

LUC BESSON

ARTHUR
İLE MİNİMOYLAR

♥ CAN
ÇOCUK

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
SAADET ÖZEN

LUC BESSON

ARTHUR İLE MİNİMOYLAR

Dünyaca ünlü Fransız film yönetmeni **Luc Besson**, serüvenlerini filme de aktardığı yepyeni bir kahramanla, on yaşındaki melek yüzlü, fırça saçlı, çilli suratlı Arthur'le tanıştırıyor bizi. Dört kitaptan oluşan bu dizinin ilk kitabında, anneannesinin yanında kalan Arthur'ün sıkıntısı büyük. Çünkü evleriyle bahçelerini ele geçirmek isteyenler var. Dedesiyle dört yıldır kayıp. Küçük kahramanımız, ne yapacağını kara kara düşünürken, dedesinin evin değişik yerlerine bıraktığı ipuçlarını izleyerek Minimoylar Ülkesi'ne geçiyor. Prenses Selenya'yla ve Minimoylarla tanışıyor. Üç gün içinde gizli hazineyi bulmak, sineklere binmiş savaşçılarla ve kötü kalpli bir büyücüyle mücadele etmek zorunda kalıyor. Üstelik de bir Minimoy kadar ufacıkken. *Arthur ile Minimoylar*, sizi olağanüstü bir serüvene, fantastik bir ülkeye, gizemli minicik yaratıkların masalsı yaşantılarına götürecektir.

KAPAK RESMİ: PATRICE GARCIA

ISBN 978-975-07-0540-3

9 789750 705403

<http://www.cancocuk.com>

KDV İÇİNDEDİR
15,00 TL

ÇOCUK KİTAPLARI DİZİSİ

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Nurten Sönmezcan
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Ekosan Matbaası

1. basım: 2005
7. basım: 1000 adet, Aralık 2012

ISBN 978-975-07-0540-3
Arthur et Les Minimoys, Luc Besson
© 2002 EuropaCorp - Avalanche Productions - Apipoulai Prod
© 2002 INTERVISTA - Tüm hakları saklıdır.
Celine Garcia'nın bir fikrinden hareketle yaratılmıştır.
Kapakdaki illüstrasyon: Patrice Garcia
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005
Bu eserin Türkçe yayın hakları
Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Luc Besson
ARTHUR
İLE MİNİMOYLAR

Fransızca aslından çeviren
SAADET ÖZEN

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 252 59 88 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

**LUC BESSON'UN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI**

**ARTHUR VE YASAK KENT
ARTHUR-MALTAZAR'IN İNTİKAMI
ARTHUR-İKİ DÜNYANIN SAVAŞI**

Luc Besson, 18 Mart 1959'da Paris'te doğdu. Yaşamının ilk yıllarını ailesi ve dalgıçlık öğretmenlerinin peşinden dünyayı gezmekle geçirdi. Taslaklarını hikâye olarak ergenlik yaşlarında hazırladığı *Le Grand Bleu* (Derinlik Sarhoşluğu, 1988) ve *The Fifth Element* (Beşinci Güç, 1997) ile ileride çok dikkat çekecekti. 17 yaşında geçirdiği bir kaza sonucu dalgıçlık yapması yasaklanana kadar, yunuslar üzerine çalışan bir deniz uzmanı olmayı planlıyordu. Bu olaydan sonra doğduğu yer olan Paris'e taşındı. 18 yaşında ilk kez şehir hayatı ve televizyon ile tanışan Besson, filmlerin tüm ilgi alanlarını bir araya getirebileceği tuhaf bir gücü olduğunu fark etti. Bundan sonra çeşitli filmlerde kendisine ne iş verilirse yaptı. Amerika'ya taşınıp burada üç yıl yaşadktan sonra Fransa'ya geri döndü ve "Les Films de Loups" (Kurt Film) ismini verdiği kendi film şirketini kurdu. Bu şirketin ismini daha sonra "Les Films de Dauphins" (Yunus Film) olarak değiştirecekti. Şimdilerde doktorlar dalgıçlık yapmasına izin veriyorlar. Luc Besson'un yönetmenliğini yaptığı filmler arasında *Metro*, *Leon*, *Nikita*, *Jeanne d'Arc* bulunmaktadır. *Arthur* dizisi, Luc Besson'un çocuklar için yazdığı ilk kitaplarıdır. İlk iki kitapta geçen olaylar Luc Besson tarafından filme de çekildi.

The following information is for your information only. It is not intended to be used as a substitute for professional advice. The information is provided for your information only and is not intended to be used as a substitute for professional advice. The information is provided for your information only and is not intended to be used as a substitute for professional advice.

*Céline Garcia'nın
özgün bir fikrinden
yola çıkarak*

1880
1881
1882

Birinci Bölüm

Kıvrım kıvrım yeşil kırlar, her zamanki gibi, yakıcı güneşin altında kavruluyordu. Masmavi gökyüzünün gözü hep onlardaydı, pamuk gibi bulutçuklar da her an yardıma hazırdılar.

Uzun yaz tatillerinde her sabah olduğu gibi, çevre o gün de nefisti; görünüşe bakılırsa kuşlar bile tembel tembel keyif çatıyorlardı.

O güzelim sabah, korkunç bir serüvenin yaklaşacağını gösteren hiçbir işaret yoktu.

Bu anlattığımız vadinin ortasında, nehir kıyısında bir bahçecik ve daha önemlisi, tuhaf bir ev bulunur. Karışık bir mimarisi olan yapı tepeden tırnağa ahşaptır, upuzun da bir balkonu vardır. Yanında daha çok atölye niyetine kullanılan bir garaj uzanır, o da sırtını tahtadan, kocaman bir su deposuna yaslamıştır.

Az ötede bir yel değirmeni vardır ki, tıpkı gemileri kollayan bir deniz feneri gibi gözünü bahçeden hiç ayırmaz. Görseniz, bizi eğlendirmek için dönüp duruyor sanırsınız. Şunu da söylemeden geçmeyelim, bu cennet gibi yerde yel bile tatlı tatlı eser.

Gelgelelim bugün, kendi halindeki bu eve bir dehşet rüzgârı dolacak.

Dış kapı küt diye açıldı. İriyarı bir kadın evin önüne, bahçeye inen merdivenlerin tepesine dikildi.

“Arthur!” diye bağırdı avaz avaz.

Yaşlı teyze altmışında vardı. Fazla kilolarını dantelli, siyah bir elbiseyle saklamaya çalışmıştı, ama boşa zahmet...

En sonunda eldivenlerini taktı, şapkasını düzeltti ve deli gibi çingırağın ipine asıldı.

“Arthur!” diye haykırdı gene, ama çit çıkmadı.

“Nereye kayboldu bu? Ya köpek ne oldu? O da mı ortadan yok oldu?.. Alfred?”

Bizim nine birini azarlarken gök gürlüyor sınırdınız. Geç kalmaktan da hiç hoşlanmazdı.

Arkasını dönüp tekrar eve girdi.

İçerisi gayet sade, ama zevkle döşenmişti. Parkenin cilası gıcır gıcırdı. Dantel örtüler bütün mobilyaları sarmaşık gibi sarmıştı.

Kadın, parkeler çizilmesin diye keçe tabanlı terliklerini giyip söylene söylene salonun öbür ucuna geçti:

“Neymiş efendim, müthiş bir bekçi köpeğiymiş! Nasıl da aptal gibi kandım!”

Odalara çıkan merdivenin önündeydi şimdi.

“Çok merak ediyorum, neye bekçilik ediyor acaba şu bizim köpek! Beş dakika evde durduğu yok ki! Arthur de öyle! İkisi de çekirge mübarek!” diye homurdandı bir odanın kapısını açarken.

Besbelli Arthur'e aitti burası.

Bir çocuk odası için gayet derli toplu sayılırdı, ama zaten toplaması da çok zor olmasa gerekti, çünkü modası çoktan geçmiş birkaç tahta parçasını saymazsanız doğru dürüst oyuncak bile yoktu.

"Zavallı nineciklerini bütün gün peşlerinden koştururlar da vicdanları zerre kadar sızlar mı sanıyorsunuz? Ne gezer!" diye sızlandı kadın. Koridorun sonuna kadar yürüdü.

"Sanki çok şey istiyorum! Günde beş dakika yerinde dursun yeter! Onun yaşındaki bütün çocuklar gibi!" dedi gözlerini gökyüzüne çevirerek. Ama birden susuverdi. Aklında bir şimşek çakmıştı. Evin içine kulak kabarttı, hâlâ çıt yoktu.

Yaşlı teyzemiz usul usul kendi kendine konuşmaya koyuldu.

"Beş dakikadır ses yok... nerede oynuyor olabilir böyle sessiz sessiz... hangi köşede... dut yemiş bülbül gibi..." diye mırıldandı. Koridorun öbür ucuna doğru ilerliyordu bir taraftan da.

Son kapının önünde durdu. Bir tahta tabelanın üstünde "Girmek yasaktır" yazıyordu.

İçeride kaçaklar varsa gafil avlamak için kapıyı usulca açmak istedi.

Ne yazık ki, kapı söz dinlemeyerek hafif, ama sinsi bir gıcirtı koyuverdi.

Tam o anda yaşlı kadın da suratını buruşturduğu için, gıcirtı ondan geliyormuş gibi oldu.

Başını yasak odaya uzattı.

Çalışma odası haline getirilmiş geniş bir tavan arasıydı burası. Çatlak bir profesörün atölyesiyle eskici dükkânı arası bir yer. Masanın iki

tarafında deri ciltli, eski kitaplarla tıka basa dolu kocaman bir kütüphane vardı. Tepesinde tavan arasını süsleyen, bizi de bir bilmeceyle karşı karşıya bırakan ipekli bir şerit asılıydı: “Çoğu zaman kelime kelimeyi saklar,” yazıyordu üstünde.

Demek ki bizim profesör felsefeden de anlıyormuş.

Kadın eski püskülerin arasında usulca ilerledi. Kesinlikle Afrika’yı hatırlatıyordu her şey. Sağa sola saçılmış mızraklar bambu gibi yerden bitivermişti sanki. Duvara muhteşem Afrika maskeleri asılmıştı. Hepsi müthişti... eksik olan hariç. Duvarın ortasında çivinin biri öksüz gibi bakıyordu.

Bizim teyze ilk ipucunu ele geçirmişti böylece. Artık tek yapması gereken, giderek yoğunlaşan horultuları izlemektir.

İki-üç adım sonra yerde boylu boyunca yatan Arthur’ü buldu. Afrika maskesi suratındaydı, bu yüzden de horultuları gürlene gibi geliyordu.

Haliyle Alfred de yanında yatıyordu. Tahta maske inip kalktıkça, o da kuyruğuyla yere vurarak tempo tutuyordu.

Yaşlı kadın bu dokunaklı tablo karşısında gülümsemekten kendini alamadı.

“Çağırınca bir karşılık verir insan! Bir saattir sizi arıyorum!” diye mırıldandı köpeğe. Arthur’ü aniden uyandırmak istemiyordu. Alfred de o sırada en şirin bakışlarını takınmıştı.

“Haydi bakalım, bakma öyle mahzun mahzun! Bin kere söyledim dedenin odasına girmeyin,

eşyalarına dokunmayın diye!” dedi kadın sert bir sesle. Sonra Arthur’ün yüzündeki maskeyi yavaşça kaldırdı.

Arthur’ün yaramaz bir meleği hatırlatan yüzü ışıktaki meydana çıktı. Anneannesinin yüreğinin yağları eridi hemen. Doğruya doğru, şu fırça saçlı, çilli tavşanı uyurken görünce içinize sokasınız gelirdi. Masum bir varlığın sakın sakın dinlenmesini, şu küçük adamın tasasızca kendini bırakmış halini seyretmek öyle güzeldi ki!

Teyzecik hayatını dolduran bu küçük meleğe bakarken mutlulukla içini çekti.

Alfred biraz mızıklandı, kıskançlığı tutmuştu kesin.

“Aaa, dur bakalım! Beş dakika tutsana çene-ni,” dedi kadın. Alfred de uyarıyı anladı galiba.

Yaşlı kadın elini usulca çocuğun yüzünde gezdirdi.

“Arthur?” diye mırıldandı yumuşacık bir sesle, ama horultular iyice arttı.

Bunun üzerine kalın sesiyle konuştu.

“Arthur?” Bu kez sesi odanın içinde gümbür gümbür yankılandı.

Çocuk sıçrayarak uyandı. Anlaşılan bir savaşın tam ortasındaydı, üstelik bozguna uğramak üzereydi!

“İmdat! Saldırı var! Herkes yerine! Alfred! Etrafı sarınız!” diye zırvaladı yarı uyur yarı uyanık. Kadıncağız sımsıkı sarıldı ona.

“Arthur, sakın ol! Benim! Anneannen!” dedi en az on kere. Arthur’ün yavaş yavaş aklı yerine geldi. Artık nerede olduğunu, en önemlisi karşısında kimin durduğunu anlamıştı galiba.

“Özür dilerim anneanne... Afrika'daydım da...”

“Be'li oluyor,” diye karşılık verdi kadıncağız gülümseyerek... “Yolculuk iyi geçti mi?”

“Müthişt! Dedemle dost bir Afrika kabilesine gitmişiz,” dedi çocuk sır verir gibi sesini alçaltarak.

Yaşlı teyze itiraz etmeden oyuna katıldı.

“Çevremizde yüz bin tane vahşi aslan vardı, hem de öyle puf diye ortaya çıktılar!”

“Aman Tanrım! Peki sen ne yaptın kurtulmak için?”

Anneanne sözde kaygılanmıştı.

“Ben mi, hiçbir şey,” diye karşılık verdi Arthur alçakgönüllülükle. “İşi dedem çözdü! O kocaman bez var ya, işte onu açtı tam çalılığın ortasında!”

“Bez mi? Ne bezi?” diye sordu kadın.

Arthur hemen ayağa kalktı. Kütüphaneden istediği kitaba yetişmek için bir sandığın tepesine çıktı.

Kitabı alıp hemen aklındaki sayfayı açtı.

“İşte burada. Görüyor musun? Koca bir bezi alıp boyamış, sonra da üstümüze çadır gibi örtmüş. Vahşi hayvanlar dönüp duruyorlar, ama bizi bir türlü bulamıyorlar. Görünmez gibi oluyoruz yani.”

Anlatırken ağzı kulaklarına varıyordu.

“Görünmüyor olabilirsiniz, ama koktuğunuz kesin,” diye karşılık verdi anneanesi.

Arthur anlamazlıktan geldi.

“Bu sabah yıkandın mı bakayım sen?”

“Tam heveslenmişim, ama bu kitap çıktı

karşıma! O kadar sardı ki geri kalan işleri biraz unutmuşum,” diye itiraf etti Arthur sayfaları karıştırarak. “Baksana şu resimlere! Dedemin en uzak kabileler hakkındaki çalışmaları bunlar!”

Kadıncağız, ezbere bildiği çizimlere gözucuy-la bir daha baktı.

“Bana sorarsan Afrikalı kabileleri kendi kabilesinden daha çok seviyormuş deden,” dedi şakayla karışık.

Arthur gene resimlere kaptırmıştı kendini.

“Şuna bir bak hele. Korkunç derin bir kuyu kazmış, taa bir kilometre öteden su getirmek için bambularla suyolları yapmış!”

“Çok zekice, ama Romalılar ondan çok önce bunu keşfetmişlerdi. Su şebekesi diyoruz ya hani,” diye hatırlattı anneanesi.

Anlaşılan Arthur, tarihin bu sayfasını fena halde gözünden kaçırmıştı.

“Romalılar mı? Bu kabilenin adını hiç duymamıştım daha önce,” dedi saf saf.

“Uzun zaman önce İtalya’da yaşamış çok eski bir kabiledir. Başlarındaki öndere Sezar denirdi.”

“Tavuklu sezar salatasındaki gibi mi?”

Konu Arthur’ün çok ilgisini çekmişti.

“Evet, aynen öyle,” diye karşılık verdi kadın iyice gülümseyerek. “Haydi, topla bakalım şunları, şehre inip alışveriş yapalım.”

“Yani bugün yıkanmak yok mu?”

Arthur’ün yüzünde güller açmıştı birdenbire.

“Hayır efendim, yalnızca ertelendi! Eve dönünce yıkanacaksınız! Haydi bakalım, elini çabuk tut!”

Arthur ortalığa saçtığı kitapları güzelce yerine koyarken, anneanne de Afrika maskesini duvara astı. Kocasına dostluk armağanı olarak verilmiş bu savaşçı maskeleri gerçekten de gurur saçıyordu. Yaşlı kadının bir ara gözleri daldı, herhalde kocasıyla birlikte yaşadığı serüvenler gelmişti aklına. Dede şimdi kayıptı.

Birkaç saniye içi büyük bir özlemle dolup taşıtı. Sonra derin derin, anılar kadar uzun bir ah çekti.

“Anneanne? Dedem niye gitti?”

Kadıncağız yaşlı adamın şapkalı, Afrika gezgini kıyafetli resminin karşısında duran Arthur’e baktı.

Sözlerini hemen toparlayamadı. Çok heyecanlandığında hep böyle olurdu. Açık pencerenin önüne gidip derin bir soluk aldı.

“...Keşke bilsem...” dedi, sonra pencereyi kapattı. Ama bir an daha orada durup camların ardından bahçeyi seyretti.

Manzaraya tepeden bakan görkemli bir meşenin dibinde gururla dikilen bahçe cücesi yaşlı kadına gülümsedi.

Şu ihtiyar ağaç ömrü boyunca neler görmüş, neler geçirmiştir acaba?

Dili olsaydı da anlatsaydı keşke, ama anneanne onun yerine konuştu:

“Bahçede, canı gibi sevdiği ağacının yanında çok vakit geçirirdi. Dediğine göre, ağaç ondan üç yüz yaş büyükmüş. Yani bu ihtiyar meşenin ona öğretecek nice şeyleri varmış.”

Arthur usulca koltuğa ilişmiş, zevkten dört köşe, öyküye kulak vermişti.

“Bütün gece dürbünüyle yıldızları gözlemle-
yişi hâlâ gözümün önündedir,” diye anlattı an-
neanesi kadife gibi bir sesle. “Kırların üzerinde
dolunay pırıl pırıldı. Nasıl anlatsam... muhteşem-
di. Büyükbabanın, ışıktan ürktüğü için fırl fırl
dönen bir kelebeği hatırlatan, kendinden geçmiş
halini saatlerce seyredebilirdim.”

Yaşlı kadın, aklına kazınmış bu sahnenin ha-
yali yeniden gözünün önüne gelince gülümsedi.
Sonra mutluluğu usulca silindi, yüzü sertleşti.

“...Ama sabahleyin dürbün yerinde duruyor-
du... O ise yok olmuştu. Üzerinden dört koca yıl
geçti.”

Arthur’ün şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kal-
mıştı.

“Yani durup dururken, tek kelime etmeden
ortadan kayboldu, öyle mi?”

Teyzecik başını evet anlamında usulca salladı.

“Bize haber filan vermeden çekip gittiğine
göre, demek ki çok önemli bir işi çıkmış,” dedi
sonra bıyık altından gülerek.

Sonra, bir sabun köpüğünü patlatır gibi elleri-
ni çırparak anın büyüsünü bozuverdi.

“Haydi bakalım! Geç kalıyoruz! Koş, bir hırka
giy!”

Arthur neşeyle odasına koştu. Yalnız çocuk-
larda vardır duygularını bu kadar hızlı değiştire-
bilme yeteneği. On yaşından önce en büyük olay-
lar bile ağır gelmez insana.

Bu düşünce anneanneyi gülümsetti. Kendisi-
nin, olayların ağırlığını unutmaması bazen uzun sü-
rüyordu; en azından birkaç dakika...

Anneanne bilmem kaçınıcı kez şapkasını düzeltilti.

Ön bahçeyi geçip Chevrolet'sine yöneldi. İhtiyar bir katır kadar işine bağılıydı emektar düldül.

Arthur koşarken bir taraftan da hırkasını sırtına geçiriyordu. İyi bir yolcu olarak hemen arabanın içini kolaçan etti.

Göklerin öncülerine layık bu uzaygemisinin içini yoklamak onun için her zaman büyük bir serüvendi.

Yaşlı kadın birtakım düğmeleri kurcaladı, ardından normal bir kapı kolundan bile zor dönen anahtarı çevirdi.

Motor aksırdı, tıksırdı, sonra sırasıyla coştı, kilitlendi, tıkandı, rahatlardı, sinirlendi ve sonunda çalıştı.

Arthur ihtiyar dizel motorun yumuşak homurtusuna bayılırdı, yerine iyi oturmamış bir çamaşır makinesinin sesine benziyordu aynı.

Köpeğimiz Alfred ise bütün bu gözlemlerle, dolayısıyla arabayla zerre kadar ilgilenmiyordu. Bir varlığın, alt tarafı hareket etmek için, bu kadar gürültü koparmasına şaşırıyordu yalnızca.

Yaşlı teyze ona döndü:

“Senden bir iyilik rica edebilir miyim? Tabii zahmet olmazsa?”

Köpecik bir kulağını kaldırdı. İyilik denen şeyin sonunda genelde ödül gelirdi.

“Şu eve göz kulak ol!” dedi kadın kararlı bir sesle.

Köpek havladı, aslında neye tamam dediğini pek anlayamamıştı.

“Teşekkür ederim. Çok nazıksın,” diye terbiyeli terbiyeli karşılık verdi anneanne de ona.

El frenini garç diye çekip Chevrolet’yi bahçe kapısına sürdü.

Havadaki toz bulutu, bu sevimli köyü serinleten meltemin marifetiydi. Araba yeşil tepede, uygarlığa uzanan daracık yolda gözden kayboldu.

Kasaba çok büyük sayılmazdı, ama hoş bir yerdi.

Dükkânlarla satıcıların hemen hepsi büyük ana caddenin üzerindeydi.

Tuhafiyeci ya da ayakkabı tamircisi gibi, yalnızca işe yarar şeyler vardı burada. Dünyadan bu kadar uzak yaşarken boş işlere yer olmuyor tabii.

Zaman içinde, kendi doğallığında gelişmiş gibi bir hali vardı bu sevimli kasabanın. Uygarlık burayı henüz bütün şiddetiyle vurmamıştı.

Ana caddede ilk sokak lambaları boy göstermeye başlamışsa da, otomobilden çok, atlı arabalarla bisikletler geçiyordu altından. Yani, bizim anneannenin kamyoneti ötekilerin yanında süper lüks araba gibi kalıyordu.

Kentin tartışmasız en büyük mağazasının önünde park etti. Heybetli bir tabela, mağazanın sahibini ve ne sattığını dünya âleme duyuruyordu:

“DAVIDO CORPORATION. Her Tür Gıda.”

Satış yelpazesi epey genişti yani.

Arthur süpermarkete gitmeye bayılırdı. Ortaçağdan beri neredeyse hiç değişmemiş olan bu bölgede, uzay üssü yerine geçebilecek biricik dükkândı. Hem zaten evden uzaygemisiyle geldiğine göre buranın bir uzay üssü olması gayet

mantıklıydı, tabii yalnızca çocuk aklının alabileceği bir mantıktan söz ediyoruz.

Yaşlı kadın binaya girmeden, daha doğrusu polis memuru Martin'le karşılaşmadan önce üstünü başını düzeltti. Martin kırk yaşlarındaydı. Saçı erken ağarmış, güleç yüzlü bir adamdı. Suratı biraz köpeğe benzerdi, ama gülümseyince akan sular dururdu. Polislik pek onun işi sayılmazdı aslında, ama evi çok uzak olduğu için fabrikada çalışamazdı.

Martin koşup kadına kapıyı açtı.

“Teşekkürler Memur Bey,” dedi o da kibarca, nazik erkeklere hiç dayanamazdı.

“Bir şey değil Madam Suchot. Sizi şehirde görmek her zaman keyiftir,” dedi polis, biraz kırtarak.

“Sizinle karşılaşmak da her zaman keyiftir, Memur Bey.”

Bizim teyze de az değildi hani.

“O keyif bana ait Madam Suchot. Üstelik burada insana keyif veren pek az şey var, inanın bana.”

“İnanıyorum Memur Bey,” diye onayladı kadın.

Martin şapkasını elinde evirip çeviriyordu. Bu sayede daha kolay sohbet konusu bulacağını sanıyordu belki de...

“...Sizin orada bir ihtiyacınız var mı? Her şey yolunda mı?”

“İşten başımı kaldıramıyorum, ama daha iyi, insanın canı sıkılmıyor bari. Bir de Arthur'üm var işte. Evde bir erkek bulunması da iyi oluyor,” dedi kadın Arthur'ün tarak yüzü görmemiş

saçlarını okşayarak.

Arthur, başının pırpışlanmasından nefret ederdi. Bebek miydi o canım?

Kararlı bir tavırla başını çekti. Martin bozuldu tabii.

“Peki... kardeşimin size sattığı köpekten ne haber? İşe yarıyor mu?”

“İşe yaramak da laf mı? Vahşi bir kurt o, ayol! Terbiye olmaz cinsten,” diye uydurdu Madam Suchot. “Neyse ki Arthur’cüğümün Afrika hakkında bilmediği yoktur; balta girmemiş ormanlarda yaşayan ilkel kabilelerden öğrendiği terbiye yöntemleriyle onun hakkından geldi.”

Ardından, şakayla karışık ekledi:

“Köpek artık gayet terbiyeli, ama gene de içinde uyuyan vahşi bir hayvan olduğuna eminim. Yalnız, biraz fazla uyuyor desek yalan olmaz.”

Martin’in biraz kafası karışmıştı. Gerçek ne zaman bitti, şaka ne zaman başladı, anlayamamıştı.

“Pek güzel, pek güzel... Çok memnun oldum Madam Suchot,” diye geveledi, ardından istemeye istemeye ekledi:

“Peki öyleyse... Görüşürüz sonra.”

“Görüşürüz Memur Bey,” diye karşılık verdi o da sevecenlikle.

Martin arkalarından baktı, sonra kapıyı usulca bıraktı, tıpkı derin bir iç çekmenin üstüne soğukunu koyuverir gibi.

Arthur var gücüyle uğraşarak, birbirlerine deli gibi âşık olmuş iki alışveriş arabasını ayırmayı başardı.

Sonra, reyonların arasındaki dört yoldan birinde, elinde alışveriş listesiyle yürüyen anneannesinin yanına koştu. Ayaklarını sürüyerek gidiyordu, arabayı frenlemenin en iyi yoluydu bu. Söyleyeceklerini kimse duymasın diye kadına iyice sokuldu.

“Söylesene anneanne, şu polis sana asılıyor muydu biraz?” deyiverdi pat diye.

Madam Suchot hafiften paniğe kapılır gibi oldu; ama neyse, görünüşe bakılırsa kimse duymamıştı. Gırtlığını temizler gibi yaptı, aslında ne söyleyeceğini düşünüyordu.

“Ama Arthur... Nereden öğreniyorsun bu lafları?” diye sordu şaşkınlık içinde.

“Ne yani, yalan mı? Seni görür görmez ördek gibi paytak paytak yanına koşuyor, heyecandan eli ayağı dolaşiyor. Madam Suchot aşağı, Madam Suchot yukarı!”

“Arthur! Bu kadarı yeter,” dedi anneanesi sertçe. “Ağzından çıkanı kulağın duysun. İnsanları ördeğe benzetmek ayıptır!”

Yaşlı kadın biraz rahatsız olmuş gibiydi.

Arthur belli belirsiz omuz silkti. Gerçeği söylediğine göre niye terbiyesizlik etmiş olsundu ki? Tabii gene, çocukların yarattığı, büyüklerin genellikle anlamadığı o malum gerçekliği kastediyoruz.

Madam Suchot biraz toparlanmıştı. Kendince işin doğrusunu açıklamaya girişti.

“Bana nazik davranıyor, tıpkı köydeki bütün insanlar gibi,” diye anlattı ciddiyetle. “Büyükbabanı burada çok severlerdi, çünkü icatlarıyla herkese yardım ederdi, eskiden Afrika’da, bambaşka

köylerde yaptığı gibi. Ortadan kaybolunca köy halkı bana çok destek oldu.”

Konuşma ciddiye biniyordu. Arthur bunu hissederek kıpırdanıp durmaktan vazgeçti.

“İnan bana, onların nezaketi ve bağlılığı olmasa, bu kadar acıya herhalde katlanamazdım,” diye itiraf etti Madam Suchot alçakgönüllülükle.

Arthur sesini çıkarmadı. On yaşındaki insanların, bazen söyleyecek laf bulamadığı olur.

Anneannesi sevecenlikle başını okşayıp alışveriş listesini ona verdi.

“Bak aklıma ne geldi! Alışverişi sen yap. Biliyorum, çok eğlendiriyor seni. Ben de Madam Rosenberg’e uğrarım, onda bir emanetim var. Benden önce işin biterse kasanın önünde bekler misin?”

Arthur başını hevesle salladı; demirden gemisiyle reyonları tek tek teftiş edeceğini düşündüğü an havalara uçmuştu zaten.

“Kendime süt içmek için kamyş alabilir miyim,” dedi usulca, hiç renk vermeden.

Kadıncağızın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Tabii hayatım. Hem de istediğin kadar!”

Daha ne olsun! Arthur’un hayatındaki en unutulmaz sabahlardan biri olacaktı bu.

Yaşlı kadın ana caddeden karşıya geçerken sola ve sağa iyice bakmayı ihmal etmedi, aslında pek araba olmadığına göre yapmasa da olurdu. Belki de kocasıyla birlikte Avrupa’nın ve Afrika’nın büyük kentlerini arşınladıkları bambaşka bir zamandan kalma, eski bir refleksti bu.

Rosenberglerin küçük nalbur dükkânına daldı. Kapıdaki çingirak bile başlı başına bir hikâye konusu olabilirdi doğrusu.

Madam Rosenberg, kutudan fırlayan yaylı bebek gibi, birden ortaya çıkıverdi.

Aslına bakacak olursak tam bir saattir cama yapışmış sokağı gözetliyor, sabırsızlıkla arkadaşının gelmesini bekliyordu.

“Sizi izlemiş olmasın sakın,” oldu ilk lafı; merhaba filan diyemeyecek kadar heyecanlıydı. Madam Suchot hızla çevreyi kolaçan etti.

“Hayır, sanmam, bence ruhu bile duymamıştır.”

“Mükemmel! Mükemmel!” Satıcı kadın kıs kıs gülererek dükkânın arka tarafına geçti.

Sedir ağacından kocaman tezgâhın arkasına eğilip kâğıda sarılmış bir kutu çıkardı ve yavaşça eski ahşabın üzerine bıraktı.

“Buyurunuz, her şey tamam.”

Madam Rosenberg, beş yaşında bir çocuk neşesiyle gülümsüyordu.

“Teşekkür ederim, harika bir insansınız siz. Hayatımı kurtardınız desem, bilmem inanır mısınız? Borcum ne kadar?”

“Daha neler! Ne borcu! Eğlencesi yeter!”

Madam Suchot zevkten dört köşeydi, ama sırf terbiye icabı ısrar etti:

“Madam Rosenberg, çok iyisiniz, ama kabul edemem.”

Bizim nalbur, kutuyu onun kucağına bırakarak konuyu kapatmıştı bile.

“Israr edeceğinize acele edin, yoksa bir şey döndüğünü anlayacak!”

Kadını neredeyse kolundan tutup dışarı atacaktı. Madam Suchot gene de kapının önünde bir an durmayı başardı.

“Beni mahcup ettiniz... Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,” dedi hüzünlü bir tavırla.

Madam Rosenberg onu omuzlarından tutarak dostça sarstı.

“Beni de işin içine kattınız ya... dünyalar benim oldu zaten!”

İki yaşlı kadın anlamlı anlamlı gülümsediler. İnsanın böyle karşılıklı gülümseyip sonra da hüngür hüngür ağlamaması için, ömrünün altmış yılını devirmiş olması gerek.

“Haydi bakalım,” dedi Madam Rosenberg. “Eh, herhalde yarın gelip olanları ayrıntısıyla anlatmayı ihmal etmezsiniz!”

Öteki de evet anlamında hafifçe gülümsedi.

“Hiç ihmal eder miyim! Yarın görüşürüz.”

“Yarın görüşürüz.”

Satıcı kadın hemen görev başına koşup sokağı gözetlemek üzere cama geçti.

Epey ötede Madam Suchot Chevrolet’yi açıp gizemli paketi eski bir örtünün altına sakladı.

“Ay ne kadar heyecan verici,” diye mırıldandı Madam Rosenberg ellerini çırparak.

Madam Suchot kasaya geldiğinde, bizim ufaklık arabadakileri kasanın önündeki banda koymaya başlamıştı bile. Makarnalarla diş macunlarını, şekerlerle elmalı şampuanları sıraya dizerek trençilik oynamaktan daha zevkli ne olabilirdi?

Madam Suchot oyuna dahil olmuş görünen kasiyere bir göz attı. Genç kadın kaş göz ederek

onu rahatlattı. Derken bir paket kamış sakın sakın banttan geçiverdi.

“Her şey tamam mı?” diye sordu annee.

“Evet, evet!” Arthur’ün akli fikri treninin yolundan sapmadan gitmesindeydi. Bir paket kamış daha kadının gözünün önünden geçiverdi.

“Yazımı okuyamazsın diye korkuyordum.”

“Yok yav! Zor olmadı. Ya sen, istediğin şeyi bulabildin mi?”

Kadıncağızı birden ter bastı. Bir çocuğa yalan söylemek, dünyanın en zor işi olabiliyordu bazen.

“Şey... Evet... Hayır. Yani... Hazır değilmiş. Belki önümüzdeki haftaya yetiştirmiş.”

Böyle kekeleyip dururken bir taraftan da elleri titreyerek kamış paketlerini torbalara tıktırıyorlardı.

Yalan söylediği için o kadar fena olmuştu ki, altıncı kamış paketini görene kadar sormak aklına gelmedi:

“Arthur? İyi ama ne yapacaksın bu kadar kamış?”

“İstediğin kadar alabilirsin demedin mi?”

“Tamam da... O lafın gelişi idi,” diye kem küm etti kadıncağız.

“Bu sonuncusu!” Arthur böylece hem konunun kapanacağını, hem de kaçak mallarını karambole getirip geçirebileceğini umuyordu. Anneanesi ne diyeceğini bilemiyordu. Kasiyerin suratı asıldı, şu kamışların gizemini aydınlatacak hiçbir ipucu alamamıştı.

İhtiyar Chevrolet geldiğinden daha yorgundu dönerken. Eve varınca paketleri içeri kolay

aktarabilmek için arabayı mutfak penceresinin önüne park ettiler.

Arthur paketleri pencerenin kenarına dizmeye koyuldu. Bizim küçük kahraman, anneannesine yardım etmeye alışkındı, ama o gün sanki biraz acelesi var gibiydi. Başka bir görev onu çağırıyordu...

Madam Suchot mesajı almıştı bile.

“Bırak şekerim. Ben yaparım. Karanlık olmadan git, biraz daha oyna sen.”

Arthur kibarlık filan yapıp ısrar etmeye hiç kalkışmadı. Kamış dolu torbayı kaptığı gibi koşarak ve havlayarak uzaklaştı. Yo, karıştırdık, sevincini paylaşmak için hoplaya zıplaya peşine takılan Alfred'di havlayan.

Bu telaş yaşlı kadının da işine gelmedi desek yalan olur. O da şimdi gizemli paketini rahat rahat çıkarıp evin içinde bir yere saklayabilirdi.

Arthur flüoresanı yaktı; lamba biraz çıt pıt ettikten sonra garajın içini gündüz gibi aydınlattı.

Çocuk kapının yanında duran bir oku alıp törenle odanın öbür ucuna fırlattı. Ok hedef tahtasının tam ortasına saplandı.

“Yesss!!!” diye haykırdı Arthur, bir kolunu zaffer sevinciyle tekerlek gibi döndürerek.

Sonra, tepeleme malzeme dolu olan tezgâha koştu. Malzeme dediğimiz, özenle uzunlamasına kesilmiş bir sürü bambu çubuğuydu; her bir parçanın üzerine de minik minik delikler açılmıştı.

Arthur kamış torbasını heyecanla yırtarak açtı, sonra kamışları bir bir paketlerden çıkarmaya koyuldu. Olmayan cins, boy ya da renk yoktu.

Ufaklık, bir türlü neşter beğenemeyen bir cerrah gibi, ilk kamışını seçerken epey zorlandı.

En sonunda birinde karar kılıp, bambulardaki küçük deliklerden birine oturtmaya çalıştı, ama azıcık büyük geldi. Aman canım, bu da dert mi; Arthur hemen çakısını çıkarıp deliği biraz genişletti. İkinci deneme yüzde yüz başarıyla sonuçlandı. Kamış, yuvasına mili milimine uymuştu.

Arthur köpeğine döndü; bu unutulmaz anın biricik tanığıydı ne de olsa...

“Alfred, bizim bu bölgedeki en büyük su şebekesinin yaratılışına tanık olacaksın,” dedi kasım kasım kasılarak. “Sezar’inkinden daha büyük, dedeminkinden daha gelişmiş bir suyolu, huzurlarınızda... Arthur’ün şebekesi!”

Alfred heyecanını esneyerek gösterdi.

Müthiş mühendis Arthur, üzerine onlarca kamış takılı uzun bir bambuyu omzuna atıp bahçeye çıktı.

Hâlâ paketleri yerleştirmekle uğraşan annesi, mutfak penceresinden onu gördü. Görmesine gördü ama, ne döndüğünü anlayamadığından bir an ne diyeceğini bilemedi, sonra da boş verdi.

Arthur bambusunu gayet nazıkçe, özel olarak yaptığı ayaklı desteklerin üzerine yatırdı. Ayaklar, özenle kazılmış bir hendeğin üzerine oturtulmuştu.

Hendeğin dibinde düzenli aralıklarla birtakım tatlı yeşil filizler uç vermişti; halk arasında turp diyoruz bunlara.

Arthur garajın dibinden sulama hortumunu

alıp musluğu açtı. Mükemmel, tam onun istediği gibiydi.

Arthur, müfettiş kılıklı Alfred'in sinir bakışları altında hortumun ucunu bir parça rengârenk oyun hamuruyla bambunun ucuna uydurdu.

Ardından bambuyu, üzerine takılmış olan her kemiş bir filizin üzerine denk gelecek şekilde ayarladı.

"En önemli an geldi çattı Alfredim; eğer mili milimine ölçmezsek su baskını yaşanabilir, ürün tamamen telef olabilir," dedi Arthur ciddi bir sesle, sanki ayarladığı şey saatli bomba filanmış gibi.

Doğrusu turplar Alfred'in umurunda bile değildi. Pek sevdiği ihtiyar tenis topunu kaptığı gibi, tazecik bir filizin üzerine bırakıverdi.

"Alfred! Yaptığını beğendin mi," diye haykırdı Arthur. "Hem zaten sivillerin çalışma alanına girmesi yasak!" Ardından topu alıp var gücüyle fırlattı.

Haliyle Alfred oyuna başladıklarını düşünerek karnını yere sürte sürte, hayalî avının peşine takıldı.

Arthur ayarları bitirmişti. Hemen garaj duvarındaki musluğa koştu.

Köpek ağızında topla geri geldi, ama bu sefer de sahibi ortadan yok olmuştu.

Arthur elini musluğa uzattı, kutsal bir görevi yerine getirircesine suyu açtı.

"Tanrı'nın adıyla!"

Hemen ardından sudan önce varmak için hortumun ağızına doğru dörtnala koşmaya başladı. O arada köpeğiyle burun buruna geldi. Bu yeni oyun, Alfred'in kafasını iyice karıştırmıştı.

Arthur kendi yere attı; emekleyerek, önce bambuya dökülen, ardından çeperlere hafifçe çarpıp kamışlardan akan suyu izlemeye koyuldu. Körpecik turp filizleri bu sayede müthiş serinleyecekti.

Alfred topunu bıraktı; çiçeklerin üstüne çiş yapan bu aletten ödü kopmuştu.

“Yaşasın!” diye haykırdı Arthur. Köpeğinin patisini yakaladı kutlamak için.

“Bravo! Alkışlıyorum! Tarihe altın harflerle yazılacak, çok parlak bir iş bu!” Köpeğinin ağzından konuşarak kendi kendini kutluyordu!

Tam o sırada Madam Suchot, önünde önlüğüyle kapıya çıktı.

“Arthur! Telefon!”

Her zamanki gibi avazı çıktığı kadar bağırmıştı. Arthur köpeğinin patisini bıraktı.

“Affedersiniz. Herhalde Su Şirketi Genel Müdürü arıyordur kutlamak için. Hemen dönerim.”

İkinci Bölüm

Arthur salona öyle hızlı girdi ki, ayaklarında keçe terlikleriyle odanın ta öbür ucuna bir hamlede kayıverdi.

Telefonu kapıp koca kanepeye iyice gömüldü.

“Tıpkı Sezar gibi bir sulama sistemi kurdum! Ama benim derdim salata filan yapmak değil! Anneannemin turplarını yetiştirmek! Hem bu sayede iki kat hızlı büyüyecekler!”

Karşısındakinin kim olduğunu anlamaya bile zahmet etmeden avaz avaz bağıırıyordu telefona.

Ama saat dörttü, dolayısıyla arayan annesinden başkası olamazdı.

“Ay ne güzel yapmışsın hayatım! İyi ama Sezar kim?”

Annesi oğlundaki enerji fazlasından biraz sıkılmıştı galiba.

“Dedemin bir meslektaşı,” diye karşılık verdi Arthur hiç sektirmeden. “N’olur, karanlık olmandan gelin de hepsini görün. Neredesiniz şimdi?”

Annesinin vicdanı sızlamaktaydı o sırada.

“...Şu an hâlâ şehirdeyiz...”

Arthur’ün canı biraz sıkıldı doğrusu, ama o gün moralini kolay kolay bozamazlardı.

“Peki... Önemli değil. Yarın sabah görürsünüz öyleyse.”

Annesi sesini iyice yumuşattı. İyiye işaret değildi bu.

“...Arthur... Şekerim, hemen gelemeyeceğiz.”

Arthur’un parmak kadar bedeni, iğne batırılmış gergin bir balon gibi usulca sönüverdi.

“Burada, şehirde bir ton derdimiz var. Fabrika kapandı ve... Baban başka iş arıyor,” dedi kadın ağırbaşlılıkla.

“Buraya gelsin o zaman, bahçede yapacak iş sürüyle; haberin var mı,” diye masum masum karşılık verdi Arthur de.

“Gerçek bir işten söz ediyorum Arthur, üçümüzün karnını doyuracak bir iş.”

Arthur bir an düşündü.

“Biliyor musun, dedemin icadı sayesinde yalnızca turp değil, ne istersen yetiştirebiliyorsun! Dördümüzün karnı rahat rahat doyar!”

“Elbette Arthur, ama yalnızca bu değil ki. Parayla kirayı ve...”

Arthur heyecanla onun sözünü kesti:

“Hepimiz burada yaşasak olmaz mı? Yer bol, hem kalıbımı basarım Alfred de çok sevinir. Tabii anneannem de!”

Annesinin sabrı ve nezaketi tükenmek üzereydi.

“Bak Arthur! Durumu iyice zorlaştırma. Zaten canımız burnumuzda. Babana bir iş gerek, bir yolunu bulmak için biz birkaç gün daha burada kalacağız,” diye bağladı konuyu kadıncağız, istemeye istemeye.

Arthur annesinin bu muhteşem çareleri niye

elinin tersiyle ittiğini pek anlayamamıştı, ama büyüklerin işine genellikle akıl sır ermez, herkes bilir böyle olduğunu. Sonunda pes etti.

“...Tamam yav!”

Konu kapandıktan sonra anne gene tatlı, nazik sesiyle konuşmaya başladı:

“Yanında değiliz diye bir anı bile seni düşünmeden geçiriyoruz sanmayasın, hele böyle bir günde...”

Gizemli bir sesle konuşmuştu nedense.

“Çünkü... bugün... senin... doğum-gü-nün,” diye şakıdı sonra.

“Mutlu yıllar oğlum!”

Arthur’ün babası da telefona doğru aniden gürleyivermişti.

Yumurcağın bütün neşesi kaçmıştı. Kupkuru bir “teşekkür” demekle yetindi. Babası ise keyiften dört köşeydi.

“Seni unuttuk sandın, değil mi? Daha neler! Sürpriiiiiz! On yaş unutulur mu hiç? Artık koca adam oldun sen. Benim koca adamım!”

Hiç kimseyi, hele Arthur’ü kesinlikle kandıramazdı bu şaklabanlıklarla.

Anneanesi, bu konuşmanın torununun canını yakacağını sezmiş gibi mutfağın köşesinden Arthur’ü gözetliyordu.

“Armağanını beğendin mi bakayım,” diye yumurtladı babası.

“Aptal mısın nesin, daha almadı ki armağanını!”

Anne, babayı alçak sesle böyle haşladı işte. Sonra, kocasının gafını toparlamaya çabaladı:

“Arthurcüm, biz anneannenle anlaştık canımın içi. Yarın onunla şehre inip kendine istediğin armağanı alabilirsin.”

Kibarca rüşvet vermek derlerdi buna.

“Ama çok pahalı da olmasın.”

Bunu söylerken şaka yapıp yapmadığını babanın kendisi bile bilmiyordu doğrusu.

“François! Beş dakika çeneni tutamaz mısın sen,” diye çıkıştı anne.

“Şey... şaka yapıyordum! Tamam, tamam!”

Baba kötü bir sinema oyuncusu gibi eveleyip geveleyerek lafı toparlamaya çalışıyordu.

Arthur taş kesilmişti. İçinde bir yerlerde akan bir derecik bir anda kuruyup gitmişti.

“Peki! Artık kapatalım oğluşum, telefon çok yazmasın!”

Baba kendini tutamayıp bir inci daha yumurtlamıştı. Kafasına yediği şaplak telefondan resmen naklen yayınlandı.

“Neyse... Yakında görüşürüz oğlum ve...” aneyle baba cümlelerin sonunu bir ağızdan söylediler: “...Mutlu yıllar sanaaaa!”

Arthur ahizeyi usulca yerine bırakırken neredeyse hiçbir şey hissetmiyordu. Kafasında dönüp duran tek bir düşünce vardı: “Bu telefonun öbür ucunda, benim bambuların ucundaki kadar bile hayat yok.”

Karşısına oturmuş merakla haberleri bekleyen köpeğine baktı.

“Başkan bey değilmiş,” diye itiraf etti sonra.

Ansızın, kopkoyu bir yalnızlık hissetti. Yusuf varlık, kapkara bir delik; içine düşenin vay haline!

Alfred konuyu değiştirmek için gene topunu getirdi ortaya, ama tam o sırada yükselen bir şarkı ikisini de düşüncelerinden çekip çıkardı.

“İyi ki doğduun,” diye şarkı söylüyordu aneane neşeli, tok bir sesle.

Elinde koca bir çikolatalı pasta vardı; üzerinde de tam on tane dimdik duran mum...

Süper aneane adımlarını her şarkıya maydanoz olmadan edemeyen Alfred’in havlamalarına uydurarak, yavaş yavaş ilerliyordu.

Daha mumlar önüne gelmeden Arthur’ün yüzü ışıl ışıl olmuştu bile. Madam Suchot pastayı ve iki küçük armağan paketini karşısına bırakıverdi.

Şarkı bitmişti. Sıkı sürprizdi doğrusu, üstelik son ana kadar hiç renk vermemişti yaşlı kadın.

Heyecandan yerinde duramayan Arthur onun boynuna atıldı.

“Sen dünyadaki en güzel, en inanılmaz anneannesin!”

İçinden gelenleri pat diye söyleyivermişti.

“Sen de torunların içinde birincisin. Haydi, üfle bakalım!”

Arthur derin bir soluk aldı, ama sonra üflemeden vazgeçti.

“Çok güzel yanıyor mumlar, biraz daha parlansınlar böyle. Önce armağanlara bakalım!”

Madam Suchot pek keyiflenmişti.

“...Nasıl istersen! Bu, Alfred’in armağanı.”

“Bunu akıl etmiş olman büyük incelik Alfredcim,” dedi Arthur büyük bir şaşkınlıkla.

“Sen hiç onun doğum gününü unuttun mu,” diye hatırlattı aneanesi.

Doğrusu buydu, Arthur de gülümseyerek kü-

çük paketi açmaya koyuldu. Yepyeni bir tenis topu vardı içinde.

Arthur'ün ağzı açık kalmıştı.

“Vay be!!! Hiç bu kadar yenisini görmemiş-tim! Bu top fıstık gibi!!!”

Alfred, Arthur'ü oyuna heveslendirmek için havlamaya başladı. Arthur tam topu atacaktı ki, anneannesi kolunu tuttu:

“Şekerim, azıcık sabretsen de topla dışarıda oynasan olmaz mı?”

Tabii Arthur hemen yelkenleri suya indirip topu arkasına, iki yastığın arasına sakladı. Sonra öbür paketi açtı.

“Bu da benden,” diye açıkladı Madam Suc-hot.

Minyatür bir yarış arabasıydı bu, yan tara-fındaki anahtarla motor yerine geçen yayı kura-biliyordunuz.

Arthur hayran kalmıştı. Alfred de öyle.

“Ama bu muhteşem bir şey yav,” diye haykır-dı Arthur ağzını kocaman açarak.

Minik oyuncağı hemen kurup yere koydu. Bir süre ağzıyla motor sesi çıkardıktan sonra sü-personik arabasını salona saldı, Alfred de hemen peşine takıldı.

Araba oraya buraya çarpa çarpa giderken, en sonunda bir sandalyenin altına girip köpeği eki-verdi.

Arthur'ün yüzünde güller açıyordu.

“Bence topun pabucu dama atılır artık!”

Araba kapının önünde durdu, Alfred izini kaybetmişti çoktan.

Arthur'ün gözü pastasına kaydı. Mumları üf-

lemeye hâlâ içi el vermiyordu. Anneannesine sordu:

“Ama nasıl becerdin böyle bir pasta yapmayı? Hani fırın bozuktu?”

O da itiraf etti:

“Birazcık hile yaptım. Bizim nalbur var ya, Madam Rosenberg, onun fırını ve kap kacağını emaneten kullandım.”

Arthur gözünü pastadan alamıyordu.

“Süper olmuş. Ama üç kişiye biraz fazla.”

Madam Suchot kara bulutların gene havayı kapladığını hissetti.

“Onlara kızma Arthurcüğüm. Ellerinden geleni yapıyorlar. Baban kendine bir iş bulsun hele, bak gör o zaman, her şey nasıl yoluna girecek.”

“Geçen senelerde de doğum gününe geldiler, yeni bir iş bulsa bile bence bu hep böyle gider.”

Arthur büyük adam gibi konuşmuştu. Ne yazık ki kadıncağızın söyleyebileceği ya da ekleyebileceği hiçbir şey yoktu. Arthur mumları üfleme için yanaklarını şişirdi. Anneanesi ona akıl verdi:

“Önce bir dilek tut.”

Arthur uzun boylu düşünmedi:

“N’olur... bir dahaki doğum günümde... Dedem burada olsun...”

Madam Suchot yanağına süzülen bir damla yaşa engel olamadı. Torununun saçlarını okşadı.

“Umarım dileğin gerçekleşir hayatım. Haydi, artık üfle de bitsin, yoksa çikolatalı değil, erimiş mumlu pasta yiyeceğiz!”

Arthur kocaman bir soluk alırken, Alfred de

sonunda giriş kapısının arasına sıkışmış olan minik arabayı bulmuştu. Ne var ki tam o anda camın arkasında korkunç bir gölge belirdi. O kadar korkunçtu ki, köpecik oyuncağa patisini uzatmaya bile cesaret edemedi.

Gölge giderek yaklaştı. Kapıyı küt diye açmasıyla içeriye dolan rüzgâr, tam Arthur'ün üfleme ye hazırlandığı anda mumları söndürüverdi.

Kelimenin tam anlamıyla Arthur'ün soluğu kesilmişti.

Gölge ağır, ama gürültülü adımlarla salona doğru ilerledi. Madam Suchot korkusundan olduğu yere çivilenmişti.

Adam nihayet ışığın altına geldi. Elli yaşlarında, güçlü kuvvetli biriydi. Hafifçe çökmüş suratından, uzaktan da baksanız, yakından da baksanız uğursuzluk akıyordu.

Buna karşılık jilet gibi giyinmişti. Ama altın semer de vursan eşek yine eşektir, bizimkiler bunu bildikleri için hiç gevşemediler.

Mösyö Davido, gerginliği gidermek için şapkasını kibarca kaldırarak selam verdi ve gülümsedi; daha doğrusu adeta silah zoruyla ağzını araladı.

“Bakıyorum da tam vaktinde gelmişim!”

Farklı anlamlara çekilebilecek bir sözdü bu. Madam Suchot geleni sesinden tanıdı. Şu ünlü Davido, en az kendi kadar ünlü “DAVIDO CORPORATION. Her Tür Gıda Malzemesi”nin sahibi.

“Hayır Mösyö Davido. Gelmek için daha kötü bir zaman seçemezsiniz, hatta terbiyem izin verse, zaten hep böyle yapıyorsunuz, derdim.”

Anneanne korkunç kibarlığını da hiç elden bırakmazdı.

“Birin in evine habersiz gidiyorsanız, nezaket icabı hiç olmazsa kapıyı çalmanız gerekir, bilmiyor muydunuz yoksa?”

“Kapıyı çaldım,” diye kendini savundu Davido, “hatta kanıtlayabilirim.”

Marifetmiş gibi, bir zincir parçası gösterdi.

“Günün birinde sizin bu çingirak birinin kafasına inecek,” diye uyardı. “Bir dahaki sefere kornaya basarım, öylesi daha az tehlikeli olur!”

Yaşlı kadın çenesini tutamadı:

“Bence bir dahaki sefer diye bir şeye hiç lüzum yok. Bugün gelmeniz ise düpedüz kendini bilmezlik. Tam aile arasında kutlama yaparken...”

Davido, bütün mumları sönmüş olan pastayı fark etti.

“Oooo, aman ne güzel de pastaymış bu böyle! Mutlu yıllar yavrucum! Kaç yaşımıza girdik bakalım?”

Kaşla göz arasında mumları saydı. Sonra yalandan şaşırılmış gibi yaptı.

“...Sekiz, dokuz, on! Yıllar nasıl da su gibi akıyor! Daha şu kadarcıkken, dedesinin ayaklarının dibinde pıtır pıtır koşturması hâlâ gözümün önünde! Ne kadar zaman olmuş yahu?”

Besbelli yaraya tuz basmaktı niyeti. Kadın başı dimdik, yanıt verdi.

“Yakında dört yıl dolacak.”

“O kadar oldu mu? Bana daha dün gibi geliyor,” diye ekledi Davido; belli etmemeye çalışsa da bundan keyif aldığı her halinden belliydi. Ceplerini karıştırdı.

“Bilseydim elim boş gelmezdim, ama hiç olmazsa...” Cebinden bir şeker çıkarıp Arthur’e uzattı: “Al bakalım ufaklık. Mutlu yıllar.”

Epey zorlanmıştı son sözleri söylerken.

Zavallı kadın torununa bir bakış attı. Patırtı çıkarmak yok. Mesaj alınmıştı. Arthur şekeri bir inci tanesi gibi tutup incelemeye başladı.

“Çok nazıksınız, ne gereği vardı! Ay hiç şeker görmemiştım zaten!”

Şaka yollu feci aşağılamıştı adamı.

Bu terbiyesize haddini bildirmek için yanıp tutuşsa da, Davido kendini tuttu.

“Size de bir armağanım var Madam,” dedi intikam hırsıyla.

Anneanne onun lafını ağzına tıktı.

“Bakın Mösyö Davido, çok nazıksınız ama bu akşamı torunumla baş başa geçirmekten başka hiçbir şeye ihtiyacım yok. Derdiniz nedir bilmiyorum, ama hiç sevilmediğiniz şu evi derhal terk etmenizi rica ediyorum.”

Madam Suchot korkunç kibar, ama dobra dobra konuşmuştu.

Davido ise hiç oralı değildi. Ceplerinde arayıp durduğu şeyi sonunda bulmuştu.

“Evet! İşte burada!”

Elinde dörde katlanmış bir kâğıt vardı.

“Postacı sizin buraya haftada bir kez geliyor yalnızca; ben de fazla beklemeyesiniz diye yolu mu değiştirip bir uğrayayım dedim. Bazı haberleri ne kadar çabuk alırsanız o kadar iyidir.”

Aklı sıra iyilik taşıyordu bir de. Madam Suchot’ya kâğıdı uzattı, o da aldı, küçük gözlüğünü de gözüne taktı.

“Ödenmemiş borçlar yüzünden tapunuz elinizden gidecek. Doğrudan valilik kaleminden geliyor bu kâğıt.”

Yaşlı kadın okumaya koyuldu, bakışları şimşekler saçıyordu şimdiden.

“Vali bu işle bizzat uğraştı,” diye vurguladı Davido, “doğrusu fazla uzamıştı bu mesele.”

Arthur, daha kâğıdı okumadan iğrenç adama bakışlarıyla bam güm girişmişti bile.

Davido ona gülümserken aynı yılan gibi bakıyordu.

“Bu kâğıda göre sizin tapu 28 Temmuz’da iptal ediliyor, böylece benim üzerime geçiyor. Niye burada kendimi evimde gibi hissettiğimi biraz anlamışsınızdır şimdi!”

Davido çevirdiği bu dolapla pek övünüyordu. O kadar kolay olmuştu ki, neredeyse zevkini tam çıkaramadığından şikâyet edecekti.

“Ama merak etmeyin, ben siz değilim, sizi kovmaya filan kalkışmayacağım. Kendinizi toparlamanız için zaman tanıyacağım.”

Kadıncağz ölümçül darbeyi bekliyordu.

Davido buz gibi bir sesle:

“Size kırk sekiz saat veriyorum,” dedi. “O arada... evimde... kendi evinizde gibi davranabilirsiniz,” diye ekledi hınzırca.

Arthur’ün bakışları öldürücü olsaydı, Davido çoktan kevgire dönmüştü.

Madam Suchot ise alabildiğine sakin görünüyordu. Mektubun son paragrafını satır satır okudu:

“Gördüğüm kadarıyla hâlâ bir sorun var.”

Pimpirikli Davido hemen kulakları dikti:

“Ya öyle mi? Neymiş peki?”

“Pek kıymetli arkadaşınız vali hazretleri size hizmet etme telaşı içinde bir şeyi atlayıvermiş.”

Davido umursamaz görünmeye çalışarak:

“Neymiş o?”

“Yalnızca... imzalamayı unutmuş!”

Kâğıdı çevirip gösterdi.

Davido öküz trene bakar gibi bakakaldı. İmalı sözler, anlamlı kaş göz işaretleri bitivermişti birden. Kâğıdın karşısında dut yemiş bülbüle dönmüştü.

Arthur sevinçten çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu, yoksa Davido’yu adam yerine koymuş olurdu. En iyisi onu görmezden gelerek aşagılamaktı. Madam Suchot mektubu sakın sakın katlayıp Davido’ya geri verdi.

“Demek ki tersi kanıtlanana kadar hâlâ benim evimdesiniz; bende sizdeki kibarlığın onda biri olmadığından evi terk etmeniz için yalnızca on saniye veriyorum, yoksa polis çağıracağım.”

Davido şöyle okkalı bir laf düşündü, ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Arthur telefona sarıldı. Davido’ya sataştı:

“Ona kadar saymayı biliyorsunuz herhalde, değil mi?”

Davido sonunda:

“Bu... bu küstahlığı yanınıza bırakmam! Şu raya yazıyorum,” diyebilirdi.

Kös kös geri dönüp kapıyı arkasından öyle bir çarptı ki korktuğu başına geldi, kapıdaki çingirak kafasına iniverdi.

Acıdan dünyası kararınca, ortadaki koskoca ahşap direğe tosladı, basamağı da tutturamayarak çakılların üstüne boylu boyunca uzanıverdi.

Sonunda arabasına ulaşmayı başardı başar-
masına, ama bu sefer de kapıyı kapatırken ceke-
tini araya sıkıştırdı. Gaza basınca bir toz bulutu
kapladı ortalığı. Toz ona o kadar yakışıyordu ki...

Gökyüzü portakal rengine boyanmıştı az önce.
Güneş tepeden aşağı usul usul süzülüyordu, tıpkı
Arthur'un parmağıyla okşadığı muhteşem gra-
vürde olduğu gibi.

Resimde günbatımının ışığıyla yıkanan bir
Afrika savanı vardı. Bakınca güneşin sıcaklığını
bile hissediyordu insan.

Arthur yatağındaydı, güzelce taranmış saçları
elma kokuyordu. Dizlerinde de deri ciltli, koca-
man bir kitap vardı. Rüyalar ülkesinde her akşam
bu kitap ona arkadaşlık ederdi.

Anneanne de yanındaydı. Görünüşe bakılırsa
resim onu feci halde duygulandırmıştı.

"Bu muhteşem gösteriyi istediğimiz her ak-
şam seyredebilirdik. Annen de işte bu manzara-
nın karşısında doğdu," diye anlattı.

Arthur ağzından çıkanları yutarcasına dinli-
yordu.

"Ben bir çadırda anneni doğururken, büyük-
baban dışarıda, bu manzaranın resmini çiziyor-
du."

Arthur safça sordu:

"İyi ama, Afrika'da ne işiniz vardı?"

"Ben hemşireydim. Deden ise mühendisti.
Köprüler, tüneller, yollar yapardı. Afrika'da tanış-
tık. İkimiz de aynı şeyi istiyorduk: Harika insanlar
olan Afrikalıları tanımak, onlara yardım etmek."

Arthur özenle sayfayı çevirip bir sonrakine
geçti.

Bu seferki renkli bir resimdi. Çoluk çocuk, tam takım bir Afrika kabilesi; kolyeleri, muskaları takıp takıştırmış, yarı çıplak insanlar. Hepsi uzun boylu, inceikti. O kadar zarif, o kadar sevimliydi ki, kesin zürafalarla uzaktan akraba olmalıydılar.

Arthur'ün soluğu kesilmişti.

“Bunlar kim?”

“Bogo-Matassalailer,” diye karşılık verdi anneanesi. “Deden inanılmaz öykülerini dinlerken onlarla dost olmuştu.”

Bu kadarı Arthur'ün merakını gıdıklamaya yetmişti.

“Ya? Ne öyküsüymüş bu?”

“Bu akşam olmaz Arthur. Belki yarın.”

Kadın yorgunluktan bitmişti. Arthur bütün şirinliğini takınarak ısrar etti:

“Hadi ama! N'olur bir tanecik anneannem!”

Yaşlı kadın direnmeye çalıştı:

“Daha koca mutfağı toplamam gerek!”

Ama yorgunluk, Arthur'ün kurnazlığı karşısında para eder miydi hiç...

“N'oolursun... Beş dakikacık... Ama bugün benim doğum günüm!”

O tatlı diliyle yılanı bile deliğinden çıkarırdı.

Kadın daha fazla dayanamayarak razı oldu:

“Yalnızca bir dakika, o kadar.”

“O kadar,” diye yalancıkdan söz verdi Arthur.

Anneanne yerine güzelce yerleşti, torunu da hemen onu taklit etti.

“Bogo-Matassalai kabilesinde herkes servi gibiydi. Yetişkinler arasında boyu iki metreden aşağı olan yoktu. Bu kadar uzun boylu olmanın da

zorlukları var. Kendilerine sorarsan doğa onları böyle yaratmış, ama bir yerlerde mutlaka onları tamamlayan, kusurlarını kapatan kardeşleri olmalıymış.”

Arthur kendini kaptırmıştı. Yaşlı kadın da gördüğü ilgi karşısında iyice havaya girdi.

“Çinliler buna Yin ile Yang derler. Bogo-Matassalailer ise ‘kardeş-doğa’ diye ad takmışlar. Üstelik yüzyıllar boyunca, onları dengeleyecek olan eksik yarılarını aramışlar.”

“Peki bulmuşlar mı?”

Arthur birden kaygılanmıştı. Bunun uzadıkça uzayan, sonu belirsiz bir hikâyeye dönüşmesine pabuç bırakmayacak kadar telaşlı bir çocuktuktu o.

“Üç yüzyılı aşkın bir süre, bütün Afrika’yı karış karış aradıktan sonra... Evet,” diye onayladı kadın. “Başka bir kabile bulmuşlar; işin en komik tarafı, yanı başlarında yaşıyormuş bunlar. Daha doğrusu, bilemedin birkaç metre varmış aralarında.”

Arthur şaşkınlıktan küçükdilini yutacaktı.

“Nasıl olur böyle bir şey?”

“Bu kabilenin halkına Minimoylar denirmiş, ve en önemli özellikleri boylarının topu topu iki milimetrecik olmasıymış!”

Yaşlı kadın sayfayı çevirince bu meşhur kabile gözler önüne seriliverdi. Bir karahindibanın dibinde poz vermişlerdi.

Arthur’ün ağzı bir karış açık kalmıştı. Daha önce hiç böyle harika bir öykü dinlememişti, dedesi genellikle yaptığı büyük işleri ballandıra ballandıra anlatmayı tercih ederdi.

Arthur, iki kabilenin arasındaki boy farkını

daha rahat görmek için bir o sayfaya bakıyordu, bir öncekine. Kaygıyla sordu:

“Peki... iyi anlaşıyorlar mıydı bari?”

“Hem de nasıl,” diye içini rahatlattı anneanesi. “Her iki taraf da öbürünün beceremediği işlere yetişiyordu. Gerektiğinde birileri ağaç kesiyor, ötekiler tahtakurularının, bitlerin hakkından geliyordu. Sonsuz büyüklerle sonsuz küçükler doğuştan uyumluydular. Birlikteyken çevrelerindeki dünyayı kimsede olmayan bir bakışla, bir bütün olarak görüyorlardı.”

Arthur büyülenmiş, adeta sarhoş olmuştu. Bir sayfa daha çevirdiğinde gördüğü küçücük yaratık ise, çocuk yüreğini bir anda altüst etti.

İnatçı, kızıl kâküllerin altında iki kocaman, masmavi göz, köfte gibi dudaklar, bir tilki yavrusunun afacan bakışları ve en sert Eskimo'nun bile yüreğini eritebilecek bir gülümseme.

Arthur az önce yıldırım aşkına tutulmuş olduğunu henüz bilmiyordu. Şimdilik yalnızca midesinde bir ateş topunun dolaştığını, ciğerlerine yepyeni, mis kokan bir esintinin dolduğunu hissetti.

Anneanesi gözücüyle onu seyrediyordu; böyle harika bir duygunun doğuşuna tanık olduğu için çok mutluydu.

Arthur boğazını temizledikten sonra üç-beş kelime kekelemeyi başardı:

“Bu... bu... bu kim?”

“Minimoylar kralının kızı. Prenses Selenya,” demekle yetindi yaşlı kadın.

“Ne kadar güzelmiş,” diye ağzından kaçırdı Arthur, ama hemen kendini topladı. “Yani demek

istiyorum ki... Öykü... Güzelmiş... İnanılır gibi değil!”

“Deden Bogo-Matassalailerin fahri hemşerisiydi. Hakkını yemeyelim, onlar için az buz uğraşmadı: Kuyular, sulama kanalları, barajlar yaptı. Hatta onlara ayna kullanarak kendi aralarında haberleşmeyi ve enerji aktarımı yapmayı öğretti.”

Bu ayrıntıları sıralarken halinde bir parça gurur da yok değildi hani.

“Gitme vaktimiz gelince, teşekkür olarak bize birbirinden iri yakutlarla dolu koca bir torba verdiler.”

“Vay be!”

“Ama dedenin bu hazinede gözü yoktu. Onun derdi çok başkaydı,” diye devam etti anneanne. “Akıllı fikri, Minimoylarla görüşmeyi sağlayan sırrı öğrenmekteydi.”

Arthur birden dikkat kesilmişti. Prenses Selenya'nın resmine bir göz attıktan sonra tekrar anneannesine döndü.

“Peki... söylediler mi bari?”

Sorarken hiç bozuntuya vermemişti ama, gelecek yanıt hayatının bütün akışını değiştirebilirdi.

“Bunu hiçbir zaman öğrenemedim,” diye karşılık verdi kadın açıkyüreklilikle. “O sırada dünya savaşı patlak verdi, ben Avrupa'ya döndüm, deden ise savaş boyunca orada kaldı. Tam altı yıl ondan hiç haber alamadım. Annenle ben, onu bir daha göremeyeceğimize kendimizi inandırmıştık. Gözü pekliği yüzünden, yüzde doksan bir çarpışmada can vermiştir, diyorduk.”

Arthur sabırsızlıkla öykünün devamını bekliyordu.

“Derken günün birinde bir mektup geldi... evin bir fotoğrafı ve bir evlilik teklifiyle birlikte. Hepsi bir anda!”

“Sonra ne oldu?” Arthur heyecandan yerinde duramaz olmuştu.

“Ne olacak... Bayılmışım! Üst üste bu kadarı fazla gelmişti,” diye itiraf etti kadın.

Arthur, anneannesini elinde mektupla nalları dikmiş yatarken hayal edince kahkahayı basıverdi.

“Sonra ne yaptın peki?”

“Ne yapayım... Yanına gittim. Ve onunla evlendim!”

Anneanne zaten başka çare yokmuş gibi konuşmuştu.

“Sıkı adammış şu dedem!”

Yaşlı kadın ayağa kalkıp kitabı kapadı.

“Evet! Ben de kesinlikle fazla yufka yürekliyim!. Beş dakika geçeli çok oldu. Artık yatağa!”

Arthur ayaklarını rahatça uzatabilsin diye kadıncağız örtüleri iyice açtı. Küçük çocuk yorganı boynuna kadar çekerken:

“Ben de çok isterdim Minimoylara gitmeyi,” dedi. “Günün birinde dedem geri dönerse, sırrını bana söyler mi dersin?”

“Çok uslu durur, sözümü dinlersen... Sana arka çıkarım.”

Arthur, anneannesinin boynuna sarıldı.

“Teşekkür ederim anneanneciğim. Sana güvenebileceğimi biliyordum!”

Yaşlı kadın bu tatlı kıskaktan kendini kurta-

rıp ayağa kalktı.

“Hadi bakalım, uyku vakti,” dedi kararlı bir sesle.

Arthur arkasına döndüğü gibi kafasını yastığına gömüp hemen gözünü kapadı.

Kadın onu sevgiyle kucakladı, kitabı aldı, ışığı söndürdü. Arthur’ü uyku tanrısı Morfeus’un ve bir de galiba Selenya’nın kollarına bırakıp çıktı.

Yaşlı kadın ayaklarının ucuna basarak, fazla gıcırdayan parkelere basmamaya dikkat ederek dedenin çalışma odasına gitti. Değerli kitabı yerine koydu. Bir an kocasının resminin önünde durdu.

Elinde olmadan iç çekti. Gecenin sessizliğinde iyice büyüdü soluğunun sesi.

“Seni çok özlüyoruz Archibald,” diyebildi sonunda. “Seni gerçekten çok özlüyoruz.”

İstemeye istemeye ışığı söndürdü ve kapıyı çekti.

Üçüncü Bölüm

Garajın kapısı o kadar ağırdı ki, gören de bir şato kapısı, iner-kalkar bir köprü sanırdı, Arthur'ün de kapıyı açması her zaman en az birkaç saniye sürerdi.

Sonra dizüstü çöküp süpersonik arabasını garajdan çıkardı. Üç santimetrelik yerde sekiz yüz at duruyordu. Böyle olduğuna inanmak için hayal gücü yeterliydi, ondan da Arthur'de bol bol vardı.

Arabasını tek parmağıyla usulca dışarı çekti, bu sırada tıpkı bir Ferrari gibi homurtular, tıkırtılar ve daha birtakım sesler çıkarıyordu.

Arthur arabadaki iki pilotla onlara yol gösteren şeflerinin ağzından konuşmaya başladı.

“Beyler, dünya çapındaki sulama şebekemiz hakkında ayrıntılı bir rapor istiyorum,” dedi hoparlörden konuşurcasına.

“Tamam şef,” diye karşılık verdi sonra pilotun yerine.

Sözde hoparlörden gelen ses ekledi:

“Şu yeni arabaya da dikkat edin, süper güçlü bir şey.”

“Anlaşıldı şef! Merak etmeyin!”

Pilot böylece şefin yüreğine su serptikten

sonra park yerinden çıkıp bahçedeki otların arasına daldı.

Yaşlı kadın sokak kapısını poposuyla açtı. Elindeki koca bir leğen dolusu ıslak çamaşırı, hiç oyalanmadan bahçenin en dibindeki çamaşır iplerinin oraya taşımak istiyordu. Arthur arabasını usulca itti. Oyuncak yerdeki su arklarından aşağı indi, sonra muazzam sulama şebekesine doğru yükseldi.

“Devriyeden merkeze. Şu an için terslik yok,” diye belirtti pilot.

Ama devriye biraz erken konuşmuştu. Tam karşılarında duran kocaman (üstelik yepyeni) bir tenis topu, geçidi olduğu gibi tıkamıştı.

“Aman Tanrım! Tam karşımızda! Bu bir felaket!”

“Devriye, neler oluyor! Yanıt verin!”

Çalışma odasından hiçbir şey göremeyen şef kaygıyla kıvranmaktaydı.

“Toprak kayması! Hayır, toprak kayması değil! Bu bir tuzak! Ovada yaşayan koca ayak bu!”

Alfred düğme burnunu tenis topuna yapıştırmış, var gücüyle kuyruk sallıyordu.

“Merkezden devriyeye. Kuyruğuna dikkat edin, tehlikeli bir silahtır,” diye uyardı hoparlör.

“Merak etmeyin şef. Sakin görünüyor. Bu fırsattan yararlanıp yolu açacağız. Vinci gönderin!”

Arthur’un kolu derhal bir mekanik vince dönüştü, gereken her tür sesi de çıkarıyordu bizimki.

Birkaç manevradan sonra Arthur’un kısılcı topu yakalamayı başardı.

“Fırlat,” diye haykırdı pilot.

Arthur de topu olabildiğince uzağa fırlattı. Tabii bizim koca ayak hemen peşine düştü.

“Yol serbest, koca ayaktan da kurtulduk,” diye bildirdi pilot kasım kasım kasılarak.

“Hoparlör de başarının hakkını verdi.”

“İyi iş çıkardın devriye! Şimdi görevinize dönün.”

Anneanne de kendi görevinin peşindeydi. Çarşafı asmak için ikinci çamaşır ipini yakalamaya çalışıyordu.

Uzakta, tepelerin doruklarındaki küçük toz bulutu, bir arabanın o tarafa doğru yaklaştığını haber veriyordu.

Oysa ne postacının günüydü, ne de sütçünün. Madam Suchot kaygılanmıştı:

“Bu da ne ola ki?”

Yeni bir dram baş gösterdiğinde, Arthur hâlâ devriye gezmekteydi.

Koca ayak Alfred geri dönmüştü. Patilerini hendeğin iki yanına basmış, ağızındaki topu her an yere bırakmaya hazır, bekliyordu. Arabadaki çığına dönmüştü.

Yardımcı pilot çığı bastı:

“Tanrım! Hapı yuttuk!”

“Asla,” diye haykırdı pilot, Arthur’ün o kahramanca an için özel olarak ayarladığı sesiyle.

Arthur törenle minik anahtarı kurdu.

Aynı anda koca ayak topunu, yani bombasını hendeğin içine bırakıverdi.

“Çabuk olun kaptan,” diye yalvardı yardımcı pilot, “yoksa hepimiz öleceğiz!”

Top hendeğe yuvarlandı. Minyatür bir *India-*

na Jones filmi oynanıyordu düpedüz.

Arthur en sonunda arabayı kaçabileceği şekilde yere koydu.

“Banzai!”

Bu Japonca kelime duruma pek gitmemişti, ama olacak o kadar.

Araba öne atıldı, tepesine inmesine ramak kalan topun rüzgârını arkasına almıştı. Süperonik bir hızla, bir avcı uçağı gibi hendeğin içinde geçilmedik yer bırakmadı.

Pilot bir türlü kendini toparlayamıyordu. Top epey arkadaydı, ama ne yazık ki araba hendeğin en ucuna varmıştı, yani aşılmaz bir duvar vardı şimdi karşılarında.

Yardımcı pilot hâlâ sızlanıp duruyordu.

“Hapı yuttuk!”

Cesur pilot Arthur haykırdı:

“Sıkı tutunun!”

Araba tam hendeğin sonuna geldi, sonra neredeyse düz duvara tırmanarak havalandı, kendi çevresinde muhteşem dönüşler yaparak tekrar yere indi. Böylece durmuş oldu.

Birbirini izleyen bütün hareketler harikaydı, hatta kusursuzdu.

Arthur, tekerleği icat etmiş bir tavus kuşu gibi kabarmıştı.

“İyi işti kaptan,” dedi yorgunluktan canı çıkmış olan yardımcı pilot.

Yolların kurdu Arthur de ona karşılık verdi:

“Bu daha ne ki, yavrum!”

Kocaman bir gölge küçük oyuncağı tamamen kaplamıştı. Çok daha büyük bir arabaya, Davido'nun arabasına aitti bu.

Adam tam Arthur'ün süperonik arabasının üstüne park edince, çocuk şaşkınlıkla bir çığlık attı.

Dikiz aynasından görüldüğü kadarıyla, çocuk-çağızın ödünü koparmış olmak Davido'yu çok ke-yiflendirmişti.

Koca ayak Alfred ağzında bombasıyla geri geldi, ama ortamın oyuna devam etmeye uygun olmadığını hissetti. Bunun üzerine topu usulca bıraktı... o da asfalt zeminde kaydı, gerçek arabanın altına girdi ve Davido'nun aşağı uzattığı ayağına dolaşiverdi.

Sonuç kaçınılmazdı tabii. Davido topa bastığı gibi havalanarak kuş gibi süzüldü ve sırtüstü yere çakıldı. Şarlo bile daha iyisini beceremezdi.

Arthur de yerlerdeydi, ama gülmekten...

"Devriyeden merkeze! Bir kişi daha koca ayağın kurbanı oldu!" diye bildirdi pilot.

Alfred kuyruk sallayarak havlıyordu. Koca ayakların alkış tutma şekli buydu.

Davido uflaya puflaya ayağa kalktı, üzerindeki tozu üstünkörü silkelemeye çalıştı.

Öfkesinden topu kaptığı gibi var gücüyle fırlattı. Sessizlik ve bu arada ceketinin kolunun altı, bir cırt sesiyle yırtıldı.

Top, bilmem kaç metrelik su deposunu boy-lamıştı.

Ceketi yırtıldığı için sinir olsa da yaptığı atışla keyfi yerine gelen Davido, ellerini ovuşturdu.

"Oyun sırası sizde merkez!" dedi çocuğa hınç-la.

Arthur hiç sesini çıkarmadan lafı sineye çekti. Onurlu insan gerektiğinde susmasını da bilir.

Davido arkasını dönüp bahçenin öbür ucuna yöneldi.

Köpeğin arka arkaya havlaması anneyi kaygılandırmıştı. İpteki çarşaflardan birini yana kaydırıp kestirmeden öbür tarafa geçiverdi.

Davido'yla burun buruna gelince yüreği hopladı.

“Ödümü patlattınız,” dedi kadın.

“Ah çok üzüldüm,” diye karşılık verdi Davido, yüzünden yalancılık akıyordu. “Bahar temizliği mi yapıyoruz? Yardım lazım mı?”

“İstemez, kalsın. Gene ne istiyorsunuz?”

Yaşlı kadın kaygılıydı.

“Özür dilemeye geldim. Dün akşamki hatamı tamir etmek istiyorum.”

Konuşmasından türlü anlamlar, ya da en azından iki anlam seziliyordu.

Davido gene cebinden bir kâğıt çıkarıp Madam Suchot'nun burnunun dibine dayadı.

“İşte düzeldi! Belge kapı gibi imzalı artık.”

Bir mandal alıp kâğıdı ipe astı.

“Hiç vakit kaybetmemişsiniz,” dedi kadın tiksintiyle.

“Yok canım, yalnızca denk geldi,” diye karşılık verdi Davido saygısızca. “Her pazar olduğu gibi ayine gitmişim, bir de ne göreyim, vali de orada değil miymiş!”

“Siz pazar ayinine gider miydiniz? Ne tuhaf, hiç rastlaşamadık oysa.”

Anneanne Davido'nun damarına basmaya çalışıyordu.

“Dikkat çekmemek için hep en arkada dururum, zaten ben de sizi göremediğime şaşırıyor-

dum,” diye yanıtladı Davido. “Her şeye rağmen belediye başkanıyla karşılaştık, o da satış sözleşmemi onayladı.”

Davido bir mektup daha çıkarıp ötekinin yanına astı.

“Noteri de gördüm, o da tapu işlemine onay verdi.”

İpe bir mektup daha mandalladı.

“Banka müdürüyle pek muhterem eşleri de borcunuzu bana devrettiler.”

Dördüncü mektup da ötekilerin yanında kuruyordu şimdi.

O sırada Arthur su deposunun kuzey cephesine tırmanışa geçmişti.

Alfred, içi içini yiyerek aşağıdan onu gözetliyordu.

Davido mektup üstüne mektup asıyordu ipe. Sıra dokuzuncuya gelmişti.

“...Bu da harita mühendisinden, tapudaki parseli kontrol etti.”

Soluk almadan devam ediyordu:

“Ve bu da kaymakamdan. Kırk sekiz saat içinde evin boşaltılması emrini imzaladı.”

Büyük bir gururla onuncu ve son mektubu ipe astı.

“On mektup var! Benim uğurlu sayım bu!”

Sesinde haz vardı. İntikamın verdiği haz.

Zavallı kadın kızmış, sersemlemişti, dokunsalar ağlayacak haldeydi.

“İşte bu kadar. Kocanız kırk sekiz saat içinde ortaya çıkmazsa, eviniz benim oldu demektir.”

“Sizde kalp denen şey yok, Mösyö Davido,” diyebilirdi sonunda, büyük bir tiksintiyle.

“Yanlıı! Tam tersine çok cömert bir insanımıdır ben, o yüzden Şu zavallı kulübe için bir servet önerdim size! Ama beni dinlemediniz bile!”

“Evi hiçbir zaman satılığa çıkarmadık Mösyö Davido!”

Kadıncağız bunu yüzüncü kez tekrarlıyordu galiba.

“Demek ki anlaŐmaya niyetiniz yokmuş!”

Davido edepsizlik ediyordu.

Arthur yarıya kadar dolu kocaman deponun kenarında dengede durmaya çabalıyordu.

Tenis topu sakın sakın suda yüzüyordu.

Arthur o an için cambaz rolüne bürünmüŐtü. Deponun tahta duvarına bacaklarıyla sımsıkı sarılarak mümkün olduğu kadar topa uzandı.

Alfred mızıldanmaya başlamıştı. Hayvanların felaketleri önceden hissetmesi ne tuhaf!

Bir çatırtı. Küçücük bir çatırtı duyuldu. Gülnüp geçilecek kadar küçüktü, ama Arthur’un deponun dibini boylamasına yetti.

Alfred kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıŐtırıp pıtır pıtır koşmaya başladı, acil bir işi çıkmıştı da...

“Bu küçücük araziye, bu zavallı eve niye bu kadar kafanızı taktınız?” diye sordu kadın.

“Duygusal nedenlerle. Bu arazi annemle babama aitti.”

İŞadamı gayet soğuk bir tavırla karşılık vermişti.

“Biliyorum. Zaten burayı bölgeye yaptığı bü-

tün hizmetlere karşılık büyük bir cömertlikle kocama armağan edenler de onlardı. Niye göçüp gitmiş ana-babanızın arzusuna karşı çıkıyorsunuz ki?”

Davido'nun keyfi kaçmıştı.

“Doğru söylediniz! Göçüp gittiler! Onlar da kocanız gibi ortadan kaybolup beni bir başıma bıraktılar,” dedi sinirle.

“Ana-babanız sizi terk etmedi yavrucuğum, savaşta öldüler,” diye düzeltti Madam Suchot ki-barca.

Davido hırladı:

“Aynı kapıya çıkar! Beni yapayalnız bıraktılar, öyleyse ben de kendi işimi kendim görürüm! Ve eğer öbür gün, öğlenleyin kocanız bu kâğıdı imzalayıp borcunu ödemediyse, maalesef sizi kapı dışarı etmek zorunda kalacağım, çamaşırlarınız kurumuş olsa da olmasa da!”

Davido çenesini havaya kaldırıp arkasını döndü, bu havalı gidişini unutulmaz kılmak için çarşaplardan birini de aşağı indirdi. Tam o anda tepeden tırnağa sıırıslıklam olan Arthur'le burun buruna geldi.

Bizim işadamı bir gurultu koyverdi: Soyunda hindilik mi vardı, nedir...

“Şunu da asın da kurusun,” diye dalga geçti bir de patavatsızca.

Arthur ona ölümcül bakışlar yollamakla yetindi.

Davido arabasına doğru yürürken hâlâ gulu gulu yapıp duruyordu; o koca poposuyla hindiye benzemiyor da değildi zaten.

Arabanın kapısını çarparak kapattı, atlarını

kişnetti ve tekerleklere patinaj yaptırarak, oyuncak arabayı on metre ileri fırlatan bir toz bulutu kaldırdı. Bizim süpersonik alet birkaç takla attıktan sonra usulca geri geri giderek bir su borusuna takıldı.

Davido kişneyip duran atlarını dörtnala kaldırdı; bahçeden geçerken arkasından kalkan toz, olduğu gibi yeni yıkanmış çamaşırlara yapıştı.

Arthur ile anneannesi kıpkırmızı bir toza bulanmışlardı.

Üst üste bu kadar terslikten iflahı kesilen kadıncağız, kapının önündeki merdivenlere çökuverdi.

“Zavallı yavrum benim, galiba bu sefer Davido denen şu açgözlüyü durdurmaya gücüm yetmeyecek,” dedi büyük bir üzüntüyle.

Arthur onun dizinin dibine oturdu.

“Eskiden dedemle arkadaşmışlar, değil mi?”

“İlk başta öyleydiler, evet. Afrika’dan geldiğimizde, Davido’nun gözü dedenden başkasını görmüyordu! Adama kene gibi yapışmıştı mübarek! Ama Archibald ona hiçbir zaman yüzde yüz güvenemedi, haklıydı da.”

“Evi terk etmek zorunda mı kalacağız?” diye sordu Arthur kaygıyla.

Zavallı kadıncağızın söylemeye dili varmıyordu.

“Korkarım öyle.”

Arthur midesine yumruk yemiş gibiydi. Yalnızlığının içindeki biricik sığınağı, bütün oyunlarının sahnesi bu bahçe olmadan nasıl yaşardı? Bir çare bulmak zorundaydı. Büyük bir umutla atıldı:

“Ya hazineden ne haber? Hani Şu Matassalailerin verdiği yakutlar?”

Madam Suchot bahçeyi işaret etti.

“Şurada bir yerde.”

“Nasıl yani... Hazine bahçede mi saklı?”

Arthur Şaşırmıştı.

“O kadar iyi saklanmış ki kazmadık yer bırakmadım, ama boşuna.”

Arthur ayağa kalkmıŐtı bile. Duvarın dibinde uslu uslu yatan küçük küreğini kaptığı gibi bahçenin ortasına yollandı. Anneanne kaygıyla sordu:

“Ne yapıyorsun hayatım?”

Arthur’e heves gelmişti.

“Kırk sekiz saat yan gelip yatacağımı mı sanıyorsun? O akbaba da gelsin evimizi elimizden alsın bir güzel! Şu hazineyi bulacağım ben!”

Arthur küreğini hırsıyla çimenlere daldırdı ve bir buldozer gibi kazmaya koyuldu. Alfred bu yeni oyunu pek beđenmiŐti. Birkaç kez havlayarak küçük çocuğa cesaret vermeye çalıştı.

Yaşlı kadın elinde olmadan gülümsedi.

“Hık demiş büyükbabasının burnundan düşmüş,” diye geçirdi içinden.

Dizlerine vurunca üstünün başının hep toz olduğunu fark etti. Zar zor kalkıp eve girdi, herhalde elbisesini deđiŐecekti.

Üçüncü çukuru açmaya giriŐmiş olan Arthur’ün alnı boncuk boncuk terlemiŐti.

Birden küreği sert bir nesneye tosladı. Alfred bir Şey sezmiş gibi havlayıp duruyordu. Çocuk dizüstü çökerek kazmaya elleriyle devam etti.

“Eğer hazineyi bulduysan, gerçekten de dün-

yanın en iyi köpeğisin demektir!”

Köpecik iki yana hızlı hızlı salladığı kuyruğuyla bir helikoptere benziyordu.

Arthur toprakları biraz daha itti, elini nesnenin altından geçirip yerden kopardı. Alfred sevinçten deliye dönmüştü. Gayet normaldi bu, çünkü çıka çıka bir kemik çıkmıştı.

“Aradığımız böyle bir hazine değil, seni yamyam bozuntusu! Gerçek bir hazine!”

Sonra kemiği fırlatıp başka bir yeri kazmaya koyuldu.

Madam Suchot üstünü değiştirmişti. Yüzüne biraz su vurup bir an aynada kendini seyretti.

Nice zamandır yüreği kan ağlayan, mutsuzluktan çökmüş o yaşlı kadını süzdü inceden inceye. Ona acıyordu. Kendi kendine nasıl hâlâ ayakta durabildiğini sorar gibiydi.

Derin derin göğüs geçirdi, saçlarını üstünkörü düzeltip karşısındaki dost yansımaya kocaman bir gülümseme gönderdi.

Archibald'ın odasının kapısı usulca aralandı.

Yaşlı kadın birkaç adım içeri girdi, müzeden farkı olmayan odayı şöyle bir kolaçan etti.

Bir Afrika maskesini büyük bir dikkatle duvardan indirip bir an süzdü.

Bakışları, kocasının tuvalde donup kalmış bakışlarıyla karşılaştı.

“Çok üzgünüm Archibald, ama başka çaremiz yok,” dedi ona içi parçalanarak.

Gözlerini yere eğip, kolunun altında Afrika maskesiyle odadan çıktı.

Arthur bir çukur daha kazmış, dibinden gene

kemik çıkmıştı. Alfred kulaklarını kısmış, olayla ilgisini inkâr etmeye çalışıyordu.

Arthur'ün öfkesi burnundaydı.

“Yav, sen koca kasabı mı boşalttın, nedir!”

O sırada anneanne dışarı çıktı. Torunu üzülmesin diye maskeyi bir gazete kâğıdına sarmıştı.

“Ben... ben şehre alışverişe iniyorum,” dedi keyifsizce.

“Seninle geleyim mi,” diye karşılık verdi çocuk, nezaketle.

“Yok yok! Sen kazmaya devam et, iyi gidiyorsun! Hiç belli olmaz.”

Telaşla ihtiyar Chevrolet'ye atladı gitti.

“Çok geç kalmam!”

Her zamanki gibi korkunç gürültüler çıkaran motor yüzünden bağırarak zorunda kalmıştı.

Araba bir toz bulutu içinde gözden kayboldu.

Biricik ninesinin durup dururken böyle heyecanlanması Arthur'ü biraz şaşırtmıştı, ama görev onu çağırıyordu. Tekrar kazmaya koyuldu.

Dördüncü Bölüm

Kamyonet büyük kentin göbeğinde adım adım ilerliyordu. Madam Suchot'nun her zaman alışveriş yaptığı sevimli kasabaya hiç benzemiyordu burası. Koskocaman bir yerdi. Dükkânların vitrinleri, başıboş gezinip duran yüzlerce meraklıyı bekliyordu. Burada her şey daha güzel, daha büyük, daha zengin görünüyordu.

Yaşlı kadın da büyük görünmek için şöyle bir dikeldi.

Neden sonra bir dükkânın önünde durdu. Cebinden bir kartvizit çıkarıp adresi kontrol etti, ardından küçük antikacıya girdi. Dışarıdan vitrine bakınca dar görünüyordu ama, içerisi uçsuz bucaksızdı. Her türden, her yaştan yüzlerce nesne ve mobilya yığınlar halinde istiflenmişti. Roma tanrılarının taştan taklit heykellerinin yanında Meksika'dan gelme gerçek, ahşap Meryem Analar duruyordu, porselen vazoların ortasında insanın tüylerini ürperten ihtiyar fosiller sürünüyordu. Deri ciltli eski kitaplarla ucuz aşk romanları yan yanaydı, aralarındaki dil ve yaş farkına karşın gayet güzel uymuşlardı da birbirlerine.

Dükkân sahibi kasanın arkasında gazete okuyordu. Hem antikacılık yapar, hem de rehin eşya

karşılığı borç para verirdi, sağlam pabuç değildi yani.

Yaşlı kadın yaklaşırken, zahmet edip başını gazetesinden kaldırmadı bile.

“Yardımcı olabilir miyim,” dedi yılların alışkanlığıyla.

Madam Suchot o dağınıklığın arasında onu görmemişti. Titreyen ellerle kartviziti göstererek karşılık verdi:

“Affedersiniz. Geçenlerde bizim oraya gelmiş-tiniz, demiştiniz ki... eğer bir gün evdeki eski mobilyalardan ya da biblolardan kurtulmak isterssek...”

“Evet, olabilir,” dedi adam biraz dalgın.

Bütün köylerde binlerce kart dağıtmıştı, bu zavallı kadını nasıl hatırlasındı?

Ninecik kekelemeye başladı:

“Bu... özel bir koleksiyondan. Bir değeri var mıdır... acaba diye soracaktım.”

Adam içini çekerek gazetesini bıraktı, uyuşuk uyuşuk gözlüğünü taktı. Bütün gününü beş para etmez birtakım sözde hazinelere fiyat biçerek geçirmişti. Gazete kâğıdını açıp maskeyi eline aldı.

“Bu nedir? Karnaval maskesi mi?”

Besbelli hiç meraklısı değildi.

“Hayır. Bir Afrika maskesi. Bogo-Matassalai kabilesinin şefine ait. Bir eşi daha yoktur.”

Madam Suchot bu kadar güzel bir hatıradan ayrılmanın verdiği acıyı saklayarak, gururla ve saygıyla konuşmuştu.

Antikacının gözü açılır gibi oldu.

“Bir buçuk avro,” dedi kesin bir ifadeyle.

İyi ki ilgisini çekmiş, ya bir de çekmemiş olsa

kim bilir kaç para derdi. Kadıncağızın kanı donmuştu.

“Bir buçuk avro mu? Siz neler söylüyorsunuz! Bu parçanın bir eşi daha yok, paha biçilmez bir...”

Antikacı lafını ağzına tıktı.

“Bir avro seksen kuruş. Son fiyatım bu,” diye belirtti. “Bu aralar bu tür egzotik nesnelere hiç satmıyor. İnsanlar pratik, somut, modern şeyler istiyorlar. Üzgünüm. Elinizde başka parça yok mu?”

Madam Suchot'nun biraz akli karışmıştı.

“Evet... Belki... Bilemiyorum,” diye kekeleydi. “Şu sıralar en iyi satan şey ne?”

Antikacının yüzü nihayet gülmüştü.

“Tek kelimeyle söyleyeyim mi? Kitaplar!”

Arthur küreği elinden attı. Morali bozulmuştu. Alfred ise, koca bir kemik yığınının önünde kuyruk sallıyordu. Laf aramızda, bahçe de mayın tarlasına dönmüştü.

Arthur mutfaktaki musluktan koca bir bardak su doldurup bir dikişte içti. Derin bir soluk aldı, camın ardında batan günü seyretti biraz, sonra bir bardak su daha koydu.

Ardından anneannesinin odasına gitti. Cibinlikli karyolanın bir kenarına takılı olan anahtarı alıp dosdoğru dedesinin odasına yollandı.

Elinde suyuyla, usulca içeri girdi. Kâğıt fenerlerin en güzellerinden birini yakıp masanın başına geçti.

Sürekli gülümseyen, ama sessizliğini de inatla koruyan dedesinin portresini uzun uzun seyretti.

Sonunda konuşmaya başladığında sesinde biraz öfke vardı.

“Bir türlü bulamadım dede! Bu hazineyi bahçeye saklayıp da bir yerlere bir işaret, bir ipucu koymadığına inanasım gelmiyor. Sen böyle yapmazsın.”

Resim hâlâ gülümsüyor, ama Archibald tek kelime etmiyordu.

“Yoksa iyi arayamadım mı?”

Arthur böyle sorsa da, başarısızlığını kabullenemiyordu henüz.

Çocukçağız masanın üstünden rasgele bir kitap alıp didik didik incelemeye koyuldu.

Birkaç saat sonra Arthur aşağı yukarı tüm kitapları karıştırmış, hepsini masaya yığmıştı. Gece iyiden iyiye bastırmıştı, bizimkinin de ağrımadık yeri kalmamıştı.

Anneannesinin geceleyin ona okuduğu kitabı sona bırakmıştı. Önce Matassalailere, sonra Minimoylara tekrar baktı. Birkaç sayfa sonra gayet ürkütücü bir resim çıktı karşısına.

Uğursuz bir karaltıydı bu; insana pek benzemeyen, sıskası çıkmış bir yaratık.

Yüz tamamen ifadesizdi, göz niyetine de iki kırmızı nokta vardı.

Arthur tepeden tırnağa ürperdi. Şu kısacık ömründe gördüğü en çirkin şeydi bu.

Bu karanlık yaratığın resminin altına elle şöyle yazılmıştı:

“LANETLİ MALTAZAR”.

Dışarıda, alacakaranlıkta iki sapsarı göz tepelerin doruklarının arasından süzülüyordu. Güçlü

farlarıyla geceyi delip geçen bir kamyonetti bu. Dolunayın aydınlığında araba, eve uzanan dolambaçlı yollara daldı.

Arthur ürpertiye ve Lanetli Maltazar'ı aklından hemen silebilmek için sayfaları hızlı hızlı çevirmeye koyuldu. Minimoyların prensesi Selenya'nın resmi çıktı karşısına.

Birden rahatladı. Resmi parmağının ucuyla okşarken, yerine tam yapışmadığını fark etti.

Prensesi daha yakından görebilmek için kâğıdı tamamen sayfadan ayırdı.

"Umarım günün birinde sizinle tanışma şerefine erişirim, prensesim," diye fısıldadı kibarca.

Sonra şimşek hızıyla kapıya bir göz atıp etrafı kolaçan ettikten sonra resmi yüzüne iyice yaklaştırdı.

"Ama şimdilik, sizden şu öpücüğü çalmama izin veriniz."

Selenya'yı usulca öptü, Alfred de içini çekti.

"Kıskanç," diye haşladı onu Arthur, dudaklarında gevrek bir gülümsemeye. Köpek karşılık vermeye tenezzül bile etmedi. Dışarıda bir araba park ediyordu. Anneanne dönmüş olmalıydı.

Arthur içgüdüsel bir hareketle kâğıdı çevirdiğinde arkasında bir başka resim olduğunu gördü. Yüzü anında aydınlanıverdi.

"Biliyordum! Bir işaret bıraktığını biliyordum!" dedi neşeye.

Kurşunkalemle çiziktirilmiş, kötü bir krokiydi bu, en azından aceleye gelmişti besbelli.

Altına da bir cümle yazılmıştı. Arthur yüksek sesle okudu:

“Minimoyların ülkesine gitmek için Shakespeare’ e güven’... Bu da kim yahu?” diye sordu kendi kendine.

Ayağa kalkıp krokiyi sağa sola çevirerek ne-reyi gösterdiğini anlamaya çalıştı.

“Ev burada... Kuzey bu taraf...”

Şimdi krokiyi düzgün tutunca, pencereye doğru gitmesi gerektiğini anlamıştı.

Telaşla camı açıp taslağı tekrar gözden geçirdi.

Kroki masanın oradaki pencereden görünen manzaraya milimi milimine uyuyordu.

Arthur heyecanla haykırdı: “Koca meşe, bahçe cücesi, ay, hepsi tamam! Bulduk Alfred! Bulduk!”

Arthur sevinçten kuduruyordu şimdi; yay yutmuş kanguru gibi hoplayıp zıplamaya koyuldu.

Yaptığı keşfi anneanesiyle paylaşmayı öyle istiyordu ki hemen kapıya atıldı, ne var ki antika-cıyla iki hamalı çıktı karşısına.

“Yavaş ol delikanlı, yavaş ol!” dedi antikacı, onu usulca geri iterek.

Arthur şaşkınlığına karşın, içinden gelen sese uyararak resmi arkasına sakladı.

Adam koridorda geri dönüp anneanneye seslendi:

“Kapı açık Madam. Hem açık, hem de içerisi dolu!”

Yaşlı kadın odasından çıkıp yanlarına geldi. Sinirli sinirli bağırdı:

“Arthur, ben sana demedim mi o odada oynamayacaksın diye!”

Arthur’ü kolundan yakaladığı gibi kenara çe-

kilip antikacıya yol verdi.

“Onu hoş görün. Buyurun,” dedi kibarca.

Antikacı çevresine bir göz attı. Gerçekten ölü olduğundan emin olmak için önündeki cesedi didikleyen bir akbabaya benziyordu.

“Bak bu ilginç işte,” dedi sonunda, gözünde dolar işaretleri yanıp sönüyordu.

Arthur ötekilere çaktırmadan ninesini kolundan yakaladı.

“Anneanne! Bu adamlar kim?” diye fısıldadı kaygıyla.

Yaşlı kadının içi içini yiyor, ıkınıp sıkınarak cesaretini toplamaya çalışıyordu.

“Şey... beyefendi şey için geldi... dedenin eşyalarına fiyat biçmek için. Taşınacaksak bir an önce bu eski püsküden kurtulmamız lazım.”

Bunu söylerken aslında kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Arthur donup kalmıştı.

“Dedemin eşyalarını satacak mısın yoksa?”

Anneanne bir an durdu, sanki bir duraksama, bir pişmanlık geldi geçti gönlünden, sonra derin derin iç çekti.

“Korkarım, ne yazık ki seçme şansımız yok Arthur.”

“Var, tabii ki var!”

Bizim ufaklık itiraz ederken bir yandan da krokiyi havada sallıyordu.

“Baksana! Hazinesinin yerini biliyorum! Dedem bize bir mesaj bırakmış! Kroki burada!”

Anneannenin aklı iyice karışmıştı:

“Nereden buldun bakayım bunu?”

“Baştan beri burnumuzun dibindeymiş, her akşam bana okuduğun kitabın içinde,” diye açıkladı Arthur coşkuyla.

Ne var ki kadıncağız bütün bu hayallere inanamayacak kadar yorgundu. Sertçe karşılık verdi torununa:

“Onu hemen yerine koy.”

Arthur onu ikna etmeye çalıştı.

“Anneanne! Anlamıyorsun! Minimoyların yerini gösteriyor bu kroki! Bizim burada, bahçede bir yerdeler! Dedem onları Afrika’dan getirmiş! Köylerini bulabilirsek eminim dedemin hazinesine götürürler bizi!”

Büyük bir inançla ekledi:

“Kurtulduk diyorum sana!”

Yaşlı kadın içinden, torunun hangi arada keçileri kaçırdığını sorup duruyordu.

“Oyunun sırası değil Arthur! Onu yerine koy ve uslu dur!”

Arthur yıkılmıştı. Hemen yaşlarla dolan, kocaman, masum gözleriyle anneannesine baktı.

“İnanmıyorsun, değil mi? Dedemin anlattıkları masal mıydı yani?”

Yaşlı kadın gözlerini gökyüzüne çevirdi, sonra elini usulca Arthur’ün omzuna koydu.

“Arthur, artık kocaman oldun, öyle değil mi? Bahçenin minik cücelerle dolu olduğuna, onların da yemeyip içmeyip yakut dolu çantaya götürmek için seni beklediğine aklın kesiyor mu gerçekten?”

Antikacı ciğer kokusu almış kedi gibi hemen başını o yana çevirmişti. Kibarca sordu:

“Efendim?”

“Yok bir şey... Torunumla konuşuyordum.”

Antikacı hiçbir şey olmamış gibi çevreyi incelemeye devam etti, ama ne duyduğundan gayet emindi.

“Tabii mücevheriniz varsa onu da alırız,” diye bir yem attı bizim teyzeye.

Kadıncağızın yanıtı kuşkuyla yer bırakmıyordu:

“Maalesef, şimdilik ufukta mücevher yok!”

Tekrar Arthur’e döndü.

“Haydi bakalım, şimdi git o resmi yerine koy, çabuk ol!”

Çocuk istemeye istemeye söyleneni yaptı, o sırada antikacı da tepeye kedimerdiveni gibi asılmış ipek şeritteki yazıyı okuyordu:

“Çoğu zaman kelime kelimeyi saklar. William S.”

Bu bilmece antikacıyı eğlendirmişti anlaşılan.

“Sokrates’in S’si mi?” diye sordu safça.

Kadın hemen düzeltti:

“Hayır, Shakespeare’in. William Shakespeare.”

O an Arthur’ün aklında bir ampul yandı. Hemen koşup yerine koyduğu krokiyi tekrar eline aldı. Orada yazan cümleyi tekrar okudu: “Minimoyların ülkesine gitmek için Shakespeare’e güven.”

“Yaa? Neyse canım, yaklaşmışım,” diye buyurdu antikacı.

Madam Suchot sert sert baktı suratına.

“Doğru söylüyorsunuz. Alt tarafı iki bin yıl kadar yanıldınız, hepsi bu!”

“Yapma yav!.. Zaman ne kadar çabuk geçiyor,” dedi bu sefer adam, cahilliğini örtbas etmek için.

Yavaş yavaş tepesi atmaya başlayan aneanne cevabı yapıştırdı:

“Haklısınız, zaman çok çabuk geçiyor, öyleyse elinizi çabuk tutun, ne alacaksınız alın, yoksa fikrim her an değişebilir!”

Antikacı adamlarına emretti:

“Hepsini yüklüyoruz!”

Kadının bir an dili tutuldu. Arthur krokiyi gizlice pantolonunun arka cebine sokuşturdu. Ama külyutmaz antikacı hemen araya girdi:

“Hey! Hey! Hile yok! Ne dedim ben: Hepsini yüklüyoruz!”

Arthur içi yanarak kâğıdı cebinden çıkarıp adama verdi, o da hemen kendi cebine koydu.

Uyanık antikacı, Arthur’ün başını pışpışlayarak aklınca gönlünü aldı:

“Aferin sana ufaklık.”

Hamallar o yürek parçalayıcı iş için kolları sıvamışlardı bile. Mobilyalar, eşyalar ürkütücü bir hızla nineciğin yaşlı gözlerinin önünden geçip yok olmaya başladı; kadıncağız nice yılların anısının gidişini seyrediyordu.

Yanıp kül olan bir ormanı seyretmek de ancak bu kadar hüzün verebilirdi.

Hamal bozması mankafalardan biri Archibald’ın portresine de el uzattı sonunda. Ama aneanne de boş durmayı tam önünden geçerken, çerçeveyi bir kenarından yakalayiverdi.

“Hayır. Bunu unut,” dedi büyük bir kararlılıkla.

Çam yarması tınmadı bile.

“Her şeyi taşı dediler bana!”

Kadın bağırmaya başladı.

“Ben de diyorum ki, evet her şey, kocamın resmi hariç!”

Ayı yavrusu, tabloya sıkı sıkı yapışmış yaşlı kadının bu ani parlaması karşısında afalladı.

Patronuna baktı, o da alttan almayı tercih etti.

“Simon? Hanımefendinin kocasını rahat bırak! Ne kötülüğünü gördün adamcağızın,” diye bir de şaka yaptı aklı sıra. “Siz bakmayın ona. Bütün yedikleri kollarına gitmiş, aklına sıra gelmemiş,” dedi sonra yaşlı kadına; “komik olduğunu sanıyordu herhalde.”

Tabloyu alıp sahibine uzattı. Ardından hiç utanmadan ekledi:

“Buyurun. Alın Madam. Müessesenin ikramı!”

Kamyonetin arka kapakları ardına kadar açıktı. İki goril son kolileri içeri yerleştiriyordu.

Arthur salondaki kanepeye uzanmış, kapının ağzında antikacıyla pazarlığın sonuna gelmiş olan anneannesini seyrediyordu.

Adam paraları saydıktan sonra, hepsini topar halinde kadına verdi.

“Düz hesap 300 avro,” dedi şişinerek.

Kadıncağız paralara hüzünle baktı.

“Otuz yılın anılarına bu çok az.”

“Bu yalnızca avans,” diye atıldı antikacı bozuntusu. “Hepsini toptan satabilirim, en az yüzde on daha kazanırsınız!”

“Aman ne güzel,” dedi anneanne öfkeyle.

Antikacı ekledi:

“Büyük panayı on gün içinde başlayacak. Fikrinizi değiştirecek olursanız, hiç çekinmeden gelip hepsini geri alabilirsiniz!”

O da kibarca karşılık verdi:

“Çok nazıksınız.”

Antikacıyı yollamak için sokak kapısını açınca, gri takım elbise giymiş, yerden bitme bir adamla burun buruna geldi; yanında iki de polis memuru vardı.

Gri elbiselinin icra memuru olduğunu anlamak için dedektif olmaya gerek yoktu.

“Madam Suchot?”

Kibarca sormuştu, ama sesinin tonu ne niyetle geldiğini hemen ele veriyordu.

Kadıncağız kaygılanmıştı:

“Buyurun?”

Polislerden biri dostça gülümseyerek onun için rahatlatmaya çalıştı. Martin’di bu, süpermar-kette hep karşılaştığı memur.

Bizim gri elbiseli sözüne devam etti:

“Adım Frédéric de Saint-Clair. İcradan geliyorum.”

Antikacı ortalığın karışacağını hissederek, ufaktan ufaktan sıvışmayı tercih etti. Kaşla göz arasında kendini dışarı atarken, gülümseyerek:

“Çok yakında görüşürüz hanımefendiciğim. Sizinle iş yapmak büyük zevkti,” dedi.

İcra memurunun gözü, haliyle anneanneninin elindeki para tomarına kaymıştı.

“Bakıyorum da tam vaktinde gelmişim!”

Sesinden bal damlıyordu. Bir mektup gösterdi:

“Ernest Victor-Emmanuel Davido’ya borcunuzdan dolayı haciz talebi var elimde. 185 avro, yüzde altı cezası ve mahkeme masraflarıyla birlikte toplam 290 avro ediyor.”

Sesinin tonu, bütün pazarlık ümitlerini öldürüyordu.

Kadın elindeki paralara baktı, sonra robot gibi gri elbiseliye uzattı.

İcra memuru, hiç gürültü patırtı çıkmamasına şaşırırsa da paraları anında kaptı.

Arthur yattığı yerden olup bitenleri seyrediyordu. Ne tasalıydı ne de şaşkın. Yalnızca tiksinti duyuyordu. Birkaç saatten beri anneanneciğinin dipsiz bir kuyuya itildiğini anlamıştı.

“Yanlış saymadıysam... Üç avro eksik,” dedi memur.

Madam Suchot şaşırmıştı:

“Anlayamadım... 300 avro olması lazım!”

Memur kibarca, kendinden emin bir tavırla sordu:

“İsterseniz bir de siz sayın!”

Hata yapmış olması zordu. Böyle adamlar mezar kazıcısı gibidir, müşterim ölü diyorsa inancaksın.

Kadıncağız zor ayakta duruyordu. Hafifçe başını salladı.

“Hayır, gerek yok... Haklısınızdır herhalde.”

O sırada, gecenin içinde ilerleyen kamyonunda antikacı ellerini ovuşturuyordu:

“Valla temiz iş oldu,” dedi sırtıp duran yarıdakçılara.

Elini cebine soktu.

“Bakalım şu bacaksız bizden ne saklıyormuş.”

Arthur'ün istemeye istemeye ona verdiği kâğıdı keyfine vara vara, ağır ağır açtı. Meğer süpermarketteki alışveriş listesi değil miymiş!

Beşinci Bölüm

Arthur de salonda kendi kâğıdını açtı. El çabukluğuyla değiştireverdiği Prenses Selenya'nın resmiydi bu. Biricik umudu gibi okşadı onu.

İcra memurunun işi henüz bitmemişti:

“Gerçi eksik olan altı üstü üç kuruş, ama kanun kanundur. Üç avroluk bu borcu kapatmak için haciz yoluna gideceğim.”

Bir icra memuruyla bir pitbul köpeği arasında iki ortak nokta vardır: Avlarını asla bırakmazlar ve acı çekenlerin karşısında sırtırlar.

Sevimli polis Martin araya girmeden edemedi.

“Bakın, kalan borç çok az, ödeme için birkaç gün tanınabilir hanıma, olmaz mı?” diye sordu iyi niyetle.

İcra memuru biraz rahatsız olmuş gibiydi.

“Çok isterdim, ama... Kararda borcun tamamı derhal ödensin, denilmiş. Bunun dışına çıkarsam ceza yiyebilirim.”

“Anlıyorum,” dedi annee, anlaşılın bugün iyilikte sınır tanımıyordu. “Buyurun, işiniz neyse yapın,” diye ekledi yana çekilip memura yol verirken.

İcra memuru yerin dibine geçmişti, içeri girip girmemekte kararsızdı. Tabii bu hali çabuk geçti,

ama tam adını atacakken kibar polis onu durdurup cüzdanını çıkardı.

“Durun! İşte... üç avro, hesap tamam,” dedi parayı uzatarak.

İcra memuru yaptığı salaklığı yeni anlamıştı, jeton böyle geç düşünce kendini tuhaf hisseder insan.

“Bu... Bu pek kurallara uygun değil... ama bu durumda kabul ediyorum!”

Anneanne dokunsalar ağlayacak haldeydi, ama gururu gözyaşlarına engel oldu.

“Teşekkür ederim Memur Bey... Elime para geçer geçmez... borcumu öderim size!”

Polis büyük bir nezaketle,

“Dert etmeyin Madam Suchot, kocanız dönünce eminim hesabı kapatır.”

Delikanlının sevecen bakışlarına dayanamayacak kadar duygulanmıştı yaşlı kadın, yalnızca “Elimden geleni yapacağım,” diyebilirdi.

Polis, icra memurunu yakalayıp dışarı sürükledi.

“Tamamdır, bugün haddinden fazla çalıştınız! Artık gidelim.”

Memur itiraz etmeye cesaret edemedi. Neredeyse zorla arabaya bindirilmeden önce, “Hanımefendi, saygılar sunarım,” demeyi de unutmadı.

Yaşlı kadın kapıyı yavaşça kapadı. Biraz şaşkın, bir süre olduğu yerden kıpırdıyamadı.

O sırada, Arthur’ün yanındaki telefon zır zır ötmeye başladı. O da isteksizce elini ahizeye uzattı.

“Alo? Hayatım sen misin? Ben annen? Nasıl-

sın bakayım,” diye vızıldadı telefondaki ses.

Arthur alaycı bir karşılık verdi:

“Müthiş! Anneannemle ben mutluluktan uçuyoruz.”

Yaşlı kadın salona dönerek torununa “bir şey çaktırma sakın” anlamında işaretler yaptı.

Anne her zamanki on puanlık uzman sorusunu sordu:

“Neler yaptın bakalım?”

“Evi topladık! Bir eve bu kadar eski püskünün sığıdığına inanamıyor insan. Ama anneannemin sayesinde hepsini attık gitti!”

Anneannesi fısıldadı:

“Arthur, n’olursun, delirtme şunları!”

Arthur daha iyisini yaptı. Telefonu kapadı.

“Arthur! Annenin suratına telefon mu kapadın?”

Canı çok sıkılmıştı.

“Yok canım, daha neler! Kendi kendine kapandı,” diye açıkladı Arthur merdivene doğru yürürken.

“İyi ama nereye gidiyorsun? Şimdi tekrar arar seni!”

Arthur merdivenin ortasında durup gözlerini kadının gözlerine dikti.

“Hattı kestiler anneanne! Görmüyor musun neler olup bittiğini? Kapana kıstırdılar seni. Saatler geçtikçe daralan bir kapana. Ama buna izin vermeyeceğim. Ben sağ olduğum sürece bu evi alamayacaklar!”

Arthur son cümleyi büyük olasılıkla bir serüven filminden kapmıştı, ama doğruya doğru, ağzına çok yakışmıştı. Burnunu havaya dikip merdi-

venleri çıkmaya koyuldu. Indiana Jones'tan tek eksiki başında bir şapkaıdı.

Anneanne bir koşu telefonu açtı ve hattın gerçekten de çalışmadığını anladı.

“Herhalde geçici bir kesintidir, fırtına çıkınca hep olur.”

“Yağmur yağmayalı bir ayı geçti,” diye lafa karıştı Arthur merdivenin tepesinden.

Kapı çalındı.

“Bak, gördün mü? Tamirci gelmiş olmalı.”

Yaşlı kadın kendi yüreğine su serpmeye çalışıyordu. Kapının önünde, üzerinde iş tulumuyla bir teknisyen dikilmekteydi.

Adam, kasketinin ucunu kaldırarak yaşlı kadını selamladı.

“Ah, tam zamanında geldiniz,” dedi Madam Suchot. “Az önce telefon kesildi. Bence insanı böyle küçük düşüreceklerine, hiç olmazsa terbiye icabı önceden haber versinler!”

Teknisyen de onunla aynı görüşteydi:

“Kesinlikle size katılıyorum hanımefendi. Ama ben telefondan değil, elektrik şirketinden geliyorum.”

Ceketinin üzerindeki şirket amblemi sözlerini kanıtlıyordu.

“Ben de diyecektim ki, borcunuzu ödemezseniz yakında elektriğinizi keseceğiz.”

O da ötekilerden geri kalmayarak resmî bir mektup çıkarıp verdi. Bizim teyze sıkı bir mektup koleksiyonu yapabiliirdi istese.

Arthur tamtakır çalışma odasına girdi. Para etmeyen üç-beş eşya dışında geriye yalnızca masa, bir sandalye ve büyükbabanın resmi kalmıştı.

Öfkesinden içi içini yiyen ufaklık, sandalyeye oturup nasıl olduysa unutulmuş olan ipek flama-
daki yazıyı tekrar okudu. Aslında, üzerindeki
öğüt paha biçilmez cinsten olsa da, bir bez parçası
olarak düşünülduğünde götürmeye değmezdi
gerçekten de.

Arthur, bir kez daha yüksek sesle okudu:

“Çoğu zaman kelime kelimeyi saklar.”

Bilmece oracıkta, tam karşısında duruyordu.
Böyle olduğunu biliyordu. “Yardım et bana dede.
Kelimeler kelimeleri saklayabiliyorsa, bu sözler
nasıl bir gizemi saklıyor?”

Bakışlarıyla dedesini soru yağmuruna tutu-
yordu, ama boşuna; tabloda çit çıkmıyordu.

O sırada yaşlı kadın malum mavi kâğıdı oku-
yup bitirmiş, memura geri uzatıyordu.

“Peki... ne zaman kesilir elektriğim?”

Durumu kanıksamıştı galiba.

“Eli kulağındadır,” diye karşılık verdi teknis-
yen.

Tam o anda bütün evin ışıkları sönuverdi.

“Gerçekten de eli kulağındaymış,” dedi yaşlı
kadın. “Kıpırdamayın, gidip bir mum getireyim.”

Arthur bir kibrit yakıp muma yaklaştırdı. Çö-
lün ortasındaki vaha misali, küçük bir ışık topu
doğdu. Mumu masayı bırakıp, bilmecenin anah-
tarı olan şerit flamayı daha iyi görmek için biraz
geri çekildi.

Kendi kendine meydan okurcasına,

“Çalıştır saksıyı,” dedi.

“Çoğu zaman kelime kelimeyi saklar.”

Az beride duran mumun ışığı kumaşı iyice
şeffaflaştırıyordu. Arthur bir şey görür gibi oldu.

Mumu eline alıp sandalyenin üstüne çıktı ve ışığı kumaşın arkasına tuttu. Birdenbire şeffaf zeminde birtakım sözcükler belirdi. Sözcükleri saklayan sözcükler. Arthur'un yüzü aydınlandı.

"Tabii ya!"

Sevincini dizginlemeye çalıştı, çünkü vakti dardı. Mumu kumaşın arkasında gezdirerek yavaş yavaş ortaya çıkan gizli cümleyi okudu. Okurken de o güzelim kısık sesi duyar gibi oldu. Sanki dedesi yanı başındaydı şimdi.

"Sevgili Arthur, sana güvenebileceğimi, bu basit bilmeceyi çözeceğini biliyordum."

Arthur, "O kadar da basit değildi," gibilerden yüzünü buruşturdu.

Koca adamın sesi tekrar cınladı:

"Aklın kurnazlığa bu kadar çalıştığına göre, on yaşına gelmiş olmalısın. Ben ise o kadar kurnaz sayılmam, bu satırları okuyorsan ben yüzde doksan çoktan ölmüşümdür."

Arthur bir an durdu. Birdenbire canlanıveren büyükbabasına daha doyamadan öldüğünü hayal edecekti ha! Bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Bu durumda üstlendiğim görevi bitirmek artık sana düşüyor demektir. Tabii kabul edersen."

Arthur, dedesinin portresine baktı. Yaşlı adamın ona olan güveni göğsünü kabartmıştı.

Gayet ciddi bir sesle,

"Kabul ediyorum, dede," dedi ve okumaya devam etti:

"Ben de senden bunu beklerdim, Arthur. Sen bana layık bir torunsun," yazmıştı dedesi.

Arthur, yaşlı adamın ileri görüşlülüğü karşısında şaşkınlıkla gülümsedi. Yanıt olarak teşekkür etti.

kür etti. Yazı devam ediyordu: “Minimoyların ülkesine gitmek için, bir dahaki geçişin hangi gün olacağını öğrenmelisin. Her yıl yalnızca bir geçiş olur. Zamanını tespit etmek için masamın üstündeki evrensel takvimde yılın onuncu dolunayını bulmalısın. Onuncu dolunayın olduğu gece, tam gece yarısı, ışık Minimoylar ülkesine doğru akacak.”

Arthur kulaklarına inanamıyordu. Bütün hayalleri gerçekteydi yani!

Gizli hazine, Minimoylar ve... Prenses Selenya.

Farkında olmadan içini çekti, ama hemen toparlanıp takvimi bulmak için masaya koştu. Neyse ki antikacı onu bırakmıştı.

Hızla sayfalara göz gezdirip dolunayları saydı.

“Yedi... sekiz... dokuz... on!”

Sonuncusunun hangi tarihe geldiğine baktı.

“31 Temmuz! Doğum günüm! Yani bugün!” Birdenbire kafasına dank etti! Tesadüfün bu kadarı!

Dönüp duvardaki saate baktı. On biri otuz altı geçiyordu.

“Yirmi dakika sonra!” dedi, çılgına dönmüştü bile.

Bizim nine ise o sırada mum ışığında, teknisyenin şirin şirin uzattığı kâğıdı imzalıyordu.

“Oldu işte. Pembesi sizin, mavisi benim. Biri kızlara, öbürü erkeklere.”

Adamcağız şaka yapayım derken kaka yapmıştı. Anneanne, kılını bile kıpırdatmadı.

“Elektriğinin açılması için, saat dokuzla akşam altı arasında idareye gelin yeter, cebinizde bir çekle elbette.”

“Elbette,” diye vurguladı yaşlı kadın da. Ardından merakla ekledi: “Söylesenize, gecenin bu vaktinde niye hâlâ çalışıyorsunuz? Saat altıyı geçeli çok olmadı mı?”

Adamcağız hemen içini dökmeye koyuldu:

“Hiç sormayın, ama bizim işler böyle. Bu akşam iki elim kanda olsa buraya gelmem lazımmış. Hatta saat başına üç kat para ödediler! D.E.Ş.’de birinin size gıcığı mı vardır, nedir!”

“D.E.Ş. de neyin nesi?” diye sordu kadın.

Teknisyen hemen duruma açıklık getirdi:

“Davido Elektrik Şirketi.”

Kadıncağız içini çekti.

“Ah ah! Şimdi daha iyi anlıyorum.”

Birden birinci kattan birtakım gürültüler yükseldi. Çekiç sesine çok benziyordu.

Hafif kaygılanan teknisyen gene şaka yapmaya heveslendi.

“Galiba burada fazla mesai yapan bir tek ben değilim?”

Anneanne, kuşkuya yer bırakmayan bir güvenle karşılık verdi.

“Yok. Bunlar hayalet. Bizim ev hayalet dolu. Hem zaten bir an önce gitseniz iyi olur, çünkü üniformalardan hiç hoşlanmazlar.”

Teknisyen kendine şöyle bir baktı: Üniformanın âlâsı vardı üstünde. Yalandan gülümsemeye çalıştı, ama ne olur ne olmaz diye basıp gitmeyi tercih etti.

“Yok canım, eviniz çok güzel! Pekâlâ, ben ar-

tık gideyim,” dedi bahçeye doğru geri geri kaçarken.

Mumun aydınlığından çıkar çıkmaz arabasına doğru koşmaya başladı.

Anneanne gülümsedi, kapıyı küt diye kapattı ve çekiç seslerinin nereden geldiğini anlamak için başını kaldırdı.

Altıncı Bölüm

Arthur duvara sokulmuş bir demir boruya var gücüyle vurup duruyordu. Tabii bir çekiç yardımıyla.

“Yirmi sekiz... yirmi dokuz... otuz!” diye fısıldadı.

Son darbe ötekilerden daha güçlü inmiş, duvardaki küçük bir tahtayı yerinden oynatmıştı.

Tahta parçası bir mile bağlıydı. Minicik bir zula vardı arkasında.

Arthur elini tahtanın arkasındaki boşluğa sokup oradan bir kâğıt çıkardı.

Açıp heyecanla okumaya koyuldu:

“Bravo. İkinci bilmeceyi de çözdün. Al sana üçüncü ve son bilmece. İhtiyar radyatör. Vanasını adındaki harflerin sayısı kadar sağa çevir. Sonra doksan derece geri döndür.”

Arthur pencerenin oraya koşup ihtiyar radyatörün önünde diz çöktü. Vanayı yakaladığı gibi çevirmeye başladı.

“Arthur! A... R... T... H... U... R!..”

Bütün dikkatini toplamıştı. Yanlış yapacak vakti yoktu.

“Ve şimdi... sola doğru doksan derece!”

Olabilecek en kötü şeye kendini hazırlarcasına ellerini ovuşturup derin bir soluk aldı.

Olabilecek en kötü şey, fazla bekletmeden

geldi. Hem de kapıdan. Anneanne birden içeri dalınca Arthur yerinden sıçradı.

“Ne halt karıştırıyorsun hâlâ? O çekiç sesleri de ne oluyor?”

Bitmek bilmeyen bu uğursuz gün, kadının burasına kadar gelmişti artık.

“Şey... dedemin radyatörünü tamir ediyordum,” diye geveledi Arthur.

“Gecenin bir yarısı? Hem de yaz ortasında?”

Anneanne şaşırmıştı, doğrusu bu yalan yutulur cinsten değildi.

Arthur gayet mantıklı bir karşılık verdi:

“Belli mi olur! Bazen kış erken bastırıyor. Sen hep böyle demez misin!”

Yaşlı kadın sinirli sinirli onayladı Arthur’ü:

“Doğru, böyle söylerim! Ama genellikle kasım ayında! Şimdi de diyorum ki vakit gece yarısı ve artık yatma zamanı. Üstelik en az yüz kere bu odaya girme demiştim!”

Arthur çok haklı olarak itiraz etti:

“Niye ki? Burası artık bomboş.”

Anneanesi, isteğinin varlık sebebinin ortadan kalkmış olduğunu o an anladı. Gene de prensip gereği inat etti:

“Evet, eşyalar gitti... Ama anılar hâlâ burada ve onlara dokunmanı istemiyorum!”

Gidip takvimden 31 Temmuz yaprağını kopardı. 1 Ağustos’un sayfası meydana çıktı.

Koparılmış yaprağı, üzerinde “sensiz günler” yazan küçük bir kutuya koydu. Ne yazık ki epey büyük bir kâğıt tomarı vardı içinde.

“Haydi bakalım! Doğru odana!”

Arthur gönülsüzce söyleneni yaptı. O arada

yaşlı kadın da dedenin odasının kapısını kilitleyip anahtarı cibinlikli yatağının direğindeki yerine astı.

Ardından, pijamasını giymekte olan torunun yanına gitti. Yatağı açtı. Torunu ağzını bile açmadan içine süzüldü.

Kadın, biraz da hatasını tamir etmek için, tatlılıkla,

“Kısa bir hikâye,” dedi. “Ama en fazla beş dakika.”

“Sağ ol, istemem. Çok yorgunum,” oldu Arthur’ün yanıtı; gözleri kapanıyordu.

Yaşlı kadın biraz şaşırıysa da üstelemedi. Mumu aldı, odayı ay ışığına bırakıp çıktı.

Kapının kapanmasıyla, çocuğun yay gibi gergin, ayağa fırlaması bir oldu.

“Oyun sırası sende Arthur,” dedi kendi kendini yüreklendirmek için.

Kapıyı aralayıp dışarıya kulak kabarttı. Düşün sesi geliyordu. Anneanne kalan son sıcak sulardan yararlanıyordu.

Arthur onun odasına süzüldü. Banyonun aralık kapısından buharlar fişkırıyordu.

Ayağının ucuyla gıcırdayabilecek parkeleri yoklayarak, usulca ilerledi.

Cibinlikli yatağa kadar geldi, bir lokmacık koluyla zar zor anahtara uzandı.

Gözlerini banyodan ayırmadan geri geri yürüyerek kapıya vardı.

Ne var ki ansızın bir şeye çarparak bir çığlık kopardı. Bir şey dediğimiz, aslında biriydi. Kısaca anneanesiydi; tilki gibi kurnaz torunuyla aynı

soydandı sonuçta, tek fark tecrübede ona elli sene fark atmasıydı.

“Ödümü kopardın,” diye haykırdı çocuk. “Şey... duştasın sanmıştım.”

“Maalesef değildim. Sakinleştirici damlamı almaya salona gitmiştim,” dedi kadın elindeki şişeyi göstererek. “Bütün şişeyi zorla içirmemi istemiyorsan, sana önerim, derhal yatağa koşman!”

Arthur’un elinden anahtarı da aldı. Çocuk dosdoğru odasına yollandı.

Anneanne içini çekerek anahtarı çivisine taktı. Ardından, torununun odasına gitti.

Mum ışığında, çocuğun yorganları çenesine kadar çekip, yatağın en ucuna büzülmüş olduğunu gördü.

“Uyku saati geldi, vakit neredeyse gece yarısı.”

“Biliyorum!”

Arthur, zamanın göz göre göre akıp gitmesinden paniğe kapılmıştı.

“Kapıyı kilitliyorum. Aklına şeytanlık gelmez böylece,” diye kibarca açıkladı yaşlı kadın.

Kulağınızı yaklaştırsanız, panik yüzünden Arthur’un gırtlığından ne biçim sesler geldiğini duyup şaşardınız. Ama anneanesi duyamayacak kadar uzaktaydı. Torununa gülümseyip kapısını kilitledi.

Arthur hemen yorganlardan kurtulup ayağa kalktı.

Çarşafı ve örtüleri birbirine bağlamıştı bile.

Tek yapması gereken pencereyi açıp bunları aşağı sallandırmaktı.

Önceden planlanmış bir kaçıştı bu. Bir baca-

ğını pencereden çıkarıp uyduruk halattan aşağı kaymaya başladı.

O sırada ninecik, mumu yatağının yanındaki komodine bırakıyordu.

Işık zayıf olsa da, ihtiyar masa saatinin rakamları okunabiliyordu.

Saat on ikiye çeyrek vardı. Kadın mumun zayıf alevinde damlalarını da saydı. Koca bir bardak suya yalnızca üç damla. Bir dikişte içti.

Ardından gözlüğünü komodine koyup uykunun onu sarmalamasını beklemeye koyuldu.

Arthur ucu yere değmeyen bez halattan aşağı bıraktı kendini.

Hemen ardından ayağa kalkıp bacaklarının bütün gücüyle evin kapısına koşmaya başladı.

Alfred, Arthur'ü görünce irkildi. Kendisi kapıya gururla bekçilik ederken, sahibi nasıl olmuştu da böyle hokus pokus deyip bitivermişti karşısında?

Kapı kapalı olduğundan, Arthur köpek için yapılmış küçük kanattan içeri girdi. Alfred şaşkınlıktan şaşkınlığa sürükleniyordu. Sahibi şimdi de dört ayak üzerinde yürüyor, özel kapıdan içeri giriyordu.

Arthur alışkanlıktan dolayı salondan keçe terliklerle geçti. Duvardaki koca saat tık tık ederek on biri kırk dokuz geçtiğini haber verdi.

Üst kata çıkarken sorun olmadı, ama annenin kapısında işler karıştı: Kapı içeriden kilitlenmişti.

Kafayı çalıştırmak için yalnızca birkaç dakikasını olan Arthur'ün ağzından bir "tüh be!" çıktı.

Anahtar deliğinden bakınca hiç olmazsa iste-

diği anahtarın çivisinde asılı olduğunu gördü. En azından. Tek güzel haberdi bu...

Çocuk, kilitlenmiş halde, “Çalıştır kafayı Arthur, çalıştır kafayı!” deyip duruyordu.

Biraz geriye çekilip şöyle üç yüz altmış derece dönerek, bir fikir verebilecek ufacık bir gedik aramaya koyuldu.

Kapının üstünde, bir köşesi kırık, küçük bir pencere gözüne çarptı.

Arthur ne yapacağını artık biliyordu.

Garaj kapısını açıp cep lambasının ışığında içeri girdi.

Tezgâha tırmanarak duvarın önüne özenle dizilmiş oltalardan birini kaptı.

Alfred, sahibini elinde oltayla geçerken görünce gene irkildi. Bu saatte ne balığı tutacakmış, diye merak etti köpecik, zaman kavramı kafasında altüst olmuştu. Arthur de o sırada, mutfaktaki teldolabın kapısına yapıştırılmış bir mıknatıs bulmuştu.

Ufaklık, çok işlevli küçücük çakısıyla kanırtarak mıknatısı yerinden çıkardı.

Anneannesinin kapısına gelince, mıknatısı dikkatle oltanın ucuna taktı.

Alfred ne yakalayacaklarını, hele evin ortasında ne avlayacaklarını anlayamamış olsa da, “Seni gidi çakal seni!” diye geçirdi aklından.

Arthur çıt çıkarmadan, ama büyük bir hızla pencerenin kırık köşesine yetişene kadar sehpa- larla sandalyeleri üst üste yığdı.

Kurduğu bu iskelenin tepesine dikkatle tırmanıp oltayı pencerenin kırığından odanın içine sallandırdı.

Köpek hiçbir şey anlamamıştı. Vay be, demek dere bizim anneanneninin odasından geçiyordu ha!

Arthur oltasını usulca sarkıttı, ardından iple birlikte mıknaşını çiviye ve anahtara doğru yaklaştırdı.

Alfred olayı çözmeyi kafasına koymuştu. Derme çatma iskeleye doğru koşarken bir parkeyi gıcırdattı.

Arthur donup kaldı. Soluğunu tutup bekledi. Mıknaş odanın ortasına doğru sallandı, anneanneninin şişesini devirdi, ilaç bardaktaki suya damla damla akmaya başladı.

Yaşlı kadın yarı uyur yarı uyanık, doğrularak Arthur'e seslendi.

Arthur yerinden milim kıpırdamadı. Alfred de onun gibi yapsın diye içinden dua ediyordu.

Hafifçe sallanan kuyruğu sayılmazsa, köpek de yerinden kıpırdamadı gerçekten de.

Anneanne sessizlikte kulak kabarttı. Bahçede birkaç cırcırböceği, üç-beş kurbağa. Telaşlanacak bir şey yoktu görünürde, ama hiç gürültü olması da hayra alamet değildi.

Bardağına damla damla akan uyku ilacını fark etmeksizin gözlüğünü kaptı. Odasının kapısını açıp sola, merdivene doğru baktı. Koridorun ortasında durmuş hâlâ kuyruk sallayan köpeği gördü yalnızca.

Göremediği şey ise, Arthur'ün kapının tam arkasında, elinde oltasıyla sandalye yığınının tepesinde heykel gibi durduğuydu.

Köpek dönen dolapları hâlâ anlamış değildi, ama yüzünden gülümsemesini eksik etmemeye kararlıydı.

Kadın ona emretti:

“Sen de gidip yat bakalım!”

Köpek kuyruğunu bacaklarının arasına kısı-
rıp merdivene koştu. Evet, bunu anlamıştı işte.

“Niye bu akşam kimse uyumak istemiyor?
Dolunay yüzünden mi acaba?” diye sordu kadın
kapısını usulca çekerken.

Arthur rahat bir soluk aldı. Enselenmemiş ol-
ması bir mucizeydi.

Anneanne gözlüğünü komodinin üstüne koy-
du. İlaç şişesinin olduğu gibi boşaldığı bardağını
alıp içindekini suratını buruşturarak bir dikişte
mideye indirdi.

İlaç anında etkisini gösterdi. Yaşlı kadın, yor-
ganın altına bile girmeden boylu boyunca yatağa
serildi. Arthur, anneannesinin horultuları arasın-
da sihirli oltasını tekrar eline aldı.

Mıknatıs usulca anahtara kadar indi ve onu
çektii. Anlaşılan çivi pek memnun kalmamıştı
bu işten, hırsızlığa karşı direndi. Arthur suratını
buruşturdu, oltayı oynatarak çividen kurtulmaya
çalıştı.

Alfred usulca merdivenleri çıktı. Tek derdi
balık avının ne aşamada olduğunu öğrenmekti.
Uyduruk iskelenin tepesinde şekilden şekile gi-
ren Arthur’e doğru koştu.

Köpek, anlaşılan o oynak parkeye basmıştı
gene. Sehpanın bir bacağı yerinden oynadı. İske-
le, zaten hassas olan dengesini iyice kaybetti.

“Yoo, olamaz,” diye haykırdı Arthur.

Her şey korkunç bir gürültüyle, kâğıttan bir
şato gibi yerle bir oldu. Köpek koşarak kaçtı.

Arthur bir deprem enkazından kendini kurtarırcasına, kafasını bir sandalyenin arasından çıkardı. Meydana gelen felaket öyle feci bir rüzgâr yapmıştı ki odanın kapısı açılıverdi. Kilitli değilmiş meğer.

Arthur başını kaldırdığında, anneannesinin yatağa serilmiş, melek gibi uyuduğunu gördü.

Çocuk meraklanmıştı:

“Bu gürültüde nasıl uyanmadı?”

Odaya girdi, yatağın başına gidip tonton teyzeyi kontrol etti. Hem zaten, kadın sağlam olmasa bu kadar horlayamazdı.

Devrilmiş şişeyi görünce olayı çözdü.

Yorganı bir tanecik anneannesinin üstüne örttü. Kadının yüzü, uyurken otuz yaş gençleşmişti.

“Tatlı rüyalar canımın içi!”

Sonra, yerdeki anahtarı alıp ortadan kayboldu.

Yedinci Bölüm

Arthur bir mum daha yakıp eski püskü radyatörün üzerine atıldı.

Bir yandan da hatırlamaya çalışıyordu:
“Sola doğru doksan derece!”

Vanayı yakaladığı gibi işe koyuldu. Az sonra radyatör, gürültülü bir mekanizmanın devreye girmesiyle duvardan ayrılıp yana devrildi, böylece öncekilerden çok daha geniş bir zula meydana çıkmış oldu. O kadar büyüktü ki, kocaman deri bir sandık içine rahat rahat sığabilmişti.

Arthur toz içindeki sandığı odanın ortasına sürükledi. Bordo kadifeden mahfazası içinde, harika bir dürbün gördü önce. Yanında da, dürbüne desteklik edecek bir ayak bulunuyordu.

En üstte, kapağın hemen altında, yan yana dizilmiş beş Afrika heykelciği vardı. Tören kılığı içinde beş adam. Beş Bogo-Matassalai.

Arthur, hazinesine bakarken büyülenmiş gibiydi. Nereden başlayacağını bilemiyordu.

Küçük bir anahtarı eline aldı önce. Üzerindeki etikette, “Bu anahtarı hep üzerinde taşı,” yazıyordu.

Arthur ilk iş bunu cebine attı. Ardından, bir takım yazıların olduğu parşömeni açtı. Üzerine,

bahçeyi ve ihtiyar meşeyi merkez alan bir kroki çizilmişti.

Anlaşılan, bahçe cücesinin durduğu çukura dürbünü baş aşağı daldırması gerekiyordu. Sonra gene sandıktaki beş köşeli bir halıyı yere yayıp her ucuna bir heykel koyacaktı.

Bütün bunlar çocuk oyuncağı gibiydi. Arthur bir şey unutup unutmadığına baktı, hepsini belleğine kaydetti, sonra dürbünle ayağını kucakladığı gibi odadan fırladı.

Salondan geçerken, duyar saati on biri elli bir geçeyi gösteriyordu.

Işık-kapının açılmasına yaklaşık dokuz dakika vardı daha.

Onu neyin beklediği, ya da şu meşhur kapının neye benzediği hakkında Arthur'un hiçbir fikri yoktu, ama kendini görevine kaptırmış, dedesinin talimatlarını harfiyen yerine getiriyordu.

O güzelim dolunaya karşın çevresini görmekte zorluk çekiyordu.

Kuyruğu Alfred'e,
"Bize ışık lazım," dedi.

Arthur hızla ihtiyar Chevrolet'ye koşup direksiyona geçti. Güneşliğin altına saklanmış anahtarları aldı ve bir an durup aletin nasıl çalıştığını hatırlamaya çalıştı.

"Ne öyle 'suratıma bakıyorsun," diye çıkıştı köpeğine. "Anneannem yaparken en az yüz kere gördüm!"

Kontağı açtı. Düldül aksırdı, tıksırdı; gece yarısı uyandırılmaya pek alışık değildi. Arthur farları yaktı, ama araba yanlış yerde duruyor, ihtiyar

meşeye hiç ışık vermiyordu. Bizim yumurcak vitesi bire taktı, ama anlaşılan arabanın yürümeye de niyeti yoktu.

“Seni koca salak, el frenini çeksene!”

Birdenbire Arthur’ün aklında bir şimşek çakmıştı. Bütün gücüyle yüklenip el frenini çekti.

Araba bir hamlede ileri atıldı. Arthur bağırarak, evin çevresinde dönüp duran düldüle laf dinletmek için çırpınmaya başladı. Koca direksiyona yapışmış, gözünü göstergelerden ayırmadan ağaçlara toslamamak için uğraşıyordu, ama çamaşır ipinden kaçamadı, onu üzerindeki çamaşır- larla birlikte götürüverdi.

Çarşaf- larla sarınmış, çocuk sesiyle çığlık atarak kendi kendine yürüyen iki parlak göz: Buna düpedüz hayalet denirdi işte; Alfred derhal bağırarak uzaklaştı.

Farlarıyla tepeleri tarayan bu sızlanan ruh bile, horultularıyla ortalığı inleyen anne-neyi uykusundan uyandıramadı.

Araba sonunda ağacın birine tosladı, neyse ki Arthur kadar körpe bir fidandı bu. Hasarın kendisinden çok korkusu yetmişti. İyi haber ise, farlardan yayılan ışık demetlerinin şimdi tam bahçe cücesini aydınlatıyor olmasıydı.

Arthur hemen koşup alçıdan yapılmış küçük adamı yerinden çıkardı.

Onu bir kenara yatırmadan önce,

“Affedersin dostum,” demeyi de ihmal etmedi.

Cüce sırrını çok iyi saklamıştı. Altındaki çukur pek geniş sayılmazdı, ama dibi görünmüyordu.

Arthur drbnn ayağını çukurun kenarına kurdu. Ardından krokide belirtildiği gibi, drbn tepe üstü aşağı daldırdı.

ocuk bir an Şaşkınlıkla durdu. Bu kadar tuhaf bir düzeneğin, ışıktan bile olsa bir kapıyı açabileceğine inanamıyordu...

“Sen bunlara göz kulak ol, ben kalanları getireyim,” diye haykırdı köpeğine, sonra koşarak uzaklaştı.

Alfred de düzeneğe bakınca sahibi kadar ŐaŐırdı.

Arthur, sandığın dibindeki ağır halıyı kapıp omzuna attı. Ardından onu merdivenin korkuluğunun üstünden, salona aŐırtıp oradan tekrar aldı.

Duvar saati görevine amansızca devam ediyor, Şimdi on biri elli yedi geçiyordu. Arthur halıyı yaydı. Beş köşesi drbnn etrafına açılmıştı Şimdi.

Çimenlerin zerindeki bu rengârenk, dev denizyıldızı yukarıdan kim bilir nasıl görünürdü!

“Şimdi sıra bebeklerde,” dedi Arthur.

Sandıktaki beş heykelciği özenle çıkarıp merdivene yöneldi.

Yavaş yavaş, her basamakta durarak aşağı inmeye başladı.

“Birini bile kırmamalıyım, büyünün püf noktası kesin bu bebeklerdir,” diye düşünüyordu.

Köpek dışarıda kalmıştı. Benzin azaldıkça sarı gözlerinin feri kaçan hayalete alıŐmaya başlamıştı.

Ama birdenbire, yerde gölgeler belirdi.

Alfred kulakları dikip mızıldanmaya başladı.

Farların sarı ışığında birtakım siluetler süzülüyordu. Hayaletlerden bile daha korkunç, devasa karaltılar.

Köpecik çığılık çığığa tabanları yağladı ve kendi küçük kapısından eve girdi.

Ayağına terlik filan geçirmeden salona daldı. Yolun sonunda ise bir güzel kayıp, eli kolu heykelciklerle dolu olan Arthur'un bacaklarına dolandı.

Dengesini koruyamayan Arthur, "Olamaz!" diye haykırdı.

Boylu boyunca yere uzandı. Heykelcikler bir an havada pervane gibi döndükten sonra yere çarpıp tuzla buz oldu.

Arthur'un bütün umutları yıkılmıştı. Parkele-re saçılmış bebeklerin hali içler acısıydı.

Saat, on bir elli dokuzdu.

"Hedefe bu kadar yaklaşmışken iş berbat oldu! Bu haksızlık!"

Zavallı yavrucak, üzüntüden yere serilmişti.

Merdivenin altına saklanan köpeğini haşlayacak hali bile kalmamıştı.

Derken bir an dirseklerinin üzerinde doğrulunca, yerde bir gölgenin ilerlediğini fark etti. Kafasını hafifçe kaldırdı. Kapıdan geçerken eğilmek zorunda kalan, kocaman, sırik gibi beş karaltı çarptı gözüne.

Arthur adeta felç oldu, ağzı bir karış açık kaldı. Küçük cep fenerini yaktı.

Zayıf ışık demeti geleneksel kılığı içindeki bir Matassalai savaşçısını aydınlattı.

Özenle bağlanmış bir pelerin, sağında solunda incik boncuklar ve muskalar, deniz kabuklarıyla süslenmiş saçlar, elinde de bir mızrak.

İki metre on beş santimlik boyuyla muhteşem bir adamdı bu. Dört arkadaşı ondan azıcık kısaydılar.

Arthur küçükdilini yutmuş gibiydi. Kendini bahçe cücesinden bile minik hissediyordu.

Matassalai savaşı cebinden bir kâğıt çıkardı, özenle açıp okudu.

Sonra, "Arthur sen misin?" dedi.

Çocuk hâlâ kendine gelememişti. Aptal aptal başını salladı. Şef ona gülümsedi.

"Kaybedecek bir dakikamız bile yok, haydi gel!"

Ardından arkasını dönüp bahçeye yöneldi.

Arthur hipnotize olmuş gibi bütün korkularını unutup onun peşine takıldı. Alfred de sahibini izledi, neden dersiniz, merdivenin altında tek başına kalamayacak kadar ödlekti de ondan.

Beş Afrikalı, halının beş köşesinde yerlerini aldılar.

Heykelciklerin işini onlar üstlenecekti besbelli.

Arthur tam ortada, dürbünün yanında durması gerektiğini anladı.

"Ya siz... siz gelmiyor musunuz?" diye sordu çocuk kibarca, çekinerek.

"Yalnızca bir kişi geçebilir ve Lanetli M.'yi yenmeye en uygun insan bize göre sensin," oldu şefin yanıtı.

"Maltazar'ı mı?"

Arthur birden o malum kitaptaki resmi hatırlamıştı.

Beş savaşçı derhal parmaklarını dudaklarına götürerek sus işareti yaptılar.

“Öbür tarafa geçince bu adı sakın ağzına almayasın, asla, asla... Uğursuzluk getirir.”

Kaygısı giderek büyüyen Arthur tekrarladı:

“Peki. Anlaştık. Yalnızca Lanetli M.!”

Savaşçı büyük bir ciddiyetle belirtti:

“Deden onu dize getirmek için gitti, onun savaşını amacına ulaştırma onuru da sana düşüyor.”

Arthur yutkundu. Bu görev pek mümkün gelmiyordu doğrusu. Alçakgönüllülükle tekrar söze başladı:

“Beni bu onura layık gördüğünüz için teşekkür ederim, ama belki yerimi içinizden birine bıraksam daha iyi olur. Ne de olsa benden daha güçlüsünüz!”

“Senin gücün içinde, Arthur. Yüreğin en kuvvetli silahtır,” diye karşılık verdi savaşçı.

Arthur’e inandırıcı gelmemişi bu sözler.

“Yapma yav? Yani... olabilir ama... ben daha küçüğüm!”

Matassalai şefi gülümsedi.

“Az sonra yüz kat ufalacaksın, ama gücün bir o kadar artacak.”

Saat, gece yarısını çalmaya başladı.

“Vakit geldi Arthur...”

Savaşçı onu halının ortasına götürüp talimatların olduğu kâğıdı eline tutuşturdu.

Saat ağır ağır çalmaya başlarken, Arthur titreyen ellerle kâğıdı açtı.

Dürbünün üzerinde üç halka vardı. Arthur birincisini yakaladı.

Kaygısını bir kenara bırakarak, “Birinci halka, bedenin halkası, üç çentik sağa,” diye okudu. Büyük bir dikkatle yerine getirdi talimatı.

Hiçbir şey olmadı. Saat dördüncü kez çaldı.

Arthur ikinci halkaya yapıştı.

“İkinci halka... Akıl halkası... Üç çentik sola!”

Çocuk, birincisinden daha sert olan bu halkayı da çevirdi.

Saat, dokuzuncu kez vurdu.

Afrikanlı şef, gözlerini aya doğru kaldırdı. Tehlikeli bir hızla yaklaşan küçük bir bulut onu tedirgin etmişti. Arthur’ü uyardı:

“Çabuk ol Arthur!”

Ufaklık üçüncü ve son halkayı kavradı.

“Üçüncü halka, ruhun halkası... bir tam tur attır.”

Arthur derin bir soluk alıp halkayı çevirdi, tam o sırada saatin on birinci vuruşu havada çınladı.

Ne yazık ki küçük bulut hedefi on ikiden vurmuş, yavaş yavaş ayı kaplamaya başlamıştı. Artık ışık yoktu. Arthur işini bitirdi, üçüncü halka yerli yerindeydi. Saatin on ikinci vuruşu sessizliği yırttı.

Hiçbir şey olmadı. Taş kesilmiş gibi duran Matassalailerin ağzını bıçak açmıyordu. Rüzgâr bile soluğunu tutmuş bekliyordu adeta.

Arthur kaygıyla, bakışlarını aya çevirmiş olan savaşçılara baktı.

Aslında ay görülmüyor da hayal edilebiliyordu, nasıl bir felakete imza attığından haberi olmayan o kurşuni bulutla maskelenmişti çünkü.

Neyse ki rüzgâr yardıma koşarak bulutu usulca itti.

Ayı ışığı yavaş yavaş çoğaldı. Birdenbire çok güçlü bir ışık gecenin karanlığını yırttı, sanki bir

şimşek, ayla dürbünü birbirine bağlamış gibi oldu.

Bu yalnızca birkaç saniye sürdü, ama şok o kadar güçlüydü ki Arthur'ü popo üstü oturtuvermişti.

Çevreye yeniden sessizlik çöktü. Görünürde hiçbir yenilik yoktu, savaşçıların yüzlerinin gülmesinden başka. Şef büyük bir gururla haber verdi:

"Işık-kapı açıldı! Kendini tanıtabilirsin!"

Arthur oflaya puflaya ayağa kalktı.

"...Kendimi tanıtmak mı?"

"Evet. Ayrıca inandırıcı olmaya çalış. Kapı yalnızca beş dakika açık kalır," diye ekledi savaşçı.

Arthur kendi kendini gaza getirmeye çalıştıysa da bu yeni görevden hiçbir şey anlamamıştı. Dürbünün başına gidip aşağı doğru bir göz attı.

Haliyle pek fazla bir şey göremedi. Çok bulanık, kahverengi bir kütlein dışında.

Dürbünün başını çevirerek görüntüyü netleştirmeye çalıştı.

Şimdi hafifçe aydınlatılmış bir çukur görüyordu. Az sonra görüntü iyice berraklaştı. Artık en ufak bitki köklerini bile seçebiliyordu.

Birdenbire dürbünün öbür ucunda, bir merdivenin tepesi belirdi.

Arthur gözlerine inanamıyordu. Gözünü mercekten ayırıp çevresine bakındı. Hayır, rüya görmemişti. Dürbünün ucunda gerçekten de bir merdiven vardı, boyu taş çatlasa bir milimetreyi geçmeyen bir merdiven.

Arthur gözünü tekrar merceğe uydurdu. Merdiven biraz titriyordu, galiba biri üzerine tırmanmaktaydı.

Arthur soluğunu tuttu. Merdivenin tepesinde minicik bir adam belirmiş, ellerini dev merceğe yapıştırmıştı. Bir Minimoy'du bu!

Arthur şoka girmişti. En çılgın düşlerinde bile olamazdı bu kadarı.

Minimoy ellerini gözüne siper edip önünü görmeye çalıştı.

Sivri sivri kulakları, boncuk boncuk gözleri, çilli bir suratı vardı. Uzun lafın kıyası, şeker mi şeker bir şeydi, adı da Betameş'ti.

Sekizinci Bölüm

Minimoy da sonunda bir şey görebilmeyi başarmıştı, onun açısından bakıldığında dev gibi bir gözdü bu.

Minik adam çekinerek sordu:

“Archibald?”

Arthur kulaklarına inanamıyordu. Bu bit kadarık şey boyuna bakmadan konuşuyordu da!

“Şey... hayır,” diye karşılık verdi şaşkınlık içinde.

Matassalai savaçısı ona hatırlattı:

“Kendini tanıtsana!”

Arthur toparlandı. Görevini ve ne kadar az vakti olduğunu hatırladı.

“Ben... ben onun torunuyum... adım Arthur.”

Minimoy’dan bir uyarı geldi:

“Umarım ışığı bu şekilde kullanmak için geçerli bir nedenin vardır Arthur. Konsey bunu kesinlikle yasakladı. Acil durumlar hariç.”

Çocukçağız gök gibi gürlledi:

“Durum son derece acil! Bahçeyi dümdüz edecekler, bir ot bile bırakmayacaklar! İki gün içinde bahçeden de, evden de, dolayısıyla... Minimoylardan da geriye eser kalmayacak.”

Betameş biraz afallamıştı. Kendi içini rahatlatmak için hafife almaya çalıştı:

“Yavrucuğum, sen neler anlatıyorsun böyle? Yoksa sen de deden gibi biraz şakacı mısın?”

“Şaka yapmıyorum. Bir müteahhit var. Bura-yı dümdüz edip kocaman apartmanlar dikmek istiyor,” diye açıkladı Arthur.

Betameş dehşete kapılmıştı.

“Kocaman apartman mı? Apartman ne demek?”

Arthur karşılık verdi.

“Bütün bahçeleri istila eden, dev gibi, beton evler.”

Betameş’in aklı başından gitmişti.

“Ama bu korkunç!”

Arthur üstüne üstüne gitti:

“Evet, korkunç! Bundan kurtulmanın tek yolu, dedemin bahçeye sakladığı hazineyi bulmam. Bu sayede müteahhide parasını veririm, bunların hiçbiri başımıza gelmez!”

Betameş haliyle fikrin üstüne atladı.

“Çok güzel! Mükemmel! Bu çok iyi fikir,” diye Arthur’ü destekledi rahatlayarak.

Ancak Minimoy’un jetonu dört köşeli olduğu için Arthur vurgulamak zorunda kaldı:

“...Hazineyi bulabilmem için de senin dünyana geçmem şart!”

“Ha tamam! Ama olamaz ki,” diye karşılık verdi Betameş. “Böyle elini kolunu sallayarak geçemezsin! Konseyi toplamak, sorunu anlatmak lazım, onlar konuyu görüşürler ve...”

Arthur soğuk bir sesle sözünü kesti:

“İki gün içinde alınacak karar marar kalmayacak, çünkü konsey diye bir şey olmayacak, çünkü hepiniz ölmüş olacaksınız!”

Betameş donup kaldı. Durumun ciddiyeti sonunda kafasına dank etmişti.

Arthur fazla sert çıkmadığından emin olmak için Afrikalı kabile şefine bir göz attı.

Şef iyi yaptın, gibilerden başparmağını havaya kaldırdı.

Arthur gözünü tekrar merceğe dayadı.

“Senin adın ne?”

“Betameş,” diye karşılık verdi Minimoy.

Arthur en ciddi sesiyle devam etti:

“Betameş, halkının kaderi senin ellerinde.”

Bu kadar ağır bir sorumluluk karşısında şalterleri atan Minimoy, her nedense birden fırladık gibi dönmeye başladı. Bir taraftan da alçak sesle kendi kendine tekrarlayıp duruyordu:

“Evet, tabii ya. Benim ellerimde. Harekete geçmeliyim.”

İki saniye yerinde duramadığı için en sonunda merdivenden aşağı yuvarlandı.

“Konseye haber verilmeli! Ama konsey taç giyme töreninde şu anda! Töreni bozarsam derimi yüzerler!”

Betameş kendi kendine yüksek sesle konuşuyordu hâlâ. Bir derde çare düşünürken hep böyle yapardı.

“Elini çabuk tut Betameş. Zaman daralıyor,” diye hatırlattı Arthur.

Keçileri kaçırmasına az kalan Minimoy, aynen tekrarladı:

“Evet. Tabii. Zaman daralıyor.”

Döne döne midesi bulanmıştı. Bir saniye durdu, sonra koşarak, boyuna uygun bir köstebek yu-

vasına benzeyen dar ve uzun bir yola daldı. Kendi kendine konuşarak tabanları yağladı.

“Kral benimle gurur duyacak! Ama törene limon sıkmış olacağım! Yok yok, demek ki benden nefret edecek!”

Bogo-Matassalailerin şefi Arthur’ün yanına gidip gülümsedi.

“Derdini çok iyi anlattın oğlum.”

Arthur karşılık verirken biraz kaygılıydı:

“Umarım ikna olmalarına yeter!”

Betameş tünelde epey koştuktan sonra paldır küldür dev bir salona, daha doğrusu bir mağaraya yuvarlanıverdi.

Köyü burasıydı. Tahtalardan, yapraklardan, karman çorman bitki köklerinden, içi boş mantarlardan ve kuru çiçeklerden yapılmaya yüzden fazla ev vardı.

Evlerin çoğu, saç gibi örülmüş bitki köklerinden köprülerle birbirine bağlanmıştı.

Betameş anacaddeye daldı. Bu saatte ortalıkta in cin top oynuyordu, dolayısıyla köyün mimari yapısı daha kolay seçilebiliyordu. Hafif çilgın, keskinlikle çevreci bir yerdin burası. Doğada var olan her şeyin birbirine yama gibi eklenerek kullanıldığı inanılmaz bir bitkisel dokuya sahipti. Kimi duvarlar kurutulmuş çamurdan, kimileri yan yana dizilmiş hindiba köklerinden inşa edilmişti.

Çatı niyetine genellikle kuru yapraklar kullanılmıştı, ama tahta kıymıklarını kiremit gibi dizmeyi tercih edenler de olmuştu. Evlerin arasında genellikle, çam kozalaklarının tanelerinden yapılmış ince duvarlar yükseliyordu.

Betameş'in tabana kuvvet tırmandığı yol, düzenli aralıklarla ekilmiş, sokak lambası yerine geçen ışıklı çiçeklerle aydınlatılmıştı.

Caddenin ucu konsey meydanına açılıyordu. Kraliyet sarayının tam karşısında, Eski Romalılarınkine benzeyen, yarım daire şeklinde, kayaya oyulmuş kocaman bir açık hava tiyatrosu vardı burada.

Minimoy halkı bayramlıklarını giyip meydana toplanmıştı. Betameş, konseye ulaşmak için kalabalığı yarıp geçmek zorundaydı.

Bir dirsek atıp bir özür dileyerek sonunda meydanın kıyısına ulaştı.

"Eyvah! Tam törenin orta yerinde gelmişim! Sağ bırakmaz bunlar beni," dedi alçak sesle, sessizliği bozmamak için.

Boş meydanın ortasında, sihirli kılıcın saplı olduğu Bilgeler Taşı duruyordu.

Kılıç muhteşemdi. Çeliği zarafetle işlenmiş, binlerce simgeyle bezenmişti. Ama yalnızca yarısı görülebiliyordu. Gerisi taşa kaynamış gibiydi.

Tam önünde bir Minimoy bir dizinin üstüne çökmüş, kutsal taşın karşısında alçakgönüllülikle başını yere eğmişti.

Dualara dalmış yüzü seçilemiyordu, ama kılığındaki birtakım ayrıntılardan bir savaşçı olduğu belli oluyordu. Ayağından başlayan bağcıklar baldırlarına kadar çıkıyordu. Kemerinde fare dişinden çeşit çeşit bıçaklar ve mısır tanesi kabuğundan yapılma küçük keseler vardı.

Bir savaşçı olduğu söz götürmezdi.

Betameş'in içi içini yiyordu.

"Aman da aman! Tam da törenin ortasında!"

Sarayın kapısı büyük bir gösterişle açıldı. Binanın ön cephesinin büyük bölümünü kaplayan inanılmaz büyük bir kapıydı bu.

O kadar ağır, o kadar kalındı ki dört Minimoy zor baş ediyordu.

En önde meşaleciler çıktı. Bu iki Minimoy'un sırtında sırma ipliklerle işlenmiş, alacalı bulacalı resmî elbiseler vardı. Venedik karnavalına gitseleler yadırganmazlardı. Kafalarındaki şapka saydam, tombul bir bilyeye benziyordu, içinde de fosforlu bir kurtçuk bulunuyordu.

Yürüdükçe, tıpkı bildiğimiz meşaleciler gibi geçtikleri yolu aydınlatıyorlardı.

Meydanın ortasına doğru hafifçe ilerleyerek Kral'a kalabalığın içinde yol açan portatif sahnenin iki yanına geçtiler.

Majesteleri ağır adımlarla ilerledi. Kral öbür Minimoylara göre fidan boylu sayılırdı, ötekiler yanında çocuk gibi kalıyordu.

İnanılmaz kalın kolları baldırlarına kadar iniyordu. Kutupayılarını hatırlatan kalın, beyaz bir kürkü ve kürkten zor ayırt edilen gür, beyaz bir sakalı vardı.

Yüzü yaşını ele vermiyordu, ama en az yüzünde vardı herhalde. Kafası bedenine göre nokta gibi kalıyordu; içinde kaybolduğu çingiraklı koca şapkasıyla çok da komik görünüyordu.

Kral portatif sahnenin ucuna doğru yürüdü. Arkasından gelen kerli ferli Minimoylar konseyin geri kalan üyeleri olmalıydılar, ağırbaşlılıkla sahnenin yanlarına geçtiler. İçlerinden yalnızca biri Kral'ın yanında kaldı. Köstebek Miro'ydu bu. Üzerindeki barok kıyafet tarih kitaplarından fırlamış gibiydi.

Burnuna kadar inen küçücük bir gözlüğü ve son derece kaygılı bir hali vardı.

Kral'ın koca kollarını kaldırmasıyla halk bir alkış kopardı. Hafiften eski Romalılara mı özeniyorlardı, nedir!

Kral yaşlanmaya yüz tutsa da gücünü koruyan sesiyle konuşmaya başladı:

“Sevgili halkım, ülkemin hatırlı kişileri ve önde gelenleri! Atalarımızın girişmek zorunda kaldığı savaşlar bize yalnızca mutsuzluk ve yıkım getirdi.”

O üzücü dönemde ölüp gidenleri belleklerde diriltmek istercesine bir an sustu.

“İşte bu nedenle günün birinde, bir daha savaşmamak, iktidar kılıcını kayayla kaynaştırmak gibi bilgece bir karar verdiler.”

Elinin geniş bir hareketiyle artık kayayla bir bütün oluşturan kılıcı ve hâlâ yerinden kıpırdamamış olan savaşçıyı işaret etti.

“Kılıç artık savaşmayacak, sorunlarımızı... barış yoluyla çözmekte bize yardımcı olacaktır.”

Anlaşılan kalabalıkla Kral'ın kalbi bir atıyordu. Belki bir tek Betameş hariç; o üstlendiği görev yüzünden yerinde duramıyordu.

Kral söylevine devam etti:

“Eskiler bize yol gösterecek olan yasayı, kayanın dibine yazdılar: Günün birinde topraklarımız işgal tehdidine uğrarsa, adalet için çarpan, nefreti de intikamı da bilmeyen saf bir yüreğin sahibi, binlerce gücü olan bu kılıcı yerinden çıkarabilir ve haklı bir savaş yürütebilir.”

Kral hüznüyle derin derin göğüs geçirdikten sonra ekledi:

“Ne yazık ki... İşte o gün geldi.”

Kalabalıkta bir uğultu dolaştı. Herkes korkuyla yanındakine dönmüştü.

“Casuslarımızın raporlarına göre... Lanetli M. topraklarımıza dev bir ordu salmak üzereymiş.”

Kalabalığın üzerinde bir korku rüzgârı esti. Adının ilk harfi bile herkesin yüreğini hoplatmıştı. Ya biri şeytana uyup adını tam söylese çıkacak paniği düşünebiliyor musunuz?

“Tartışalım!”

Kralın bu işaretiyle birlikte neşeli bir kargaşa başladı, herkes aklına geleni söylüyor, ama kimse kimseye laf dinletemiyordu. Millet meclisinden çok, balık pazarını hatırlatıyordu ortam.

Betameş kaygıyla sordu:

“Bitmesine daha çok var mı?”

Saray muhafızı hafifçe ona doğru eğildi.

“Çok da laf mı? Bu daha başlangıç!”

Gözlerini gökyüzüne çevirerek ekledi:

“Daha Kral’ın söylevi, Bilgelerin söylevi, savaşçının görevlendirilmesi, Kral’ın bunu onaylaması ve son olarak... büfenin açılışı var!”

Sözünü bitirirken iştahla gülümsüyordu.

Betameş bayılacak gibi oldu. Kıpır kıpır elleleriyle havada cesaret arıyordu sanki.

Kral sessizliği sağlamak için seslendi:

“Ey halkım! Kaybedecek bir dakika bile yok!”

“Hakkı var,” diye içinden destekledi onu Betameş. “Kaybedecek bir dakika bile yok!”

Kral, müstakbel kılıcının önünde hâlâ ciddiyle bekleyen savaşçıya birkaç adım yaklaştı:

“Çok nazik günlerden geçiyoruz. Bu nedenle protokolü filan boş verip, bu tehlikeli görev için

gereken bütün niteliklere sahip gördüğüm kişiyi hemen tahta çıkaralım.”

Kral biraz daha ilerledi. Beklenmedik bir sevecenlik dalgası yüzünü pembeleştirdi, sesini tatlılaştırdı.

“Birkaç gün içinde benim yerime resmen krallığın başına geçecek olan kişiyi...”

Yüzü çocuksu bir gülümsemeyle gençleşiverdi.

“Pek tabii kastettiğim kişi kızım... Prenses Selenya.”

Tombul kollarını diz çökmüş bekleyen savaşçıya doğru uzattı.

Gencecik bir kız, tören kurallarına uygun olarak yavaş yavaş ayağa kalktı. Böylece melek gibi yüzü de meydana çıkmış oldu.

Resimdekinden daha güzeldi. Tarak görmemiş saçlarındaki mor parıltılar, Akdeniz kadar mavi badem gözleriyle inanılmaz uyumluydu.

Boyuna bosuna bakmadan caka satıyor, isyan-kârlık, savaşçılık taşıyordu, ama zarafeti onu ele veriyordu. Gerçek bir prensesti Selenya; Pamuk Prenses kadar beyaz, Külkedisi kadar güzel, Uyan Güzel kadar zarif ve Robin Hood kadar afacan.

Kral gururunu saklamayı beceremiyordu. Şu parmak kadar kadının kendi kızı olduğunu düşündükçe yanaklarına kan yürüyordu.

Kalabalık kralı alkışlarıyla destekledi. Halkın derin düşünceler sonunda bu kararı aldığı söylenemezdi doğrusu. Daha çok Selenya'nın dalga dalga yayılan çekiciliği etkili olmuştu.

Bir tek Betameş bütün bunları hiç tınmıyordu. Kendi kendine söylenip duruyordu:

“Cesaret, Betameş!”

Kral kızına doğru bir adım attı. Büyük bir ciddiyetle şunları söyledi ona:

“Prensese Selenya, Eskilerin ruhu kılavuzunuz olsun.”

Selenya da yaklaştı, soğukkanlılıkla elini kılıca uzattı. Tam kabzasını kavrayacaktı ki, Betameş araya girdi. Kalabalığı yararak haykırdı:

“Baba!”

Selenya zınk diye durup sinirli sinirli ayağını yere vurmaya başladı. Dişlerinin arasından, “Betameş!” diye söylendi.

Böyle bir anda soytarılık yapabilecek tek kişi, kardeşiydi.

Kral’ın gözleri oğlunu aradı.

“Buradayım baba,” dedi çocuk; öfkesinden kuduran Selenya’nın yanındaydı şimdi.

“Bunu bilerek yaptın, değil mi? Maskaralıklarına on saniye sonra başlasan olmaz mıydı?”

Betameş büyük adam gibi ağırbaşlılıkla karşılık verdi:

“Çok önemli bir görevim var.”

“Yok ya? Benimki önemsiz mi yani? Lanetli M.’yle savaşmak için sihirli kılıcı yerinden çıkaracağım!”

Betameş omuz silkti.

“Kendin de gayet iyi biliyorsun ki, sende bu kibir varken kılıcı kayadan zor sökersin!”

Selenya alınmıştı.

“Seni gidi çokbilmiş! Ne o, kıskandın galiba?”

“Kesinlikle hayır,” diye yanıtladı Betameş onu, burnunu havaya dikerek.

O sırada yanlarına gelen Kral sözlerini kesti.

“Yeter! Kesin dalaşmayı! Betameş! Bu çok önemli bir tören. Umarım böyle baltalaman için geçerli bir neden vardır.”

“Var, baba. Yukarı topraklara giden ışık yolu bugün açıldı,” dedi Betameş hiç duraksamadan.

Birdenbire kaynaşmaya başlayan kalabalıkta bir uğultu dolaştı.

Kral tenor sesiyle haykırdı:

“Kim cüret etti buna?”

Betameş, heybetli babasına iyice sokuldu. Ürkek bir sesle:

“Adı Arthur. Archibald’ın torunu.”

Minimoyları bir anda heyecan sarmıştı. Archibald’ın anıları canlanmıştı birden. Kral’ın kafası karışmıştı.

“Peki... Ne istiyormuş... şu Arthur?” diye sordu.

“Konseyle konuşmak. Söylediğine göre büyük bir felaket kapıdaymış ve bizi bir tek o kurtarabilirmiş.”

Herkesin paçaları tutuşmuştu. Panik çıkmasına, ortalığın karışmasına ramak kalmıştı. Selenya kardeşini iteklediği gibi Kral’ın karşısına geçti.

“Bizim büyük felaketimizin adı Lanetli M. ve şu Arthur’le işimiz yok! Bana, kral kızı Prenses Selenya’ya düşer halkı korumak.”

Daha fazla oyalanmadan hemen kılıca yöneldi. Kabzasını kavrayarak zarif bir hareketle yerinden oynatmaya çabaladı.

Ama anlaşılan bu tür işlerde zarafet para etmiyordu, çünkü kılıç bir milim bile kıpırdamadı. Bunun üzerine Selenya zora başvurup iki eliyle birden didinmeye koyuldu.

Tık yok. Silah hâlâ kayayla bir bütündü.

Selenya iki eliyle, iki ayağıyla denedi, kıvrandı, suratını buruşturdu, haykırdı...

İşe yaramadı. Kalabalık karışmıştı. Kral'ın bakışlarında da derin bir hayal kırıklığı ve tabii biraz da kaygı okunuyordu.

Bitkin düşen Selenya, soluklanmak için bir an durdu.

Betameş yanından geçerken hemen lafı yapıştırdı:

“Görüyorsun işte: Senin burnun fazla büyük. Demedim mi?”

“Bana baksana sen!”

Selenya boğazına yapışacakmış gibi iki elini açmış, kardeşinin üzerine yürüyordu.

“Selenya!” diye haykırdı babası. Prenses olduğu yere çivilendi.

“Çok üzgünüm yavrum,” dedi Kral şefkatle. “Halkını ne kadar çok sevdiğini hepimiz biliyoruz ama... kalbin fazlasıyla nefret ve intikam hırsı dolu.”

Selenya gözünde yaşlarla kendini savundu:

“Bu doğru değil baba! Yalnızca... Betameş beni sinirlendirdi, ondan oldu! Bir dakika kendimi toplarsam eminim şu kılıç yerinden çıkar, her şey yoluna girer!”

Kral bir an onu süzdü. Kuşkuluydu. Öfkesinin gözünü kör ettiğini kızına kırmadan, incitmeden nasıl anlatabilirdi? Selenya'ya yalnızca şunu

sordu:

“Lanetli M. şu dakika karşına çıksa ne yapardın?”

Selenya zincirinden boşanmak için çırpınan nefretini dizginlemeye çabaladı.

“Ona... ona hak ettiği gibi davranırdım.”

Kral üstüne üstüne giderek sinirleriyle oynadı:

“Yani?”

“Ben... ben... O solucanı kendi ellerimle boğardım! İşlediği bütün suçlar, üzerimize çöken felaket ve bir de...”

Selenya birden tuzığa düştüğünü anladı.

“Üzgünüm kızım, ama hazır değilsin. Kılıcın güçleri intikam için değil, adalet uğruna çalışan ellerde harekete geçer,” diye açıkladı babası.

“Ne yapacağız yani? O yamuk suratlı tespihböceğinin burayı işgal etmesine, yağmalamasına, bizi ve çocuklarımızı boğazlamasına seyirci mi kalacağız? Ağzımızı bile açmadan? Elimizi bile oynatmadan? Bir kez olsun şansımızı denemededen?”

Selenya kalabalığın duygularına oynuyordu.

Halk dalgalandı. Küçük prensesin haklı olduğu konular vardı tabii.

Selenya sözlerini haykırarak tamamladı:

“Bizi kim kurtaracak?”

Betameş coşkuyla yanıtladı onu:

“Arthur! Biricik umudumuz o!”

Selenya gözlerini gökyüzüne çevirdi. Kral düşüncelere dalmıştı. Kalabalık merak içindeydi.

Konsej konuyu tartıştı, sonra hükümdara olumlu anlamda işaret verdi, o da dünden razıydı zaten.

“Koşulları göz önüne alarak... ayrıca Archibald’ın anısına saygı gereği konsey bu genç adamı dinlemeyi kabul etmiştir.”

Betameş sevincinden havalara zıplarken, ablası her zamanki gibi suratını asmıştı.

Herkes artık heyecandan hop oturup hop kalkıyordu. Gösteri ne zaman renklenecek gibi olsa hep böyle olurdu.

Kral emretti:

“Miro! Bağlantıyı kurunuz!”

Minik köstebek emri ikiletmeden, derhal küçücük kumanda merkezine atladı. İçi her türden kollar ve düğmelerle dolu, yarım küre biçiminde bir yerd burası.

Miro önce sayı boncuklarıyla hızlı bir hesap yaptı, ardından yirmi bir numaralı kolu çekti. Duvardan, bitki köklerinden bir çerçeveye sabitlenmiş dev bir ayna çıktı, tıpkı bir arabanın yanında yavaş yavaş açılan dikiz aynası gibi. Hemen arkasından ilkiyle aynı görüntüyü yansıtan ikinci bir ayna daha belirdi. Tavandan inen üçüncü bir aynada da gene aynı görüntü vardı.

Miro arka arkaya kolları çektikçe dört bir yandan aynalar fişkırdı. Köyün, o upuzun tünelin ötesinden aynı görüntüyü aktarıyordu hepsi. Tünelin öbür ucundaki odada hâlâ kuzu kuzu bekleyen, dev mercekli dürbün.

Toplam elli ayna, o merceğin görüntüsünü taşımak üzere dizilmişti.

Miro iki eliyle yapışıp bir başka kolu harekete geçirdi.

Mağaranın tavanından aşağı tomurcuğa benzer bir şey indi. Derken, tomurcuk sabah çiyi ye-

miş bir çiçek gibi açılarak dört ışıklı top saldı havaya: Biri sarı, biri kırmızı, biri mavi, biri yeşildi. Bu dört ana renk, usulca yan yana dizilince ortalığa bembeyaz bir ışık yayıldı. Aynaların taşıdığı görüntüyü hiç bozmadan yansıtacak dev bir projektör oluşmuştu yani. Tek eksik bir ekrandı. Miro, kadife kaplı biricik manivelaya elini uzattı.

Tavandan bir hamlede ayrılan bir ekran, bütün göğü kaplayıverdi.

Daha yakından bakınca, bunun kurutulup özenle yan yana dikilmiş akağaç yapraklarından oluştuğu görülüyordu.

Miro bir başka düğmeye bastı. Böylece görüntü son bir ayna tarafından projektöre, oradan da dev ekrana yansıtıldı.

Perdeyi dev bir göz kapladı. Arthur'ün gözüydü bu.

Bizim yumurcak hâlâ evinin bahçesinde diz çökmüş bekliyor, bir türlü şaşkınlığını üzerinden atamıyordu.

Şu an Minimoylar konseyinde, Kral'ın huzurundaydı.

Doğruyu söylemek gerekirse, karşısındaki gözün büyüklüğü Kral'ı epey etkilemişti, arkasında saklanan insanoğlunun boyunu hayal etmek bile istemezdi!

Selenya küsüp ekrana sırtını dönmüştü.

Kral kendini biraz toparlayarak boğazını temizledi.

“Hmmm! Pekâlâ delikanlı, konsey sizi dinliyor, lütfen kısa ve öz konuşunuz.”

Arthur derin bir soluk aldı.

“Adamın biri, yaşadığınız bahçeyi dümdüz etmek niyetinde. Size yardım etmemi istiyorsanız beni kendi dünyanıza almalısınız ve bunun için yalnızca bir dakikanız var. O andan sonra elimden hiçbir şey gelmez, sizin de kökünüz kazınır.”

Son cümle halkın arasında soğuk bir rüzgâr gibi esti.

Duyduğu haber Kral’ın da yüreğine inmişti galiba.

“...Kısa... ve öz olarak... böyle.”

Kral konseye baktı. Konsey üyeleri, sudan çıkmış balığa dönmüştü.

Dolayısıyla Kral, sorumluluğu tek başına üstlenmek zorundaydı.

“...Deden büyük, bilge bir insandı. Onun hatırına sana güveneceğiz.”

Güçlü kollarını kaldırarak gürlledi:

“Köprü memurunu uyandırın!”

Betameş bir sevinç çılgılığı atarak koşmaya başladı, bir fırsatını bulup geçerken yüzü hâlâ gülmeyen ablasını iteklemeyi de ihmal etmedi.

Miro’nun altın bir manivelayı oynatmasıyla, kırmızı kadifeden kocaman bir perde dev ekranı kaplayıverdi.

Dokuzuncu Bölüm

Arthur Bogo-Matassalai kabilesinin şefine döndü.

“Galiba işe yaradı,” dedi utana sıkıla.

Savaşçılar zaten sonuçtan bir an olsun kuşku duymamışlardı. Ama Alfred için aynı şeyi söyleyemeyiz. İki metre on beş santimlik hayaletlerin, bir bahçe cücesinin, bir halının ve bir dürbünün işe karıştığı bu yeni oyunu zerre kadar anlamamıştı o.

Betameş uzadıkça uzayan aktarma köprüsünde paldır küldür yuvarlanmaktaydı.

Yolun sonunda tavandan sarkan bir ipekböceği kozasının üzerine atıldı.

“Köprücü! Köprücü! Uyanın çabuk, acil durum!”

Deli gibi bağıyor, bir taraftan da kozayı sarıyordu. Hiç ses yoktu. Betameş, çok işlevli çakısından tuhaf bir bıçak çıkardı. Anlaşılan özellikle koza kesmeye yarıyordu bu. İpekli dokuyu boydan boyda yarıyordu.

Tepe üstü sakın sakın uyuyan köprücü, ipekli duvarlardan süzülerek küt diye yere çakılıverdi. İhtiyar Minimoy, kafasını ovuşturarak söylendi:

“Hay bin hatmi tohumu!”

Bacaklarına dolaşmış olan ak sakallarını kurtardı, sonra kulaklarındaki tüyleri düzeltti:

“Kimdir bu haddini bilmez?”

Küçük prensi görünce ihtiyar yer cücesinin yüzünde güller açtı:

“Betameş? Seni haydut seni! Başka eğlence bulamadın mı kendine?”

Çocuk sabırsızlıktan tepinerek bir çırpıda anlattı:

“Beni babam gönderdi. Bir geçiş işi var da...”

“Gene mi yahu,” diye sızlandı köprücü. “Niye bugünlerde herkesin birden geçesi tuttu?”

Betameş sakın sakın hatırlattı:

“Son geçişten bu yana üç yıl oldu!”

Köprücü karşılık verirken geriniyordu:

“Ben de onu diyorum! Daha yeni dalmıştım!”

Prens ısrar etti.

“Acele edin! Kral sabırsızlanıyor!”

“Kral da Kral! Hem kraliyet mührü nerede bakayım?”

Betameş mührü cebinden çıkarıp köprücüye uzattı. O da şöyle bir baktıktan sonra,

“Güzel,” dedi. “Mühür gerçek.”

Kral’a ait bu nesneyi alıp duvardaki bir oyuğa attı.

“Şimdi de aya bakalım. Tam dolunay mı?”

İhtiyar köprücü duvardaki küçük bir kapağı açtı, bir gömme dolap kapağına benziyordu bu. Ama içine bir ayna oturtulmuştu ve ay, bütün azameti, parlaklığı ve en önemlisi yusuvarlak gövdesiyle tepsi gibi üzerine yansımıştı.

Manzara köprücüyü duygulandırdı.

“Bu ne güzellik böyle!”

“Elinizi çabuk tutun köprücü! Işık zayıflıyor!”

“Tamam, tamam! Oldu işte,” diye homurdandı o da yanıt olarak.

Dürbünün öbür tarafında Arthur’ün özenle ayarladığı halkaların aynısından üç tane de burada vardı. Tek fark, bu tarafta Minimoyların gözüne korkunç büyük görünmeleri idi.

Köprücü ilkinin kavradı.

“Beden için üç çentik sağa,” dedi ihtiyar adam çemberi çevirerek.

Sonra ikinci halkayı yakaladı.

“Akıl için üç çentik sola.”

İkinci çember usulca üçüncü çentiğe kadar döndü.

Köprücü üçüncü halkaya yapıştı.

“Şimdi de bir tam tur... Ruh için.”

Piyango makinesinin kolunu çeviren bir panayır soytarısı gibi üçüncü çemberi de yakalayıp güç bela döndürdü.

Aydan gelen ışık bir anda değişti. Hava çok sıcak olduğunda dalgalanan ufuk çizgisini andırıyordu şimdi.

“Sıkı tutun,” dedi Arthur’e Afrikalı şef.

O da şaşkınlıkla yanıt verdi:

“Tutunayım mı? İyi ama nereye?”

Lafını bitirmesiyle şimşek hızıyla küçülmeye başlaması bir oldu.

Arthur içgüdülerine uyararak dürbüne yapıştı ve sırtını merceğe yasladı. Küçüldükçe küçülüyordu. Serseme dönmüştü:

“Bana neler oluyor?”

Afrikalı hiç istifini bozmadan yanıtladı onu:

“Kardeşlerimiz Minimoyların yanına gidiyorsun. Sakın unutmayasın; görevini tamamlamak için yalnızca otuz altı saatin var. Yarın değil öbür gün, öğlenleyin hâlâ dönmemiş olursan kapı kapanacak... ve tam bin gün açılmayacak,” diye ekledi kesin bir dille.

Arthur bir lokmacık başıyla tamam, dedi. Sırtını dayadığı mercek, şimdi apartman kadar kalıyordu yanında. Birden cam duvar yumuşayarak Arthur’ü içine aldı. Böylece merceğin öbür tarafına geçip dürbünün içine girmiş oldu. Merdivenden düşmüş bir kukla gibi yuvarlanıyor, taklalar atıyor, sağa sola çarpıyordu.

Sonunda, aktarma salonunun girişinde, dürbünün öbür camına küt diye toslayarak durdu.

Arthur başını ovuştururken Betameş camın öbür yanında merdivenin tepesine tırmanmıştı bile.

İkisi de birbirinden şaşkındı.

Betameş sonunda gülümseyerek hoş geldin anlamında ona elini uzattı.

Biraz beyni sulanmış olan Arthur de onu taklit etti.

Minimoy elini kolunu sallayarak bir şeyler söylüyor, ama camdan hiçbir şey duyulmuyordu.

Betameş’in elleri iyice hızlanmıştı. Besbelli bir şey anlatmaya çalışıyordu.

Arthur, ellerini ağzının önünde boru yaparak haykırdı:

“Hiçbir şey duymuyorum!”

Betameş cama yaklaştı, bir güzel üfleyerek her tarafını buhar yaptıktan sonra bir anahtar resmi çizdi.

Arthur eliyle kapı açma taklidi yaparak:

“Anahtar mı?” diye sordu.

Minimoy başını salladı. Birden Arthur’un aklında bir şimşek çaktı.

“Tabii ya! Anahtar! Şu hep üstünde taşı dedikleri!”

Ceplerini karıştırıp malum anahtarı çıkardı. Etiketini hâlâ üstündeydi.

Betameş onu alkışladı, sonra dürbününün sol duvarındaki kilidi işaret etti.

Bizim yumurcak talimatlara harfiyen uyarak, dürbününün içinde yer değiştirdi. Duvarlar, kargo uçağı gövdesi kadar kalındı neredeyse.

Arthur anahtarı kilide sokmaya çekiniyor, Betameş ise hareketleriyle ona cesaret veriyordu.

Ufaklık sonunda anahtarı yerine takıp çevirdi.

Birdenbire görünmez bir mekanizma hareket geçti. Tavan inanılmaz bir hızla alçalıyordu.

Arthur başını kaldırıncaya, o koca kütlelinin amansızca tepesine indiğini gördü.

Kapana kısılmıştı. Tavan onu böcek gibi ezecekti. Paniğe kapıldı.

Cama vurarak Betameş’i yardıma çağırırdı.

Minimoy’un hâlâ ağzı kulaklarındaydı. Başparmaklarını yukarı çevirerek Arthur’ü tebrik etti.

Kötülüğün bu kadarı Arthur’ü deliye döndürmüştü. Kendinden geçmek üzereydi. Onu hiç umursamayan camı var gücüyle dövmeye koyuldu.

“Ölmek istemiyorum Betameş! Daha değil! Böyle değil!”

Zavallı yavrucağın soluğu kesilmek üzereydi.

Tavan giderek yaklaşıyordu. Birkaç saniye sonra altında pestil olacaktı. Arthur, Betameş'in gözlerinin içine baktı.

Kim derdi ki ömründe göreceği son şeyin, şu lanet olasıca yer cücesinin sırtan suratı olacağını!

Cam tavan Arthur'ün neredeyse kafasına de-
ğiyordu artık. İyice yamyassı edebilmek için onu yere uzanmaya zorladı.

Ama Arthur ezilmedi. Cam birden yumuşayarak onu içine aldı: Çocuk reçele dalan bir kaşık gibi olmuştu. Bu yoğun, yapışkan maddeden kurtulması da, içinde kımıldaması da olanaksızdı. Tek yapması gereken birkaç saniye beklemekmiş meğer, çünkü bu madde onu öbür tarafa aktarıp bıraktı.

Arthur mercekten aşağı yuvarlandı. Yere indiğinde üstü başı yapışkan iplikçikler içindeydi; gören de sakız kazanına düşmüş sanırdı.

Betameş'in ayaklarının dibine yığılıp kaldı. Küçük prens, kollarını kocaman açarak neşeyle bağırırdı:

“Minimoylar ülkesine hoş geldin!”

Arthur güç bela kalkıp elini ayağını bağlayan ipliklerden kurtulmaya çabaladı.

Artık küçük bir çocuk olmadığını henüz kavrayamamıştı. Arthur, gerçek bir Minimoy olmuştu.

“Ödümü patlattın Betameş! Hiçbir şey duymıyordum, o yüzden de ölüyorum sandım ve...”

Cümlesini yarım bıraktı.

Kolundaki bir ipliği temizlerken, bedeninin bu parçasının artık bildiği gibi olmadığını anlamıştı.

Bu akıl almaz durumu henüz kabullenemiyordu.

Yapışkanlardan kurtuldukça Minimoy bedeni yavaş yavaş meydana çıkıyordu.

Betameş onu omuzlarından tutup kendini görebilsin diye merceğe doğru çevirdi.

Arthur aptala dönmüştü. Bedenine, sonra yüzüne dokundu. Rüya mı görüyordu yoksa?

Sonunda,

“Bu inanılmaz,” diyebilirdi.

Harıl harıl kozasını tamir etmekle uğraşan köprücü gülümsedi.

“Güzel, artık bana ihtiyacınız kalmadı. Ben gidip yatayım.”

Betameş’in merdivenini kapıp kozasına tırmandı. Deliği içeriden dikerek kapattı.

Arthur büyülenmiş gibi gözünü mercekteki görüntüsünden alamıyordu.

“Bu gerçekten inanılmaz!”

“Her neyse! Kendini sonra seyredersen,” dedi Betameş onu kolundan çekerek. “Konsey seni bekliyor.”

Bogo-Matassalai kabilesinin şefi usulca dürbünü delikten çıkardı, o sırada kardeşleri de beş kollu halıyı özenle katlıyorlardı.

Şef, çukura son bir kez baktı.

“İyi şanslar, Arthur,” dedi dokunaklı bir sesle.

Bahçe cücesini yerine koydu. Küçük kabile, geldiği gibi gecenin içinde kayboldu.

İhtiyar Chevrolet'nin motoru öksürmekten en sonunda tıkanıp kaldı.

Farların ışığı hızla azalarak söndü.

Gece her zamanki haline dönmüştü. Şimdi çevrede çıt yoktu...

Birinci kattan gelen belli belirsiz uğultuyu saymazsak.

Bizim anneanneden geliyor olmalıydı bu ses. Tasasız bir lokomotif gibi horluyordu hâlâ.

Onuncu Bölüm

Tahtında oturan Kral, esasını yere vurdu. Güçlü sesiyle,

“Şu Arthur’ü içeri alınız,” dedi.

İki muhafız silahlarını kaldırarak Arthur’e yol verdiler. Çocuk şimdi koca halkın bakışları altında meydanı baştan sona geçmek zorundaydı.

Kalabalık onu ah’larla, oh’larla karşıladı. Cıvıldaşıyor, gülüşüyor, söyleniyor, mırıldanıyorlardı. Arthur doğuştan gelen baş belası çekingenliğini elinden geldiği kadar saklamaya çalışıyordu.

Küslüğü hâlâ geçmemiş olan Selenya, gökten iniveren bu kurtarıcıya yan gözle baktı. Şimdilik yuvasından düşmüş bir kuş yavrusunu andırıyordu daha çok. Betameş, ablasına bir dirsek attı.

“Nasıl, yakışıklı, değil mi?”

Prenses anında omuz silkti. Sırtını dönüp,

“Sıradan,” diye karşılık verdi.

Arthur tam Prenses’in yanından geçiyordu. Çekingenliği bir kenara bırakıp konuşmayı başardı:

“Saygılarımı sunarım, Prenses Selenya.”

Kalbi heyecana dayanamaz diye korktuğundan, kızın yüzüne doğru dürüst bakamamıştı bile.

Hafifçe eğilerek onu selamladı, sonra Kral'a doğru yürümeye devam etti.

Selenya öldürseler itiraf etmezdi ama, bu terbiyeli, kibar çocuk ilk anda iyi puan almıştı.

Kral'ın da kanı kaynamıştı Arthur'e, ama duygularını ifade etmesi için henüz çok erkendi.

Protokolü pek umursamayan tek kişi, Köstebek Miro'ydu.

Çocuğun yanına gidip ellerini uzun uzun sıktı:

"Archibald'la çok iyi dosttuk. Torunuyla tanıştığıma o kadar mutluyum ki," dedi çocuğa hüznle.

Arthur, daha yeni tanıştığı bir köstebeğin elini filan tutmasından biraz rahatsız olmuştu.

Aklı fikri protokolde olan Kral ona çıkıştı:

"Miro! Bırak onu!"

Köstebek kendini topladı, özür dileyip yerine döndü.

Arthur, Kral'ın karşısına geçti. Büyük bir kibarlıkla önünde eğildi.

Kral meraktan çatlayacaktı:

"Haydi oğlum, seni dinliyoruz!"

Arthur bütün cesaretini toplayıp söze başladı.

"...İki güne kalmadan birtakım adamlar gelip evi de, bahçeyi de dümdüz edecekler. Bunun anlamı, benim dünyamın da, sizin dünyanızın da ortadan kalkacağı ve betonla kaplanacağı."

Kalabalığın üstüne sevimsiz bir ürperti, bir ölüm sessizliği çörekledi.

"Bizim korktuğumuz felaketten daha beteri de varmış," diye mırıldandı Kral.

Selenya kendini daha fazla tutamadı. Hışımla gelip Arthur'ü parmaklarının ucuyla itiverdi.

“Ya sen, iki buçuk milimetrelik boyuna bakmadan bizi kurtarmaya geldin, öyle mi,” dedi Prenses küçümseyerek.

Öfkesi Arthur'ü şaşırtmıştı, kendisi ona aşkla yaklaşabilirdi olsa olsa.

“Bu adamları durdurmanın tek yolu ellerine para vermek. Bundan üç yıl önce dedemin size gelmesinin nedeni de buydu. Bahçeye saklanmış bir hazineyi arıyordu, bulursa borçlarımızı temizleyecektik. Ben onun görevini tamamlamaya, hazineyi bulmaya geldim,” diye açıkladı alçakgönüllülikle.

Doğruyu söylemek gerekirse görev şimdi, sıcacık yatağında, resimlere bakarak hayal kurarken olduğu kadar kolay görünmüyordu.

Kral da kendi anılarına dalmıştı.

“Deden parlak bir adamdı. Bize o kadar çok şey öğretti ki! Hepsi bir yana, Miro'ya görüntüyü ve ışığı nasıl zapt edeceğini gösteren odur.”

Miro özlemle iç çekerek Kral'ı destekledi. Majesteleri'nin çenesi açılmıştı bir kere:

“Günün birinde, şu meşhur hazinenin peşine düştü. Dünyamızı oluşturan yedi ülkeyi karış karış dolaştıktan sonra buldu da... Yasak ülkenin ortasında, cehennemin göbeğinde, Ölüler Kenti'nin tam kalbinde.”

Herkes cehenneme inişi hayal ederek ürperdi. Kral daha da devam etti.

“Ölüler Kenti, bir fedailer ordusunun denetimindedir. Ordu ise mutlak önderin, şu ünlü Lanetli M.'nin emrindedir.”

Seyircilerden bayılanlar oldu. Şu Minimoylar da pek çıtkırıldım canım!

“Ve ne yazık ki... Karanlıklar Ülkesi’ne gidip de dönen yoktur.”

Kral’ın niyeti Arthur’ün cesaretini kırmaktı besbelli.

Selenya, gene kışkırtıcı bir tavırla atıldı:

“Ne haber? Hâlâ maceraya hevesli misin?”

Betameş bu işten sıkılmıştı. Arthur ile Selenya’nın arasına girdi.

“Onu rahat bırak! Dedesini kaybettiğini öğrendi şu an. Bu kadarı da acımasızlık olmuyor mu!”

Betameş’in sözleri Arthur’ün kafasında çınliyordu. Kendisi bu kadar açık kavrayamamıştı. Gözleri yaşardı. Betameş bir pot kırmış olduğunu anladı.

“Yani... Demek istiyorum ki... Haber çıkmadı ve... Kimse oradan dönemez... dolayısıyla...”

Arthur gözyaşlarını tuttu ve küçücük göğsünü cesaretle kabarttı. Büyük bir güvenle haykırdı:

“Dedem ölmedi! Buna eminim.”

Kral ona biraz yaklaştı. Bu küçük çocuğun hüznü karşısında ne yapacağını bilemiyordu.

“Sevgili Arthur, korkarım Betameş haklı. Dedem Lanetli M.’nin ya da ordusundaki korkunç fedailerden birinin eline düştüyse, günün birinde onu tekrar görme şansımız düşük demektir!”

“İyi ya! ‘M’ lanetli olabilir, ama kesinlikle salak değil! İhtiyarın tekini ortadan kaldırmaktan ne çıkarı olabilir? Hiç. Buna karşılık sonsuz bilgiye sahip, her türden soruna çare bulan müthiş bir

dehayı niye yanında tutmasın?”

Bu varsayım Kral'ın aklını karıştırmıştı. Besbelli kendisi hiç bu açıdan bakmamıştı.

“Karanlıklar Ülkesi'ne gideceğim, dedemi de bulacağım, hazineyi de! O şeytan Maltazar'ın tırnaklarını sökmem gerekse bile!”

O sinirle ağzından çıkıvermişti işte. Farkında olmadan, asla ağzına almaması gereken o ismi söylemişti. Uğursuzluk getirirdi bu ve herkesin bildiği gibi uğursuzluk dediğiniz şeyi çağırmanızla dibinizde bitmesi bir olur. Ansızın, bütün köyde bir alarm zili çınladı. Muhafızın biri saraya dalarak haykırdı: “Ana kapıda alarm!” Herkesi müthiş bir panik sarmıştı. Rasgele koşturuyor, birbirlerini itip kakıyor, çıldırmış gibi davranıyorlardı...

Kral tahtından inip hemen köyün ana girişindeki kapıya yöneldi.

Selenya elini, böyle bir kıyamete neden olduğu için utançtan yerin dibine giren Arthur'ün omzuna koydu. Prens, zehrini akıtan bir yılan gibi tısladı:

“İlk baştaki hallerini affettirdin yani! O adı asla ağzına alma diyen olmadı mı sana?”

Zavallı Arthur kıvrandıkça kıvranıyordu.

“...Evet, ama...”

“Ama beyefendi burnunun dikine gitmese olmaz, öyle değil mi?”

Açıklama yapmasına ya da özür dilemesine fırsat bırakmadan, onu orada sap gibi bırakıp gitti.

Arthur sinirinden yerdeki taşları tekmeliyordu. Kalabalık ana kapının önünde birikmeye baş-

lamıştı. Muhafızlar ilerleyebilmek için sopalarıyla Minimoyları itmek zorunda kalıyorlardı.

Kral ile iki çocuğu, sonunda görkemli kapıya varmayı başardılar. Miro gene bir kapak açtı. Bu kez periskopa benzeyen, küçük bir ayna meydana çıktı. Köstebek iyice dibine sokulup öbür tarafta olup bitenleri seyretmeye koyuldu.

Koskoca bir caddeden farkı olmayan, sonsuza dek uzanan upuzun bir boru vardı aynada. Ortalık sakın görünüyordu.

Miro köşeleri görebilmek için aynayı hafifçe çevirdi.

Birdenbire ekranda gergin bir el çıktı. Halktan bir şaşkınlık çığılığı yükseldi. Miro aynanın dişlisini çevirerek görüntüyü biraz aşağı kaydır-
dı. Yere uzanmış bir Minimoy belirdi görüntüde, berbat haldeydi.

“Gandolo bu! Büyük nehrin kayıkçısı,” diye haykırdı bir muhafız, zavallı adamı tanıyarak. Kral emin olmak için iyice aynanın dibine girdi.

“İnanılmaz! Yasak topraklarda bir daha dönmemecesine kayboldu sanıyorduk,” dedi şaşkınlık içinde.

Selenya hınzırca yanıt verdi:

“Demek ki dönülebiliyormuş!”

“İyi ama ne halde... Kapıları açın çabuk,” diye emretti Kral.

Arthur kaygıyla aynaya şöyle bir göz attı. O sırada muhafızlar kapıyı tutan kocaman kalasları yuvalarında kaydırarak yana çekiyorlardı.

Arthur iyice yaklaştı. Görüntünün sağ alt köşesi onu tedirgin etmişti.

Tuhaf şey, sanki o köşe kıvrılmış gibiydi.

“Durun!”

Arthur’un ıgılgıyla herkes olduğu yerde taş kesildi.

Kral soran bakışlarla çocuğa döndü.

“Efendimiz, bakın şuraya. Havaya kalkan bir parça var sanki.”

Kral da eğilip kendi gözleriyle gördü böyle olduğunu.

“Eee... evet, öyle. Ama dert değil. Sonra yerine yapıştırırız,” dedi duruma uyanamadan.

“Efendimiz, bu boyalı bir kumaş! Ve bir tuzak! Dedem bu yöntemi Afrika’da vahşi hayvanlardan kurtulmak için kullanırmış,” diye açıkladı Arthur.

Selenya hemen yanıtı yapıştırdı:

“Ama biz vahşi hayvan filan değiliz! Şu zavalıyı ölüme terk edecek halimiz yok! Hem yasak topraklardan geldiyse bize anlatacağı bir sürü şey vardır! Açın kapıları!”

Dışarıda Gandolo elini öne uzatmış, rampaya tırmanmaya çalışıyordu. Yalvarıyor, sızım sızım sızlanıyor, ama sesi zor duyuluyordu; söylediklerinin anlaşılması için ağzını birinin kulağına dayaması lazımdı.

“Kapıyı açmayın! Bu bir tuzak,” diye mırıldandı bir solukta.

Gandolo’yu duyan olmadı. Muhafızlar heybetli kapıyı açmak için harekete geçtiler.

Gene de zavallı kayıkçının yardımına koşmaya kimse cesaret edemiyordu.

Selenya kendini feda ederek, tek başına, gururla, henüz bilmediği bir tehlikeye meydan okumaya gönüllü oldu.

Babası, "Sen gene de tedbiri elden bırakma kızım," diye tembihledi. Boyundan bosundan beklenmeyecek kadar tavşan yürekliydi Kral.

Prenses kendinden emin, karşılık verdi:

"Fedailer gelseydi çok uzaktan görürdük!"

Dev boru, ilk bakışta bomboş uzanıyordu gerçekten de.

Ama yalnızca ilk bakışta. Arthur bir tuzak olduğuna emindi. Üstelik en sevdiği prenses paçayı kaptırmak üzereydi.

Gandolo mırıldandı:

"Bunu sakın yapmayın Prenses Selenya!"

Genç kız duyamadığı, yalnızca hayal edebildiği bu sesin çekimine kapılmış gibi boruya iyice yaklaştı.

Arthur daha fazla dayanamadı. Bir muhafızın elinden meşalesini kaptığı gibi var gücüyle fırlattı. Alev alev yanan meşale Selenya'nın başının tam üstünden geçti ve o ana dek göremedikleri boyalı kumaşa çat diye çarpıverdi.

Kalabalık iyice sersemlemişti. Arthur haklı çıkmıştı. Selenya gözlerine inanamıyordu. Meşale yere düştü. Dev kumaş hemen alev aldı ve saman gibi yanıp kül oldu.

Selenya alev duvarının kumaşı yalayıp yutmasını seyrederken, "Aman Tanrım!" diye haykırdı. Arthur bir çırpıda yanına varıp onu itekledi, Gandolo'yu da bacaklarından yakaladı.

Alevlerin sesini bastırmak için haykırdı:

"Selenya! Uyan! Buradan çıkmalısınız!"

Prenses şoktan çıkar çıkmaz yaralıyı kollarının altından kavradı.

Kral olduğu yerde tepiniyordu:

"Kapıyı kapatın!"

Arthur ile Selenya, kollarında zavallı Gando-lo'yla ağır aksak koşmaya çabalıyorlardı.

Kumaş neredeyse tamamen yanmıştı. Yere düşen son bir parçanın arkasından bir fedailer ordusu meydana çıktı.

Bu korkunç görüntü karşısında Prenses haykırdı:

“Aman Tanrım!”

Alevler hâlâ fazlasıyla yoğundu. Fedailer karşı tarafta sabırsızlıkla bekliyorlardı. Hepsi birbirinden çirkin, yaklaşık yüz asker vardı. Fedai denen şey bir tür böcekti; kimsenin aslını merak etmediğı bir çiftleşmenin ürünüydü. Bunların zırhı çürümüş meyve kabuklarından yapıldı. Her türden silahları vardı, en önemlileri ise kılıçlardı. Bu sefer “ölümün gözyaşları”yla gelmişlerdi; yani sapanla atılan, petrol damlacığı dolu hasır toplar. Hasırlar tutuşturulup fırlatılınca canlı ve hatta cansız her şey alevler içinde kalırdı.

Her fedainin bir binek hayvanı vardı. Bunlara sivriböcek denirdi. Bu hayvanlar savaş için yetiştirilip koşumlanır, daha uysal olsunlar diye doğar doğmaz beyinlerinin bir bölümü alınırdı.

Söylentilere bakılırsa bu ameliyat canlarını çok yakmazmış, çünkü kafataslarında alınacak fazla bir şey yokmuş zaten.

Ama fedailerin şefi buraya, biz ondan söz edelim, o da karşımızda poz versin diye gelmemişti. Ateşin hâlâ yatışmamış olmasına karşın, sonunda saldırıya geçmeye karar verdi.

Kılıcını havaya kaldırarak korkunç bir nara attı.

Yüz fedai hep bir ağızdan neşeyle ona karşılık verdiler.

“Acele et Selenya,” diye haykırdı Arthur. O sırada kapılar kapanıyor, ilk sivriböcekler bizim ufaklığın tepesinden atlıyordu.

Selenya bütün gücünü toplayarak köye ulaşmayı başardı.

Kral kapıya atılarak güçlü kollarıyla muhafızların işini tamamladı.

Sürüyle sivriböcek kapanan kapının arasında ezildi. O sırada muhafızlar kapının arkasına kallasları dayamaktaydılar. Ne yazık ki on kadar sivriböcek köye girmeyi başarmış, havada süzülmeğe başlamıştı bile.

Herkes panik içinde, çarpışmak üzere mevzileniyordu.

Fedailer “ölümün gözyaşlarını” kaldırmış, başlarının üzerinde çevirmekteydiler. Sivriböcekler havada daireler çizerek pike yapıyordu. Ateş topları yere çarpıyor, arkalarında önüne geleni yalayıp yutan dev kuyruklu bırakarak patlıyordu. İkinci Dünya Savaşı çıkmıştı sanki.

Betameş gururla atıldı:

“Savaşmalıyız Arthur! Sonuna kadar!”

Arthur’ün kafası çalışmaz olmuştu.

“Ben razıyım ama, neyle?”

“Haklısın! Tut şunu! Ben de kendime yeni bir silah bulayım!”

Betameş sopasını Arthur’e verip koşarak uzaklaştı.

Fedailer hırsıyla savaşıyor, havadaki danslarına bombalarla renk katıyorlardı.

Bir ateş topu Kral’ı sırtından vurdu.

Dağ gibi adam sendeledi ve iki parça halinde yere serildi.

Arthur dehşetle bir çığlık attı, ama Selenya hiç oralı değildi.

Babasının ayağa kalkmasına yardım etti. O sırada Kral'ın sadık hayvanı Palmito da kendi kendine toparlanmaya çalışıyordu.

Palmito Mablak denen, şişko, kürklü bir hayvandı. Yassı kafası sayesinde Kral'ı tam tepesine oturtabiliyordu. Kral'a görevi için gereken cesareti ve güveni aşıl原因an oydu, çünkü bizim müthiş hükümdar aslında bastıbaçağın tekiydi. Şu an şefkatle üzerindeki tozları silkeleyen kızı kadar yoktu boyu.

Kral ayrılmaz parçasına telaşla seslendi:

“Bir şeyin yok ya?”

Palmito başıyla hayır, dedi ve yarım yamalak gülümsedi. Bu kadcarcık bir darbeye yıkıldığı için özür diler gibiydi.

“Hemen saraya dön,” dedi Kral. “O kocaman, güzelim kürkünde ölümün gözyaşları akmasın!”

Mablak'ın gönlü efendisini bırakmaya el vermiyordu. Kral bu kez emretti:

“Çabuk ol dedim sana! Kaybol!”

Palmito süklüm püklüm saraya girip gözden kayboldu.

Kral bir an durup köyde yaşanan bozgunu ve sivriböceklerin havadaki dansını seyretti. Şu olup bitenler insanların savaşlarını aratmıyordu doğrusu.

Ardından büyük bir hevesle haykırdı:

“Şunlara hadlerini bildirelim!”

Millet eline ne geçerse dört bir yanda fışkıran ateşleri söndürmeye çalışıyordu.

Anneler çocuklarını toplayıp, özel olarak hazırlanmış yeraltı sığınaklarına götürdüler.

Köyün sol yakasında da, on kadar Minimoy el yapımı bir mancınığı ortaya çektiler.

Harekâtın komutanı miğferini takıp minicik atış kabinine geçti. Dürbününü tam önüne çekti. Frenküzümü dolu bir şarjör, karmaşık bir yay sistemine bağlanmış tahta bir kaşığa taneleri tek tek bırakmaya başladı.

Mancınık komutanı dürbünüyle bir sivriböceğe nişan aldı ve ateş etti. Bir frenküzümü gökyüzüne yükseldi, ne var ki hedefin yanından geçti. Şarjör otomatik olarak kaşığa bir frenküzümü daha bıraktı.

Miro aynaları gözetlemek için işbaşına geçmişti. İlk iş, sayı boncuklarıyla hesaplar yaparak kaldıraçların sayısını kontrol etti.

O sırada, köyün sağ yakasında Betameş bir evden dışarı fırlıyordu. İki elindeki küçük kafeslerde birer hayvan vardı: Tarlalarda üfleyerek uçurduğumuz karahindiba pamukçuklarına benzeyen iki beyaz yumak. Bunlara mül-mül denir, çok tatlı sesler çıkarırlar. Herkesin bildiği üzere aslında aşk çığlıklarıdır bunlar, çünkü mül-müller birbirlerine olan ölümsüz sevgileriyle tanınırlar.

“Hadi bakalım sevdalı kumrular! Birbirinizi gerçekten seviyorsanız, göstermenin tam sırası!”

Betameş kafeslerden birini bir arkadaşına verdi. “Sakin ben düdük çalmadan serbest bırakayım deme!” diye haykırdıktan sonra, koşarak fedailerin ateşleriyle cayır cayır yanan köye daldı.

Mancınık komutanı bir frenküzümü daha fırlattı, ama ne yazık ki gene ıskaladı. Sıradan güvercin muamelesi gördüğüne çok alınan fedai, mancınığa doğru pike yapıp tam tepesine bir “ölüm topu” yolladı. Ancak o da hedefi tutturamayınca top oradan geçmekte olan Arthur’e denk geldi. Çocuk birkaç metre havada uçtuktan sonra, kaşığa yeni düşmüş bir frenküzümünün üzerine kondu.

Bütün dikkatini dürbünüyle sivriböcek kovalamaya vermiş olan mancınık komutanı, haliyle Arthur’ü görmedi.

Arthur birden hapyı yuttuğunu anlayıverdi:
“Yooo, olamaz!”

Komutan kolu kaldırıncaya frenküzümü havada kuş gibi süzölmeye koyuldu, tabii Arthur’le birlikte.

İki mermi, köyün üzerinde, bir sivriböceği gafil avlamak üzere uçuyordu şimdi.

Mancınık komutanı şaşırmişti:

“Şuna bakın hele! Arthur uçuyor yahu!”

Daha üst rütbeli bir subay onu azarladı.

“Aptal! Onu sen yolladın havaya!”

Fedai üzerine gelen frenküzümünü son anda fark ederek başını eğdi, böylece kurtulmuş oldu. Arthur ise onun altındaki sivriböceğin poposuna yapıştı. Hayvan bir an dengesini kaybetti.

Fedai hasarı görmek için arkasına döndüğünde canını dişine takmış, sivriböceğin poposuna tutunmaya çalışan Arthur’le göz göze geldi. Bizim çocuk görüntüyü kurtarmak için hemen sopasını gösterip kaşlarını çattı.

Fedai de sırtarak korkunç bir çelik kılıç çekti.

Sivriböceğin üstünde ayağa kalktı, ikiye biçmeye kesin niyetli olarak Arthur'ün üstüne yürüdü.

Ufaklık da ayakta durmak için çırpınıyordu, ama dalgalarla oynaşan bir yılanbalığı gibi havalarda süzülen sivriböceğin sırtında bu hiç kolay değildi.

Savaşçı kolunu kaldırdı ve kılıcını bütün gücüyle Arthur'e indirdi.

Çocuk son anda eğildi. Fedainin kolu kılıcın ağırlığıyla kendi boynuna dolandı, az kalsın boğuluyordu. Doğal olarak dengesini de kaybetti ve Arthur'ün şaşkın bakışları altında aşağı yuvarlandı. Bizim afacan, şimdi sivriböceğe kumanda etmek zorundaydı.

Arthur paniğe kapılmamaya çalışarak dizginleri eline aldı.

“Neyse canım! Anneannemin arabasından daha karışık olacak hali yok ya,” dedi kendi de pek inanmasa da... “Sola gitmek için... sola doğru çekersin, olur biter.”

Arthur hafifçe sol dizgini çekti, ama sivriböceğin defterinde “hafifçe” diye bir şey yazmıyordu. Hayvan derhal sırtüstü uçuşa geçti.

Arthur haykırarak aşağı yuvarlandı, neyse ki son anda elindeki sopaya dolanmış dizginlere tutunmayı başardı. Pilotun verdiği abuk sabuk talimatlardan akli iyice karışmış olan hayvan, kafasına göre uçuyordu artık.

Sivriböcek pike yaparak köyün üzerinde alçaktan uçuşa geçti.

“Kolla kendini Betameş!”

Arthur aşağı sarkan bacaklarıyla neredeyse

arkadaşını tepeleyecekti.

Betameş kendini yere attı, ama Arthur yenden yükselişe geçmişti bile.

Çok geçmeden başka bir fedai bizimkini gözüne kestirdi.

Miro onu gördü. Koltuğunu mağaranın duvarı boyunca süzülen iki sivriböceğe doğru çevirdi. Hâlâ dizginlerin ucunda sallanan Arthur, canını dişine takmış, altındaki hayvana sözünü geçirmeye çalışıyordu. Tam arkasında da fedai kılıcını çıkarmış, başının üstünde sallıyordu.

Miro uçuş yörüngelerini tespit ettikten sonra bir aynayı harekete geçirdi. Ayna Arthur'ün hemen arkasından, duvardan bir anda çıkarak peşindeki fedainin suratına küt diye yapıştırdı, böylece kovalamaca bitmiş oldu.

Arkadaşının "aynalandığını" gören bir başka fedai, mağaranın tavanına çok yakın mesafeden uçmaya koyuldu. Bir taraftan da silah arkadaşlarına haykırıyordu:

"Kenarlara dikkat edin! Duvarlar tuzaklı! Tavana yakın uçun, daha g..."

Sözünü bitirmeye fırsat bulamadı. Miro tavadaki bir aynayı harekete geçirerek suratına sıkı bir aparküt çaktı. Fedai tam ortadan yedi bunu. O şokla aşağı yuvarlanınca altındaki sivriböcek de başıboş kalmış oldu.

Betameş elinde kafesiyle soluk soluğa koşarak köyün öbür ucuna varmıştı. Aktarma salonuna giden tünelin birkaç metre içine girdi.

Bir an durup soluğunu topladı, ardından cebinden şahane bir düdük çıkardı.

Köyün öbür ucunda bekleyen arkadaşı işareti alınca küçük kafesi açtı. İçindeki mül-mül hemen havalanıp dışisini aramaya koyuldu.

Minik hayvan, bir koku alıp nereden geldiğini çözemeyen köpek gibi havada dönüp duruyordu.

Sonunda yönünü bularak, köyün üzerinde bütün gücüyle uçmaya koyuldu.

Beyaz yumak son sürat bir sivriböceğin önünden geçerken, hayvan binicisi emir vermediği halde derhal yön değiştirdi.

“Ne halt yiyorsun, seni sersem,” diye çıkıştı bineğine fedai.

Sivriböcek, en sevdiği yemek olan mül-mül’ün peşine takılmış gidiyordu. Fedai dizginleri deli gibi sağa sola çekiştiriyordu, ama boşuna! Aç ayı oynamaz.

“Yemeğin sırası mı şimdi, altı bacaklı aptal!”

Bütün bu hakaretler sivriböceğin bir kulağından girip ötekinden çıkıyordu. Gözü onu tünele doğru sürükleyen şu beyaz yumaktan başka bir şey görmüyordu. Üstelik tünelin ona göre pek dar olmasına karşın.

Nasıl bir tuzağa düşürüldüğünü sonunda anlayabilen fedai, “Hayır!!!” diye haykırdı.

Mül-mül, dışisine kavuşmak üzere tünele daldı. Sivriböcek de peşinden gideyim derken, tünele sığmayan bütün fazlalıklarını dışarıda bıraktı.

Betameş kafesini açar açmaz, dişi mül-mül olanca aşkıyla erkeğin kollarına atıldı. Tabii bu yalnızca lafın gelişi, yoksa mül-müllerin kolları yoktur.

“Aferin size sevdalılar,” dedi Betameş. Sonra koşarak tekrar yerine geçti.

Arthur hâlâ dizginlerin ucunda sallanıyordu ve bir fedai daha onu gözüne kestirmişti. Savaşçı ağır kılıcını kaldırdı ve kahramanımızı dilim dilim doğramak üzere harekete geçti. Böyle asılı dururken sosisten pek farkı yoktu zaten.

Fedai iyice yaklaştı, kılıç havada döndü, Arthur, “Buraya kadarmış,” diye düşündü.

Savaşçı müthiş bir darbe indirdi. Ama Arthur bacaklarını kaldırdırca kılıç dizginlere dolandı.

“Çok affedersiniz,” dedi Arthur; ne olursa olsun kibarlığı hiç elden bırakmazdı.

Fedai öfkeyle tepesine vura vura kılıcını kurtarmaya çabalıyordu. Doğal olarak altındaki sivriböcek bu sinirli hareketi bir talimat gibi algılayarak şaha kalktı.

Fedai kılıcını bırakmak istemeyince, bineği altından kayıverdi.

Arthur de tam o anda dengesini kaybederek dizginleri bıraktı. Düşerken, peşinden gelen fedainin sivriböceğine ata biner gibi oturuverdi. Sivriböcek fazla sahipsiz kalmamış oldu böylece.

Arthur’un aklı biraz yerine gelmişti. Yeni bineğinin dizginlerini toparlayıp sopasına sardı.

“Pekâlâ!.. Deneme iki,” diye haykırdı kendi kendine cesaret vermek için.

Bu kez deri dizginleri çok hafifçe çekti. Sivriböcek muhteşem bir şekilde, sola doğru geniş bir dönüş yaptı. Merkezkaç kuvveti çok fazlaydı gerçekten, ama kahramanımız buna dayanmayı başardı.

“Heyyt be!!! Oldu işte, çaktım bu sefer! Zafer benim!”

Ne var ki böyle heyecanla bağırmasıyla suratının ortasına frenküzümünü yemesi bir oldu.

Komutan mancınığın kenarına yapışmış, sevinçle haykırıyordu.

“Hakladım onu!”

Üstü yanıt verdi:

“Evet, ama Arthur’ü hakladın, salak şey!”

Arthur ve altındaki ele avuca sığmaz canavar bodoslama bir başka fedaiye daldılar, o da onlara bir “ölüm topu” salladı.

İki binek birbirine tosladı, ölüm topu Arthur’ün sivriböceğinde patladı.

Neyse ki kahramanımız çarpışmadan önce kendini aşağı atmayı akıl edebilmişti. Ama şimdi bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değildi, çünkü yeni boyuna göre ölçüldüğünde yaklaşık yüz metreden yere düşüyor sayılırdı.

Çok şükür gene pilotsuz bir sivriböcek girdi bacaklarının arasına.

Paçayı kurtarmıştı, yalnız çözmesi gereken ufacık bir sorun vardı: Yüzü ters tarafa bakıyordu ve yeni bineğinin onu nereye götürdüğünden kesinlikle habersizdi.

Az önceki sivriböceği de alev almış, Kral’a doğru süzülmekteydi. Selenya onu gördü ve “Dikkat!” diye haykırarak babasının üzerine atıldı.

İhtiyar adam üzerine kapanan kızının ağırlığıyla sendeledi.

Sivriböcek yere değer değmez arkasında dumandan bir kuyruk bırakarak güm diye patladı.

Selenya kaygıyla sordu:

“İyi misin baba?”

“Gececek,” diye karşılık verdi Kral takatsızca.

“Biraz yatayım. Hem gösteri buradan daha iyi görülüyor.”

O an yerden kalkacak halde olmadığını biliyor, ama işi şakaya vurmaya çalışıyordu. Selenya gülümsedi ve yanında kaldı.

Arthur epey cambazlık yaparak doğru tarafa dönmeyi başardı.

İlk iş, “Bakalım ilerleme var mı!” diyerek tekrar dizginleri ele aldı.

Küçük, hafif dokunuşlarına, sivriböcek bir Ferrari’den bile daha hızlı tepki veriyordu.

Giderek kendine güveni yerine gelen küçük adam, “Şimdi oldu işte!” diye haykırdı.

Hemen bir fedainin peşine düştü.

Kral’ın gözü bir an ona kaydı. Parmağıyla göstererek kızına seslendi:

“Selenya? Şuna baksana!”

Genç prenses gökyüzünü bir an gözleriyle taradıktan sonra fedai kovalayan kahramanımızı fark etti.

İçini kıskançlıkla karışık bir hayranlık sarmış, ağzı bir karışık açık kalmıştı.

Arthur sivriböceğini fedaininkinin tam üstüne çıkarmayı başardı.

Savaşçının dikkatini çekmek için boğazını temizledi.

O da başını kaldırdı ve Arthur’ü gördü. Görmesiyle onun da ağzı bir karışık açıldı.

“Cephane lazım mıydı,” diye dalga geçti çocuk.

Ardından bütün ölüm toplarının bağlı olduğu halatı kesti.

Fedai ilk düşenleri iyi kötü yakaladı, ama çı-

ğa karşı savaşıyor bir kayakçı gibiydi. Az sonra kontrolünü kaybedince altındaki sivriböcek mağaranın duvarına çarpıp patladı. Arthur sarsıntıdan etkilenmemek için kırk yıllık avcı pilotlarına yaraşır, çok keskin bir dönüş yaptı.

“Bu ne cesaret! Bu ne yürek,” dedi Kral. “Hık demiş burnumdan düşmüş!”

Birden ağzından öyle kaçmıştı:

“Yani... demek istiyorum ki: Onun yaşındayken ben de böyle yiğit, istekli, merttim...”

Ama kızı her şeyde kusur bulmasa rahat etmezdi:

“Senin de daha o yaşta kılların çıkmış mıydı?”

“Çok iyi bir yol arkadaşı olur bu çocuk.”

“Baba!!! Artık kendi başımın çaresine bakacak kadar büyüdüm, dadıya ihtiyacım yok,” diye sözümona kızdı Selenya, yalnızca yetişkinlerin bildiği bir sinirlenme numarasıydı bu.

Kral af dilercesine lafı çevirdi:

“Hiçbir şey söylemedim! Hiçbir şey söylemedim!”

Arthur artık bütün huyunu suyunu çözdüğü sivriböceğinin sırtında kurbağa gibi şişindikçe şişiniyordu.

Tam korkusuzca, “Sıra kimde?” diye bağırırken, bir mül-mül kırta kırta önünden geçiverdi.

Sivriböcek anında kilitlenip en sevdiği yemeğin peşine düştü. O kadar keskin bir dönüş yaptı ki Arthur az kalsın aşağı yuvarlanıyordu.

“Dur yahu? Neyin var?”

Arthur, sivriböceğin bütün huylarını henüz çözemediğini anlamış bulunuyordu.

Dizginleri çekiştirmediği yön kalmadıysa da fayda etmedi. Sivriböcek, mül-mül'ü midesine indirmeden rahat etmeyecekti.

Betameş daracık tünelde avını beklerken zavallı Arthur'ün tuzağa düşmüş, o tarafa doğru kurşun gibi geldiğini gördü.

"Hayır! O olmasın," diye haykırdı dehşet içinde.

Miro olup bitenleri uzaktan seyrediyordu. Koltuğunu çevirip kurtarma harekâtına hazırlandı.

Kral korkuyla bağırdı:

"Zavalılık! Bütün kemikleri un ufak olacak!"

Selenya bile Arthur için endişelenmişti ve bu ilk kez oluyordu.

Betameş, "Arthur! Aşağı atla!" diye yırtınıyordu.

Ufaklık duymadı. Ama dizginlere öyle bir asıldı ki, sonunda hepsi birden kopuverdi.

Böylece Arthur istemeden sırtüstü yuvarlanıverdi.

Selenya elleriyle yüzünü örterek, "Arthur!" diye bir çığlık kopardı. Neyse ki bizimki mucize eseri tavandan sarkan bir bitki köküne tutunabilmişti.

Mül-mül tünele daldı. Peşini bırakmayan sivriböcek de duvarlara çarpıp parçalandı ve böylece "üstü açık-mini" bir araba modeli olarak hayatını tamamlamış oldu.

On Birinci Bölüm

Selenya'nın endişesi geçmişti. Öyle rahat bir nefes aldı ki bütün duygularını ele vermiş oldu. Gülümseyerek onu seyreden babasına döndü. Kral, kızının küçük kahramana bir zaafı olduğunu hissetmişti. Fena yakalanan Selenya babasına ters ters baktı.

“Ne var?” diye sordu buz gibi bir sesle.

Kral kollarını teslim olurcasına kaldırarak karşılık verdi:

“Ben hiçbir şey demedim ki!”

Miro da kumanda odasında, tavandan aşağı sarkan, maymun gibi eli kolu hiç durmayan bu sevimli şeyi seyrederken gülümsüyordu.

“Şu yumurcağa çok kanım kaynadı!”

Betameş neredeyse tepe üstü durmakta olan Arthur'e yaklaştı:

“Arthur! İyi misin?”

Gücü tükenmek üzere olan Arthur de, “Bomba gibiyim!” diye karşılık verdi. Sözünü bitirmesiyle kökün iyice sünüp yerinden kopması bir oldu.

Arthur tıpkı düşüşü gibi bitmek bilmeyen bir çılgılık attı.

Miro hazırlıklıydı. Derhal birtakım kolları art

arda harekete geçirdi.

Duvardan çıkan bir ayna Arthur'ü tutup hemen ardından çıkan ikinci bir aynaya aktardı. Çocuk oradan üçüncü, sonra dördüncü bir aynaya kaydı. Arthur'ün son sürat inişine paralel olarak Miro aynaları tek tek harekete geçiriyordu. Bir bakıma, Arthur popo üstü merdivenden indi diyebiliriz.

Kahramanımız basamaktan basamağa sekererek sonunda tozlu zemine yığılıverdi.

Miro da rahatladı, Kral da. Laf aramızda, Selenya'nın da gözlerinin içi gülüyordu.

Arthur'ün sırtı yara bere içindeydi. Sopasından destek alarak ayağa kalktı.

Uzaktan bakıldığında, bastonuna yaslanmış ufak tefek bir ihtiyarı andırıyordu.

Selenya babasına takıldı:

"...Alıcı gözle bakınca... Gerçekten de benziyor sana!"

Betameş arkadaşının yardımına koştu.

"İyi misin? Kırık çıkık yok ya," diye kaygıyla sordu Minimoy.

"Bilmiyorum. Popomu artık hissetmiyorum."

Betameş kıs kıs gülmeye başladı.

Gökyüzü artık aydınlanmış, pek çok sivriböceğin defteri dürülmüştü.

Aslında yalnızca iki tane kalmıştı geriye; bunlar da hiç yoktan peydahlanıp Kral'ın tam önüne inmişti.

Selenya içgüdülerine uyarak babasının önüne geçti. Fedailer sivriböceklerinden inip kılıçlarını çektiler.

“Merak etme! İstedığımız Kral değil... sensin,” diye sırttı biri.

Prenses yığıtçe karşılık verdi:

“İkimizi de ele geçiremeyeceksiniz!”

Sonra da düdük kadar bir hançer çekti. Fedailer kakhahalar atarak, haykırarak Selenya'nın üzerine yürüdüler.

Saldırmak ve bağırarak, fedailerin yegâne uzmanlık konularıdır. Dolayısıyla bu savaşta onlar avantajlıydı.

Selenya birtakım şık hareketler yaptı, birkaç saldırıyı püskürttü, ama sıkı bir vuruş elindeki hançeri bin parçaya ayırdı.

Şimdi yerde yatarken, yazgısı pis pis sırtan iki savaşçının insafına kalmıştı. İçlerinden biri bağırdı:

“Haydi, yakalasan şunu!”

“Hey!” diye haykırdı arkalarından bir ses. Fedailer dönüp bakınca, elinde yanından hiç ayırmadığı sopasıyla Arthur çıktı karşılıklarına.

“Bir kadına saldırmaya utanmıyor musunuz?”

Fedailerden biri epey düşündükten sonra, “Yooo!” diye karşılık verdi, sonra da aptal aptal kıkırdamaya başladı.

Arthur zavallı sopasını sıkıca kavrayarak meydan okudu:

“Bence gidin de boyunuzda uygun birini bulun!”

“Sen boyumuza uygun birini görüyor musun?” diye sordu fedai çevresine bakınarak.

Arkadaşı gülmekten katılarak, “Hayır!” diye yanıt verdi.

Gururu incinen Arthur yumruk kadar ciğerlerini iyice şişirdikten sonra sopasını sallayarak fedailerin üzerine yürüdü.

Savaşçı ses hızıyla kılıcını çevirerek Arthur'ün sopasını elinin hemen üstünden kesiverdi. Çocuk olduğu yere çivilenip kaldı.

"Hadi, sen onun işini bitir, kızla ben ilgilenirim," dedi öbür fedai, hiç şakası yoktu.

Arthur geri çekilerek güçlü kılıç darbelerini elinden geldiğince savuşturmaya çalıştı.

Selenya babasının önüne siper olmuştu, onun için canını feda etmeye hazırды. Ama fedainin fedakârlıkla filan işi yoktu. Tek derdi, Prenses'i alıp gitmekti.

Arthur nice zamandır başına gelen bunca haksızlıktan dolayı öfkeli, kırgın, dermansızdı. Neredeydi kötülüklerden bizi koruyan Tanrı? Neredeydi büyükler ve adalet, iyi ve çirkin hakkındaki nutukları? Arthur'ün dünyası zifiri karanlığa gömülmüştü, artık dayanamaz olmuştu.

Ayağı büyük bir taşa takıldı, eli kendiliğinden sihirli kılıcın kabzasına gitti. Bu Tanrı'nın bir işareti miydi? Sorduğu sorulara bir yanıt mıydı?

Arthur bütün bunlardan habersizdi. Tek bildiği bir kılıcın çok işine yarayacağıydı ve bu kılıcın taşın içinde durması anlamsızdı.

Arthur silahı kavrayıp tereyağından kıl çeker gibi yerinden kurtardı.

Kral gözlerine inanamıyordu. Selenya'nın ağzı gene bir karış açık kalmıştı.

Miro soluyarak, "Mucize!" diye haykırdı.

Fedailer Arthur'e şüpheyle bakıyor, bu sihirbazlığı nasıl becerdiğini merak ediyorlardı. Ama

bir fedainin kafasından geçen her düşüncenin ucu saldırmaya çıktığından, derhal hücumla geçtiler.

Arthur kılıcını kaldırarak mücadeleye başladı. Şaşkınlıkla çeliğin tüy kadar hafif geldiğini fark etti. Üstelik, daha önce hiç öğrenmediği vuruşlar yapıyordu. Rüyalardaki gibi, zarif ve çevik hareketlerle dövüşüyordu.

Betameş, Miro'nun yanına gitti. Küçük Prens şaşkıncı.

"Nerede öğrenmiş böyle dövüşmeyi?"

"Bu yeteneği ona kılıç veriyor. Yüreği temiz olanın gücüne güç katıyor."

Fedailer çok geçmeden bildikleri bütün numaraları denemiş, nasıl davranacaklarını artık kestiremez olmuşlardı. Arthur hızlandı. Her yakınlaşmada fedailerin kılıçlarından bir parça daha kesiyordu. Kısa bir süre sonra savaşçıların elinde kılıçların kabzaları kalmıştı yalnızca. Bunun üzerine teslim olmayı yeğlediler.

Arthur bu fırsattan yararlanıp soluklandı. Yüzünde bir zafer gülümsemesi belirmişti.

"...Şimdi diz çökün! Prensese'ten özür dileyin bakalım," diye emretti.

Fedailer birbirlerine baktılar. Böylesi bir aşağılanmaya uğramamak için sivriböceklerine atlayıp kaçmaya kalkıştılar.

Arthur bineklerin üstüne atılarak kalkmalarını engelledi. Fedailer öne kaykılarak dizüstü yere indiler.

Arthur onları kılıcının ucuyla tehdit ederek bağırdı:

"Özür dileyin," dedim!

Selenya usulca ilerledi. Süklüm püklüm bekleyen iki savaşının tam karşısına dikildi.

“Özür dilerim...” dedi birincisi.

“Prenses,” diye tamamladı öteki.

Selenya, tam bir prenses edasıyla çenesini havaya kaldırdı.

Kral ıssız meydanın ortasından bağırdı:

“Muhafızlar! Tutsakları iyileşme merkezine götürünüz!”

Birkaç muhafız ürkek adımlarla gelip fedai-leri aldı.

Kral, Arthur’un yanına gitti, tabii onu kutlamak için.

İltifatlardan pek sıkılan Arthur sormadan edemedi:

“İyileşme merkezi nedir?”

“Zorunlu bir sıkıntı,” diye karşılık verdi yaşlı adam. “Onlara böyle eziyet etmekten hoşlanmıyorum, ama kendi iyilikleri için gerekli. Şok tedavisine girdikten sonra eski hallerine dönerler: İddiasız, sevimli Minimoylar olurlar gene.”

Arthur uzaklaşmakta olan tutsaklara baktı. Az sonra çekecekleri acıyı düşündükçe boğazı düğümleniyordu.

Betameş gelip Arthur’un sırtına dostça vurdu.

“Bir şef gibi savaştın! İnanılmazdı!”

Çocuk alçakgönüllülükle açıkladı:

“Kılıçtan oldu. O kadar hafif ki, dövüşmek çocuk oyuncağı geliyor!”

“Öyle olacak tabii! Kılıç sihirli! Yıllardan beri o taşın içinde dururdu ve sen onu yerinden çıkardın!”

Betameş heyecandan yerinde duramıyordu.

“Gerçekten mi,” diye karşılık verdi Arthur büyük bir şaşkınlıkla kılıcına bakarak.

Kral da yanlarına geldi. Dudaklarında son derece babacan bir gülümseme vardı.

“İşte böyle Arthur! Artık bir kahramansın. Kahraman Arthur!”

Betameş de aynı cümleyi tekrarladı. Ardından sevinçle bağırmaya başladı:

“Yaşasın kahramanımız Arthur!”

Birer ikişer meydana çıkan Minimoylar, kahramanın adını heceleyerek deli gibi alkışlamaya, sevinçlerini haykırmaya başladılar.

Arthur ürkekçe kolunu kaldırdı. Birdenbire ünlü olmak onu biraz utandırmıştı besbelli.

Selenya bu mutlu anı fırsat bilmiş, babasını ikna etmeye çalışıyordu:

“Madem kılıç taştan çıktı, artık kaybedecek tek bir dakika yok! Görevimi tamamlamak için senden izin istiyorum.”

Kral sevinç içinde düğün bayram eden, eski kaygısızlığına kavuşmuş olan kalabalığa baktı, “İyi ama, bu ne kadar sürer,” diye geçirdi içinden. Boyunu geçmiş bile olsa, gencecik kızına çevirdiği bakışları şefkat doluydu.

“Ne yazık ki seninle aynı görüşteyim kızım. Görev yerine getirilmeli ve içimizde yalnız sen bunu başarabilirsin.”

Selenya havalara zıplayabilirdi sevincinden, ama konunun ciddiyetini (ve de protokol kurallarını) düşünerek kendini tuttu.

“Ama bir koşulum var,” diye ekledi Kral; sözünün yarattığı gerilimden de gayet keyif almıştı

doğrusu.

Prens kaygılandı.

“Neymiş?”

“Arthur yürekli ve mert bir çocuk. Gönlü tertemiz, haklı bir savaş yürütüyor. O da seninle gelecek.”

Cümle gayet açık ve kesindi. Tartışmak bir işe yaramazdı, Selenya bunu biliyordu.

Gözlerini yere indirerek, hiç âdeti olmadığı halde babasının kararını uslu uslu kabul etti.

Babası çok sevinmişti.

“Seninle gurur duyuyorum kızım,” dedi coşkuyla. “İkinizin müthiş bir ekip olacağınıza eminim!”

Daha bir saat önce olsa, Selenya bu koşulu hakaretlerin en büyüğü sayardı. Ama Arthur sıkı dövüşmüş, üstelik babasını kurtarmıştı. Asla itiraf etmeyecek olsa da bir şey daha vardı: Sıcacık bir esinti, şefkat dolu bir rüzgâr, yüreğinde küçücük bir kapı aralamış, Arthur de o kapıdan içeri süzülmüştü. Gözlerini usulca kaldırdı. Bakışları yeni yol arkadaşına kaydı. İki çocuk göz göze geldiler, galiba ilk kez oluyordu bu.

Arthur bir şeylerin değiştiğini hissediyordu, ama bunu ancak büyüyünce tarif edebilirdi. Selenya’ya çekingen bir gülümseme gönderdi, zorla yol arkadaşı edildiği için özür diliyordu sanki.

Selenya’nın gözleri, mırıltılı kedilerinki gibi kısıldı. O da Arthur’e sevimli bir gülücük gönderdi.

Köyün ana kapısı usulca açıldı. Muhafızın biri, kafasını dışarı uzatıp tünelin boş olup olmadığını

ğını kontrol etti. Az dışarı çıkıp ucu yanan bir ok fırlattı. Ok ilerledikçe. tünelin nemli duvarları olduğu gibi aydınlanıyordu.

Ok epey ötede yere saplandı. Bu kez boyalı kumaş filan yoktu.

“Yol serbest,” diye haykırdı muhafız arkasına dönerek.

Kapı hemen ardına kadar açıldı.

Bütün Minimoy halkı, prensesine ve kahramanına veda etmek için meydana toplanmıştı.

Arthur kılıcı, hayranlıkla seyretmekten kendini alamadığı muhteşem bir deri kına takmıştı.

Miro kibarca elini omzuna koydu. Bir derdi vardı besbelli.

“Biliyorum, dedeni bulmaya gidiyorsun, ama...”

Miro duraksadı. Ama biraz kıvrandıktan sonra baklayı ağzından çıkardı:

“Yolda karşına Milo diye gözlüklü, küçük bir köstebek çıkacak olursa... O benim oğlumdur. Kaybolalı bugün üç ay oluyor... Büyük olasılıkla fedailer...”

Miro, üzüntüsünün ağırlığıyla başını önüne eğdi.

Arthur bir an bile düşünmedi:

“Bana güvenebilirsin.”

Miro gülümsedi. Bu genç kahramanın enerjisine ve yüreğinin temizliğine hayran kalmıştı.

“Sağ ol Arthur. Sen çok iyi bir çocuksun,” diye karşılık verdi ona.

Betameş de az ötede, sırt çantasını takmaya çalışıyordu. İki muhafız koca çantayı havaya kaldırıırken o da askıları kollarına geçirdi.

“Unuttuğun bir şey olmadığına emin misin?” dedi muhafızlardan biri hınzırca.

“Eminim! Haydi, bırakın!”

Soluk soluğa kalmış olan muhafızlar çantayı bıraktılar. Betameş ağırlığın etkisiyle arkaüstü düştü ve ters dönmüş kaplumbağa gibi yerlerde yuvarlanmaya başladı.

Muhafızlar da, Kral da gülmekten iki büklüm olmuştu. Selenya içini çekti.

“Baba? Betameş gerçekten bizimle gelmek zorunda mı? Onun yüzünden geç kalmaktan korkuyorum, o kadar az zamanımız var ki!”

“Betameş henüz genç olsa da bu krallığın prensidir ve günün birinde idareyi ele almak zorunda kalacaktır,” diye karşılık verdi Kral. “O da cesaretini kanıtlamalı, zorluklara dayanmayı öğrenmeli.”

Selenya alınmıştı. Hemen suratını astı; demek ki eski formuna kavuşmuştu!

“Harika! Kaybedecek vakit kalmadı! Elveda!”

Babasına sarılmakla bile oyalanmadan arkasını dönüp yürüdü.

Ana kapının orada, Arthur’ün önüne geçti.

“Haydi,” dedi yürümeyi kesmeksizin.

Arthur Miro’ya el salladıktan sonra hemen Selenya’ya yetişti.

Betameş kardeşinin gittiğini gördüğünde çantasındaki gereksiz eşyaları ayıklamakla meşguldü.

“Hey! Beklesenize beni!”

Koşarken bir taraftan da ağzını bile kapatmadan çantasını gene sırtına takmaya uğraşıyordu.

Ekibe yetişene kadar bir sürü işe yaramaz eşyayı yollara saçacaktı.

Selenya dev tünele varmıştı bile. Betameş arayı kapattı.

“Hey! Beni bekleseniz ne olurdu sanki,” diye sızlandı.

Zehir gibi bir cümle çıktı Prens’in ağzından:

“Affedersin, kurtarmamız gereken bir halk var!”

Üçü birden tünelin karanlığında uzaklaştılar. Yollarını aydınlatan tek şey Arthur’ün almayı akıl ettiği meşaleydi. Giderek küçülen bir ışık topu.

Muhafızlar ağır kapıları harekete geçirirken, Minimoy halkı arkalarından son bir kez el salladı.

Boğuk, kuru bir ses, kapıların kapandığını duyurdu.

Kral, çocuklarını çalan kapının karşısında iç çekti.

“Umarım fedailerin eline düşmezler.” diye fısıldadı Miro’ya. “Fedai demişken, bizim tutsaklar ne âlemde acaba?”

Köstebek karşılık verdi:

“İnatçı çıktılar, ama ilerleme var.”

Bahsi geçen iki fedai zırhlarını çıkarmış, rengârenk köpüklerle dolu kocaman bir küvetin içine oturmuşlardı. Birtakım sevimli Minimoy kızları şekilli köpükler yapıyor, kimileri de Havai ezgileriyle dans ediyordu. Ortam sıcak, yumuşak ve baş döndürücüydü, bizim iki taş kafayı yumuşatacak her şey vardı kısacası.

Güzeller güzeli iki Minimoy onlara tadına doyulmaz kokteyller sundular.

“Hayır,” diye yanıt verdi fedailer bir ağzdan.

Henüz kıvama gelmemişlerdi.

On İkinci Bölüm

Bizim üç kahramanın yürüdüğü tünel şimdi daha soğuk, daha karanlık ve daha ürkütücü görünüyordu. Duvarlardan sular sızıyor, tavandan süzülen her damla, gökten atılmış bir bomba gibi korkunç bir gürültüyle yere çarpıyordu.

Ablasının koluna yapışmış olan Betameş sonunda dayanamadı:

“Selenya, ben biraz korkuyorum!”

“Öyleyse evde kal! Biz dönünce neler olduğunu sana anlatırız,” dedi o da her zamanki küstahlığıyla. Arthur’e de sordu:

“Sen de yarı yoldan dönmek niyetinde misin?”

Çocuk gözünü bile kırpmadan karşılık verdi:

“Dünyayı verseler dönmem! Seninle kalmak istiyorum... yani şey... seni korumak için demek istedim!”

Selenya kılıcı onun elinden kapıp kemerine taktı.

“Bu beni korur! Sen merak etme,” dedi sihirli çeliği oynatarak.

Betameş’in doğrucu Davutluğu tutmuştu:

“Ama kılıç taştan onun sayesinde çıktı!”

Prenses umursamadı bile:

“Evet, öyle. Peki ne olmuş yani?”

“İnsan en azından der ki: Teşekkürler Arthur!”

Selenya gözlerini gökyüzüne çevirdi.

“Arthur, adı üzerinde, yalnızca ‘kraliyet’ ailesi tarafından taşınması gereken ‘kraliyet’ kılıcını taştan çıkardığın için çok teşekkürler! Bildiğim kadarıyla henüz kral filan değilsin!”

“Şey hayır,” diye karşılık verdi Arthur; biraz kafası karışmıştı.

“Demek ki onu taşımak bana düşer!”

Prenses böyle kestirip attı ve adımlarını sıklaştırdı. İki çocuk bakıştılar, biraz sersemlemişlerdi. Bu küçük baş belasıyla yolculuk pek kolay olmayacaktı.

“Yüzeye çıkıp bir araç bulalım. Böylece vakit kazanırız,” diye ekledi Prenses emredercesine.

Selenya borudaki çıkıntılı bir ek yerine tırmandı, küçük bir delikten de yüzeye süzüldü.

Üç kahramanımız dev otlardan bir ormanda buldular kendilerini. Çok sık, büyük, neredeyse girilmesi imkânsız bir orman.

Oysa aslında alt tarafı bahçenin ortasında, evin tam karşısında, bir avuç çimin içindeydiler.

İkinci katın penceresi hâlâ açıktı. Ilık bir bahar meltemi anneannenin yanağını okşayarak, zor da olsa onu derin uykusundan uyandırabilirdi.

“Taş gibi uyumuşum!” dedi kısık bir sesle ensesini ovuşturarak.

Terliklerini giyip ayaklarını sürüyerek Arthur’ün odasına gitti.

Anahtarı çevirdi. Başını kapıdan içeri uzattı.

Arthur yatağın ortasında tortop olmuş, yorga-

na iyice sarınmıştı. Dışarıdan hiçbir yeri görünmüyordu. Anneanne gülümsedi. Onu şimdilik uyandırmamaya karar verdi. Kapıyı usulcacık çekip çıktı.

Yaşlı kadın dış kapıyı açtı. Evin önüne iki şişe süt bırakılmıştı. Davido henüz süthaneye el koymamıştı demek ki.

Bu güzel işaret onu başını kaldırmaya, başlayan bu güzel günün tadını çıkarmaya heveslendirdi. Sevimli bahçenin, muhteşem ağaçların üzerinde uzanan gökyüzü masmaviydi. Ağaçlara muhteşem derken, içlerinden birini ayrı tutmalıyız, çünkü onun hali haraptı: Bir Chevrolet gövdesine eşarp gibi sarılmıştı.

Anneanne bu korkunç görüntü karşısında yerinden sıçradı.

“El frenini çekmeyi unuttum herhalde! Aklım nerelere gitmiş,” diye homurdandı kendi kendine.

Şimdi dev çimen ormanlarının üzerinde süzülelim ve yüzyıllık çınarlar gibi yükselen bodur otların arasına dalıverelim.

Bu minicik dev ormanın dibinde üç kahramanımız keyifle yürüyorlar. Saatte en az iki yüz yapıyorlar. İki yüz derken, “metre” tabii.

Selenya kendi bahçesindeymiş gibi, elini kolunu sallayarak ilerliyordu.

Arthur gözlerini de, adımlarını da bir an olsun ondan ayırmıyordu.

Betameş ise biraz geriden geliyor, yavaş yavaş yorulmaya başlıyordu.

“Selenya? Rica etsem biraz yavaşlayamaz

mısın?” diye sordu küçük kardeş kibarca.

“Unut bunu! Sen de deve gibi yüklenmeseydin!”

Betameş omuz silkti.

“Lazım olur diye her şeyden biraz aldım canım!”

Selenya birdenbire adımlarını bir kırkayağa doğru çevirdi. Onların yanında, hayvan gemi kadar kalıyordu.

Arthur kaygılandı. Kürek kadar kırk bacağıyla, hayvanın bir devden farkı yoktu.

Selenya sanki görmemiş gibi, canavara doğru yürümeye devam etti.

“Peki... Şunun gibi bir şeyle karşılaştığımızda işe yarayacak bir nesne var mı sende?” diye sordu Arthur, soğukkanlılığını kaybetmek üzereydi.

Betameş cebinden bir şey çıkardı:

“Hiç merak etme! Çok işlevli çakım yanımda. Tam üç yüz ayrı marifeti var! Doğum günümde verdiler.”

Küçük prens, uzaktan İsviçre çakılarını andıran çakısını gururla gösterdi ve özelliklerini sayıp dökmeye koyuldu.

“Şurasında testeresi, çift taraflı bıçağı, yengeç kıskacı var. Bu tarafta sabun köpüğü, müzik kutusu, gofret makinesi. Burası tohum coşturan, sekiz çeşit koku mermisi, ayrıca vanilyalı cila ve hava çok sıcak olduğunda... yelpaze oluyor!”

Betameş bir düğmeye basınca muhteşem bir Japon yelpazesi ortaya çıktı. Küçük prens ateş basmış gibi hemen yelpazelenmeye koyuldu.

“Çok tuhaf, geçen sene doğum günümde bana da aynısı geldi... Yani aynısı sayılır!”

Arthur gözü hâlâ üzerlerine yürüyen kırkayaktaydı. Kaygısı giderek büyürken sormadan edemedi:

“Peki... kırkayaklara karşı hiçbir şeyin yok mu?”

“Bütün klasikler var tabii,” diye devam etti Betameş ve tekrar sayıp dökmeye girişti: “laletör, düğmetör, yapışkan, kazıyıcı, çekirdek soyucu, kalaycı, lehimci, kalıpcı, mide kaldırıcı...”

Selenya daha fazla dayanamadı. Kılıcını kınından çekerek kardeşinin sözünü kesti:

“Peki ya sesini kesmek için ne var?”

Betameş omuz silkti. Selenya o sırada buğday biçer gibi kırkayağın ön ayaklarını doğramakla meşguldü.

Hayvan başını kaldırdı. Ağzında çiğnemekte olduğu otlar boğazına kaçmıştı. Üç kahramanımız kırkayağın altına girdiler. Burası upuzun bir koridora benziyordu. Kırkayak ters tarafa doğru koşarak kaçmaya başladı; tam kırk bacağın kaldırdığı tozu düşünabiliyor musunuz?

Arthur bir türlü heyecanını yenemiyor, havalanmakta olan bir Boeing uçağı gibi tepesinde süzülen dev hayvandan gözlerini alamıyordu. Betameş’in ise hiç umurunda değildi, o bunu hep yapardı.

“Bu son tarafta da ne yenilik ararsan var: hıştırtı makası, tüylü bicingu avı için birebir!”

Arthur’ün gözü hâlâ kırkayağın karnındaydı.

“Bicingu nasıl bir kuş?”

“Kuş değil balık,” dedi Betameş, sonra listesine geri döndü. “Ayrıca bir araba deviricisi, bir kadife düzelticisi, üzüm ayıklayıcısı, kuru üzüm

nemlendiricisi, kurbağa sapanı ve birtakım silahlar var: kafa ütöleyicisi, can sıkıcısı, on iki sesli bir düdük, en son model çift taraflı kum atıcısı...”

Kırkayağın gövdesi, arkasında bir toz bulutu ve rahatlamış bir Arthur bırakarak sonunda gözden kaybolmuştu.

“Ve son olarak,” diye bağladı sözünü Beta-meş, “en sevdiğim işlev: tarak!”

Bir düğmeye basınca bağa taklidi, küçük bir tarak belirdi.

Prens gözle görülür bir keyifle, kafasındaki üç tel saç tarağıyla özene bezene düzeltmeye koyuldu.

Arthur, yanıtında birazcık alay vardı:

“Ah, işte ondan bende yok!”

İşini bilen her gezginin uğrağı olan ana istasyon, ağaçlardan oldukça arındırılmış bir yerde bulunuyordu. Uzaktan bakıldığında yalnızca yerde duran yassı bir taş gibi görünüyordu. Daha yakına gelindiğinde ise üst üste iki taş olduğu, aralarındaki boşluğun istasyon olarak değerlendirildiği anlaşılıyordu.

Aynı anda onlarca yolcuya hizmet verebilen müthiş bir işletmeydi burası. Ama o gün ıpıssızdı.

Selenya üzerinde şu sözlerin okunduğu taş yaklaşmıştı: “Her türden ekspres taşımacılık hizmeti.” Arka tarafa seslendi:

“Kimse yok mu?”

Yanıt gelmedi. Oysa kepenkler açıldı ve içeride meşaleler yanıyordu.

Arthur de sağa sola bakındı:

“İşe bak, sizde yolculuk yapmayı seven pek yok galiba!”

“Hele sen de bir yolculuk yap, o zaman anlarsın,” dedi Betameş kıs kıs gülererek.

Arthur bu lafı neye yoracağını bilemedi. O sırada bankonun üzerinde duran, yarım küre şeklindeki bir nesne dikkatini çekti. Otel resepsiyonlarında bulunan çingiraklara çok benziyordu, Arthur de cesaretini toplayıp parmağını üzerine bastırıverdi. Nesneden viyaklamalar, sızlanmalar yükseldi. Hayvancık ayaklarını dışarı çıkarıp, kaibuğun altında mışıl mışıl uyuyan yavrularını uyandırdı. Anne anlaşılmaz bir dilde verip veriş-tirmeye koyuldu, “kri-kru” dili filan konuşuyordu kesin!

“Şey... üzgünüm! Sizi çingirak sandım,” dedi Arthur mahcubiyetle.

Üzerine tüy dikmişti yani. Bağırtilar iyice yükseldi.

“Hayır! Yani demek istiyorum ki, sizin canlı olduğunuzu anlayamadım!”

Konuştukça batıyordu Arthur.

Anne özür mözür dinlemeden, kabilesini peşine takıp uzaklaştı.

O sırada tezgâhın arkasında yaşlı bir Minimoy belirmişti.

“Kimmiş bakiim müşterilerimin canını sıkan?”

Üzerinde mavi kantaron çiçeği yapraklarından bir bahçivan pantolon, yüzünde de kulak tüyleri kadar gür bir bıyığı vardı ve çok kuvvetli bir İtalyan aksanıyla konuşuyordu.

Arthur adamı birden karşısında görünce şaşaladı.

“Gerçekten çok üzgünüm!”

Selenya gişenin önüne geçip konuşmaya son verdi.

“Özür dilerim, ama hiç vaktimiz yok. Ben Prensese Selenya,” dedi hafif bir kibirle.

İhtiyar memur, daha iyi görebilmek için bir gözünü kapatıp süzdü onu.

“Ah!.. Evet ya! Şu da kardeşiniz olacak dangalak mı yoksa?”

Selenya, Betameş’e fırsat vermeden atıldı:

“Tam üstüne bastınız!”

“Ya müşterilerimi rahatsız eden şu soytarı kim?”

Huysuzun teki olduğu her halinden belliydi.

“Adım Arthur,” dedi bizimki kibarca. “Dedemi arıyorum.”

Memurun aklında bir kıvılcım çaktı. Belleğini yokladı.

“...Birkaç yıl önce... bir dede yollamıştım... Neydi adı yahu?”

Arthur hemen araya girdi.

“Archibald olmasın?”

“Tamam ya! Archibald!”

Arthur’ün bakışları umut dolmuştu:

“Nereye gittiğini biliyor musunuz?”

“Evet. O ihtiyar kaçık tutturmuştu beni Ölüler Kenti’ne gönder diye! Fedailerin ortasına! Yarım akıllı işte!”

“Bu müthiş,” diye haykırdı Arthur. “Biz de tam oraya gitmek istiyorduk!”

Memur, bu münasebetsiz istek karşısında bir an ne yapacağını bilemedi. Sonra bir hamlede kepenği indirerek gişeyi kapattı.

“Yer kalmadı,” dedi üstelik istifini bozmadan.

Selenya'nın onun bunun huysuzluğuyla kaybedecek vakti yoktu. Kılıcını çektiği gibi kepenge bir oyuk açtı.

Şöyle bir itince, yeni çizdiği kapı şangır şungur yere döküldü.

Zavallı memur, odanın en dibine sinmişti. Bıyıkları dimdik olmuştu.

Prenses sordu:

“Ölüler Kenti'ne bir dahaki geçiş ne zaman?”

Betameş çantasından bir yıllık tarife çıkardı. Şaka maka sekiz yüz sayfa vardı, ağırlığı da ona göre idi tabii.

“Bir dahaki geçiş sekiz dakika sonra,” dedi doğru sayfayı bulunca. “Üstelik aktarmasız!”

Selenya para dolu küçük bir kese çıkarıp memurun ayaklarının dibine fırlattı. O güne kadarki en kararlı sesiyle emretti:

“Ölüler'e üç bilet! Birinci mevki olsun!”

Aktarma memuru, dev bir kaldıraca demiryolu makası muamelesi yaparak bütün gücüyle abandı. Bunun etkisiyle kocaman bir ceviz tam tepelerinde, Arthur'ün sulama kanalını hatırlatan, ikiye yarılmış bir bambu çubuğunda ilerlemeye başladı.

Ceviz epey yuvarlandıktan sonra, ilk bakışta ne işe yaradığı anlaşılamayan karmaşık bir aletin tepesinde takıldı kaldı.

Memur telefəriğin, pardon ceveferiğin kapısını açtı.

Bizim üç kafadar başlarını eğerek içeri gir-

diler. Ceviz boştu. Yalnızca gövdesinin alt tarafı oyularak koltuk haline getirilmişti.

İçeride, tam ortada bir zar vardı. Selenya bunu çekince göğsüne dolanıp emniyet kemeri haline geldi. Arthur onu dikkatle izledi, sonra dilini yakan binlerce soruyla rahatsızlık vermektense hareketlerini aynen taklit etmeyi yeğledi.

“İyi yolculuklar,” dedi memur ve kapıyı çarparak kapattı.

On Üçüncü Bölüm

Tam o sırada, başka bir yerde, başka bir kapı usulca aralandı.

Ninesi Arthur'ün odasına girdi. Çocuk hâlâ yorganın altında uyuyordu. Uyusun, daha iyi! Böylece yaşlı kadın planladığı gibi ona sürpriz yapabilecekti. Kapıyı ayağıyla itince, insanın ağzının suyunu akıtan sedefli bir kahvaltı tepsisi meydana çıktı.

Tepsiyi yatağın başucuna koyup o anın tadını çıkardı.

“Kahvaltı hazır,” diye şakıdı sonra, dudaklarında mutlu bir gülümsemeyle.

Yorganı biraz sarsalayıp perdeleri açmaya gitti. Oda iç açıcı, güzel bir ışıkla doldu, kahvaltı tepsisi de daha bir kendini gösterdi.

Yorganı çekiştirerek tatlı tatlı seslendi:

“Haydi bakalım koca tembel, kalkma vakti!”

Ve işte o an, torununun köpeğe dönüştüğünü anlayarak dehşetli bir çığlık attı! Sakin kafayla düşünülecek olursa, alt tarafı Alfred'in Arthur'ün yatağında uyumuş olması daha akla yatkındı tabii. Köpecik marifetiyle gurur duyuyor, kuyruk sallayıp duruyordu. Ama bu hokus pokus numarası, anlaşılan anneanneninin pek hoşuna gitmemiştir.

Her zamanki gibi kapının önüne çıkıp avazı çıktığı kadar Arthur, diye bağırmaya başladı.

Torununun cevizin içinden onu duyması imkânsızdı. Hem zaten o sırada onun akli fikri emniyet kemerindeydi.

Betameş bir karahindiba tüyü hafifliğinde, küçük, beyaz bir top çıkardı. Hızla sallayınca ışık saçmaya başladı bu.

Küçük prens sevimli lambasını serbest bıraktı. O da havada süzülerek kabini hafif bir ışığa boğdu. Spotlarla aydınlanan bir diskoteğe benzemişti içerisi.

“Yalnızca beyaz ışığım var. Üzgünüm,” dedi Betameş. “Ekmekte tuz yok,” dercesine ciddiydi.

Arthur bütün gördüklerine hayran kalmış, serüvenin büyüüne kapılmıştı. En güzel rüyalarında bile bu kadarını hayal edemezdi.

Aktarma memuru kumanda odasına geçmişti. Burasının, karışıklıkta bir geminin kumanda odasından aşağı kalır tarafı yoktu. Önce bir kolu itti. Küçük bir ibre, dünyayı oluşturan yedi ülkenin adının yazdığı bir dairede dönmeye başladı. Az sonra dairenin karanlık tarafına doğru inerek, ‘Yasak Ülke’nin üzerinde durdu. Koca aygıt sarsılıyordu şimdi. Ceviz hafifçe doğruldu. Arthur, gövdesindeki aralıklardan dışarıda neler olup bittiğini görmeye çalışıyordu.

“Yolculuğu neyle yapacağımızı hâlâ anlamış değilim,” dedi bütün saflığıyla.

Betameş, bunu nasıl anlamazsın, gibilerden yanıt verdi.

“Tabii ki cevizle. Başka nasıl gidilir ki?”

Küçük prens, yedi ülkeyi gösteren genel bir harita açtı.

“Bak biz buradayız. Ve şuraya gidiyoruz,” dedi, parmağıyla da gösterdi. Sanki alt tarafı iki sokak öteye gideceklermiş gibi konuşuyordu.

Arthur haritanın üzerine eğilerek, ölçeğin küçüklüğüne karşın nerede olduklarını anlamaya çalıştı. Öncelikle, Ölüler Kenti garaja çok yakındı.

“Anladım,” dedi birden. “Tam su deposunun altındaymış.”

Selenya birden tedirginliğe kapılmıştı.

“Su deposu da nereden çıktı?”

“Var işte. Evin bütün suyu şurada, tam Ölüler Kenti'nin tepesindeki kocaman bir depoda saklanır.”

Anneanne garajın lambasını yaktı. İçerisi ıpıssızdı. Arthur'den tek bir iz yoktu.

“Nereye kayboldu bu çocuk?” diye sordu köpeğe, yanıt verme yeteneğinden tamamen yoksun olmasına karşın.

Hem zaten Alfred, dile gelip anlatsa bile, anneninin kendisine inanmayacağına adı gibi emindi.

“Şu senin depo kaç litre alır?” diye sordu Selenya; kim bilir ne geçiyordu aklından.

“Ooo!!! Binlerce ve binlerce!”

Prenses'in suratı asılmıştı.

“Ötekinin planlarını şimdi daha iyi anlıyorum.”

“O da kim?” diye sordu Arthur.

Prenses, onun anlamamasına şaşırmişti:

“Kim olacak, M.’nin planları tabii.”

“Haaa! Maltazar mı?” diye bağırdı Arthur, acemi işgüzarlığıyla.

Betameş ile Selenya gerildiler. Bizimki o dakika yediği nanenin farkına vardı. Hemen, “Ayy!” dedi bir eliyle ağzını kapatarak.

Boşuna dememişler bu ad uğursuzluk getirir, diye. Yerin derinliklerinden boğuk bir uğultu yükseldi birden. Selenya açtı ağzını yumdu gözünü:

“Hay hörgüçlü develer tepinsin üstünde! Sana dilini tutmayı öğreten olmadı mı?”

Arthur paniğe kapılmak üzereydi.

“Ben... ben çok üzgünüm...”

Aktarma memuru, stetoskopunu koca bir boruya dayamıştı. Giderek yoğunlaşan uğultuyu gayet net hissediyordu.

“On saniye sonra Ölüler Kenti’ne hareket!”

O arada koruyucu gözlüğünü de gözüne taktı.

Betameş çantasından pamuğumsu, pembe iki top çıkardı.

“Kulağına koymak için muf-muf ister misin?” diye sordu Arthur’e.

“...Hayır, sağ ol.”

Onun akli daha çok, ufak ufak sarsılan top-raktaydı.

“Hata ediyorsun. Bunlar birinci kalite muf-muf. Üstelik yepyeni, daha önce hiç kullanılmadılar. Kendi kendini temizleyen tüyleri sayesinde ayrıca...”

Tam cümlenin ortasındayken susturuldu. Selenya muf-muf'un tekini boğazına tıkmış bulunuyordu. Az önce titreyen toprak, şimdi resmen zangır zangır sallanıyordu. Sağa sola savrulmamak için Arthur bir yere tutunmak zorunda kaldı. Aktarma memuru ikinci bir kolu itti. Bu sefer taşıtın gücünü gösteren başka bir dairenin üzerindeki ibre dönmeye başladı. İbre kırmızıda, "en üst seviye" yazan yerde durdu.

O sırada anneanne umudunu kaybetmek üzereydi. Evin içini üç, bahçeyi beş sefer gezmiş, hiçbir şey bulamamıştı. Ne bir iz, ne bir işaret. Son bir kez kapının önüne çıkıp ellerini ağzına boru gibi tutarak haykırdı:

"Arthuuuur!!!"

Gürültüye ve sarsıntılara karşın, Arthur kulakları dikiverdi. Uzaklarda biri adını sesleniyordu. Cevizin gövdesindeki incecik aralıktan sesin geldiği yeri kestirmeye çalıştı. Sonra rasgele seslendi:

"Anneanne?"

Sorusunun karşılığı memurdan geldi:

"Gidiyoruuuz!"

O anda topraktan basbayağı bir gayzer fışkırdı. Aktarma memurunun tepesine hemen otomatik olarak bir şemsiye açıldı. Ceviz meğer bir fışkıyenin üzerinde duruyormuş. Suyun basıncıyla havaya sıçradı ve böylece yolculuk başlamış oldu. Kabin birkaç metre yükselerek gökle yerin arasında ilerlemeye koyuldu.

Arthur cevizdeki aralıktan, eve girmeye hazırlanan anneannesini gördü. Canhıraş bir çığlık attı:

“Anneeeee!!!”

Selenya, muf-muf takmadığına pişman olmuştu.

Kadıncağız döndü. O da uzaklardan zayıf bir ses duyar gibi olmuştu.

Arthur, “Anneeee!!! Ben buradayım!!!” diye gırtlığını paralıyordu, ama sesi cevizin dışına bile zor ulaşıyordu.

Yaşlı kadın ne bir şey gördü, ne bir şey duydu. Bir an, art arda çalışmaya başlayan fısıkiyelere baktı yalnızca.

Betameş nihayet muf-muf’u boğazından çıkarmayı başarmıştı.

“Selenya! Muf-muf dediğin boğaza sokulmaz ki! Aferin sana, deli gibi susattı beni!”

“Dışarıda yağanlara bakılırsa, hiç merak etme, su sıkıntısı çekmeyeceksin demektir.”

Selenya da dışarıyı görmeye çabalıyordu.

Hâlâ koltuğuna sıkı sıkı tutunan Arthur sordu:

“Uçuş ne kadar sürer?”

“Birkaç saniye... Tabii her şey yolunda giderse,” dedi Prenses kaygılı bir tavırla.

Arthur’ü de bir endişedir aldı:

“Ne demek ‘her şey yolunda giderse’?”

“Karşımıza olmadık birileri çıkmazsa!”

Arthur ilk kez, Prenses’in sudan nem kaptığını geçirdi aklından. Hınzırca sordu:

“Gökyüzünün orta yerinde kim çıkabilir ki karşımıza?”

“Örneğin şu,” diye karşılık verdi Prenses, koltuğuna büzülerek.

Hiç beklenmedik bir anda, havadaki damla-

ların arasından birdenbire bir yabancı çıktı ve küt diye cevize çarpıverdi. Kafa kafaya toslanan iki araba da ancak bu kadar sarsılabilirdi. Ama yabancı yürüncesini hafifçe değiştirecek fırsatı bulmuştu, o yüzden yalnızca yandan darbe aldı. Ceviz, darbenin etkisiyle tamamen rotasından saparken, yabancı yara alan kanatlarıyla, döne döne inişe geçti.

Cevizin içinde panik yaşanıyordu. Deprem olsa bundan iyiydi.

Kabin sonunda, yüksek otlar arasında bir köşeye kondu, biraz yuvarlandıktan sonra da durdu.

Herkes yavaş yavaş kendine geliyordu. Beta-meş sırt çantasının bomboş olduğunu fark etti. İçindeki bütün nesnelere dört bir tarafa saçılmıştı. İçini çekti.

“Şimdi işin yoksa bütün çantayı baştan topla!”

Selenya hemen cevabı yapıştırdı:

“Sen de daha az eşya alsaydın, yüz kere söyledim!”

Hâlâ hayatta ve tek parça halinde olduğuna sevinen Arthur de göğüs geçirdi:

“Söylesenize! Sizin burada yolculuklar hep böyle mi olur,” dedi şakacı bir tonla.

“Uzun uçuşlar rahattır,” diye bilgi verdi Selenya.

“Yaa!”

Daha beterini görmediğine çok memnundu Arthur.

Selenya gözünü tekrar cevizin çatlağına uydurdu.

“Yağmurun dinmesini bekleyelim. Öyle daha rahat görürüz.”

Anneanne hâlâ kapının önündeydi. Otomatik fısıkiyelerin art arda susuşunu seyrediyordu. Sonunda ortalığa tekrar çöken sessizlikte, torununu bulamadığına yanan yaşlı kadının iç çekişi dağları aldı.

Arkasını dönüp bomboş eve girdi. Kapıyı usulca çekti.

“Ortalık sakinleşti. Gidebiliriz artık,” dedi Selenya.

Betameş çantasını toparlamayı bitirirken, ablası kaza sırasında yamulmuş olan kapıyla uğraşıyordu.

“Kahrolasıcı arı! Kapımızı çökertmiş! Sıkışmış, açılmıyor!”

Arthur hemen yardımına koştuyorsa da hiç faydası olmadı. Dışarıda tombul bir solucan dosdoğru üstlerine gelmekteydi. Gözü cevizin kendisinden çok, yuvarlanırken ezdiği nefis karahindiba yapraklarındaydı.

Aksilik bu ya, tam önünden geçerken solucanın halkalarından biri cevize çarpmasın mı?

Arthur’ün ödü patlamıştı.

“Gene ne oldu yav?”

“Ne bileyim ben! Ama burada kalmasak iyi olur,” dedi Selenya.

Sihirli kılıcı kınından çektiği gibi cevizi bir hamlede parçaladı. O arada solucanın bir halkasını da havaya yolladı. Yüz tane poponuz olsa, gene de birinin bile uçup gitmesini istemezsiniz.

Tabii kazayla olmuştu bu, hepimiz tanıgız, ama solucan feci alınmıştı. Şişko hayvan havası boşalan bir akordeon gibi iyice büzüldü, sonra birdenbire gövdesini uzatıverdi. Sıkı atış oldu doğrusu. Ceviz binlerce kilometre katetti uçarak; tabii siz bunu milimetre diye anlayın. Haliyle Betameş'in çantasında ne var ne yoksa döküldü gene. Ceviz gitti, gitti, sonunda bir nehre düşerek küçücük bir gemi gibi, ya da düpedüz ceviz kabuğu gibi sürüklenmeye başladı.

Arthur'ün midesi altüst olmuştu. Her an kuşabilirdi.

“Dursa da rahat etsek!”

Ceviz, gövdesindeki aralıklardan ve kılıç yarısından su almaya başlamıştı.

Selenya bunu fark etti. İçeri sızan suya bakarken zehirli bir yılan görmüş sanırdınız. Deliye dönmüştü:

“Su! Arthur! Korkunç bir şey, ceviz su alıyor!”

Betameş de ablasının koluna yapışarak arka çıktı:

“Korkunç!”

Selenya'da soğukkanlılıktan eser kalmamıştı:

“Burası neresi? Arthur! Burası neresi?”

“Bilmiyorum, ama fazla kalmayacağız,” dedi Arthur kılıcı ondan alırken. Silahını başının üzerinde şöyle bir döndürdükten sonra, cevizin tam ortasındaki çizgiye bütün gücüyle indirdi. Kabin kelimenin gerçek anlamında ikiye bölündü. Yarım cevizler şimdi suda ayrı ayrı yüzüyordu. Selenya ile Betameş bir yanda, Arthur öbür yanda.

Arthur bu kez baltayı taşa vurmuştu anlaşılın, çünkü su alan taraf ona düşmüştü. Şaşkın bir gülümsemeye Selenya'ya baktı.

“Arthur! Bir şey yapsana! Yardım et bize!!!”

Bizim ufaklık ise tam tersini düşünüyordu: Batmakta olan, dolayısıyla imdat istemesi gereken oydu bir kere. Ama kadınlar söz konusu oldu mu, bir erkek için akan sular durur.

“Sakin olun! Yanınıza geliyorum!”

Bu sırada su beline çıkmıştı.

“Bu dereyi iyi bilirim, sağa doğru kavis yapar! Sizi yakalarım orada!”

“Dere mi dedin?” diye sordu Selenya. Arthur dalga mı geçiyordu yoksa?

“Geliyorum!!!”

Arthur kendini suya atıp çırpına çırpına kıyıya varmayı başardı. Arkadaşını yüzerken görünce, “Bu çocuk deli galiba,” dedi Betameş.

Arthur kıyıya tırmanır tırmanmaz devasa otların arasında gözden kayboldu.

Selenya'yla kardeşi korkuyla birbirlerine so-kuldular.

“Ölmek istemiyorum,” dedi Betameş titreyen sesiyle.

Selenya onun saçını okşadı:

“Hepsi geçecek, sakın ol!”

“Sence bizi terk eder mi?”

Selenya bir an düşündü.

“İnsan denen türü o kadar iyi tanımıyorum, ama kıt bilgilerime göre... Terk ederse şaşmamak lazım!”

Prens can evinden vurulmuştu:

“Nayırrrr!!! N'olamaaaz!!!”

“Yalnızca... âşıkça iş değişir,” diye ekledi Selenya, kuşkuyla dudak bükerek.

Arthur deli gibi koşuyor, dalların tepesinden atlıyor, otları ezip geçiyor, böcekleri kaçırıyordu. Engel mengel tanımiyordu, hatta bir karınca sürüsünün tam ortasından öyle bir geçiş geçti ki, gören de bunu hep yapıyor sanırdı.

Betameş ablasına daha sıkı sarıldı.

“Tanrım! N’oolur şu Arthur benim dünya tatlısı ablama âşık olmuş olsun! Yalvarırım!”

Arthur canını dişine takmış deli gibi, körlemesine koşuyordu.

Görünen köy kılavuz istemez, bizim delikanlı Prenses’e abayı fena yakmıştı. Sonunda balta girmemiş minyatür ormandan güç bela çıkıp kestirmeden kıyıya attı kendini.

Yarım ceviz ile yolcuları, derenin bir kıvrımında meydana çıktılar.

Betameş, Arthur’ü derhal gördü ve parmağıyla gösterdi. Sevinçten havalara uçuyordu:

“Selenya!!! Baksana, âşıkmiş!!!”

“Neyse, sinirlenmeyelim,” diye geçiştirdi Prenses.

Çok şükür Arthur hiçbir şey duymamıştı. Suya doğru attı kendini. Bir taştan destek alarak öyle bir havaya sıçradı ki, dünya şampiyonu olurdu bu atlayışla. Akşam haberlerinde alt yazıyla bile geçerlerdi haberini. Yere inme faslına gelince; o kısmı boş verip kanal değiştirseniz de olurdu.

Arthur cevizin dibine korkunç bir iniş yaparak, arkadaşlarını kukla gibi deviriverdi.

“Afedersiniz,” dedi başını ovalayarak.
Betameş de sırtını ovuşturarak karşılık ver-
di:

“Aşk, kanatlandırır!”

“Gördünüz mü? Sizi bırakıp gitmedim!”

Hafif bir gurur seziliyordu sözlerinde.

“Süper! İki yerine üç kişi boylayacak öbür
tarafı,” diye bozdu onu Prens.

Arthur şaşırıldı:

“Kimsenin öleceği filan yok, Selenya! Şu cılız
dereden korkuyor olamazsınız!”

Prens avaz avaz bağırıldı:

“Bu cılız bir dere değil Arthur! Azgın bir ne-
hir! Sonunda Şeytan Çavlanı var!”

Arthur suyun akış yönüne baktı. Gerçekten
de bir cehennem gürültüsü geliyordu o taraftan.
Nem de hızla artıyordu. Yüzde yüzü bulması an
meselesiydi.

“Şey... adının bu olduğunu bilmiyordum,” di-
ye kekeleydi Arthur.

Çavlanın gümbürtüsü giderek çoğalıyordu.
Az sonra kendisi de görüldü zaten. İnanılmaz bü-
yüktü; adını kim koyduysa iyi düşünmüştü. O
kadar güçlüydü ki, Niagara yanında musluk suyu
gibi kalırdı.

Arthur donup kalmıştı. Ceviz hâlâ sakın sakın
yoluna devam ediyordu.

Selenya ona bir dirsek attı:

“Ne diyorsun? Bir çare bulsan da kurtulsak!”

Arthur birden ayıldı. Çevresine bakınarak ka-
fayı çalıştırdı. Tam çavlanı varmadan, nehrin iki
yakası arasında uzanan bir ağaç kütüğü vardı. Be-
tameş’e döndü:

“Şu üç yüz işlevli çakında halat da var mı?”

“Yok! Benimki küçük model!”

Arthur Selenya’yı tepeden tırnağa süzdü. Özellikle de göğsünü. Ardından,

“Aklıma bir şey geldi! Bana izin ver,” deyip gömleğinin bağcıklarına yapıştı.

Selenya, Arthur’ün eline sıkı bir tokat indir-di.

“Nasıl olsa öleceğiz diye aklına her geleni yapabileceğini mi sandın,” dedi büyük bir ciddiyetle.

“Yok yahu, ne ilgisi var! Düşündüğün gibi değil,” diye itiraz etti Arthur; yanlış anlaşılardan dolayı biraz alınmıştı. “Bağcığından halat yapacağım! Şu ağaca tırmanmak için. Tek şansımız bu.”

Selenya biraz durdu, ama sonunda razı oldu. Arthur bir çekişte bağcığı çıkardı. Selenya, göğsü açılmasın diye kollarıyla gömleğini tutuyordu. Aslında onun yaşında açılrsa da ayıp olmazdı ama, terbiye meselesi: Prens dediğın “üstsüz” dolaşmaz!

Arthur sihirli kılıcı alıp kaşla göz arasında bağcığı kabzasına dolayıverdi.

“Bir deyince Betameş, iki deyince Selenya! Çabuk olmanız lazım, çünkü birkaç saniyemiz var yalnızca,” diye belirtti kılıcı döndürerek.

Selenya’nın içi rahat değildi:

“Ne yaptığının farkındasın, değil mi?”

“Şey... Ok atmaktan daha zor olacak hali yok ya!”

Bir yandan da ağaca nişan alıyordu. Sonunda var gücüyle kılıcı ileri fırlattı.

Çelik, kuyruğunda bağcığıyla havayı yarıdı. Uzaktan aynı füze gibi görünüyordu.

Ağacın tam ortasına saplandı.

“İşte bu kadar,” diye haykırdı Arthur, zafer sevinciyle bir kolunu tekerlek gibi döndürerek.

Arkadaşları tuhaf tuhaf baktılar ona. Bu ilkel hareketi ikisi de çözememişti.

Ceviz az sonra ağacın hizasındaıdı.

“Hazır ol Betameş!”

Betameş’in aşığı sarkan ipe yapışmasıyla Arthur’un kafasına basıp maymun gibi ağaca tırmanması bir oldu.

Arthur, inatla ilerlemeye çalışan cevizin içinde ayakta durmak için hayatının savaşını veriyordu.

Betameş kütüğü dört ayak üstünde geçerek karaya çıktı.

“Sıra sende Selenya!”

Öyle korkunç bir gürültü vardı ki, avaz avaz bağırarak zorunda kalmıştı Arthur.

Selenya yerinden kıpırdamadı. Onu alıp götürmeye can atan azgın suların karşısında taş kesilmişti.

“Selenya! Acele et! Daha fazla dayanamaya çağım!”

Arthur iki eliyle ipi, iki ayağıyla da cevizi zapt etmeye uğraşıyordu. Selenya da sonunda dört elle işe sarıldı, tabii bu lafın gelişi; yoksa elleri hâlâ göğsündeydi.

Arthur’un suratına bir güzel basarak tırmanmaya koyuldu.

“Şok iyi! Koş Felenya,” diyebildi Arthur, suratına ayakkabıyı yiyince.

Prenses onun tepesine vardıkdan sonra, diklemesine ağaca saplanmış kılıçtan destek aldı.

Arthur'ün pili bitmişti. Ayaklarını gevşetir gevşetmez ceviz kabuğu büyük bir hızla uzaklaştı. Akıntı yüzünden bacakları sallanıp dururken kendini halata çekmek dünyanın en zor işiydi. O sırada ceviz, Şeytan Çavlanı'ndan aşağı yuvarlandı. Düşünsenize, Arthur ile arkadaşlarının da başına gelebilirdi bu!

Selenya kütüğe çıktı, ardından bir bir dikkatle karaya ayak bastı.

Arthur son bir çabayla kütüğe tırmanmayı başardı.

Yorgun argın diz çöküp bir an soluklandı. Selenya kıyıda çoktan uzaklaşmıştı. İnsana huzur veren küçük bir gölde, suya sarkan bir dalın ucuna tünemişti. Betameş de iki adım ötede gömleğinin eteklerini sıkıyordu. Arthur kılıcı ağaçtan söküp Selenya'nın yanına gitti.

“İyi misin?”

“Bağcığımı geri alırsam daha iyi olacağım,” dedi kız yanıt olarak; elleri hâlâ göğsündeydi.

Arthur kılıcını başaşağı çevirip bağcığı çözmeye koyuldu.

Betameş karaya kavuştuğu için çok sevinçliydi:

“Doğrusu hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım!”

Selenya başlarına geleni küçümsercesine omuz silkti.

“Evet ama, neyse. Abartmaya gerek yok, altı üstü su!”

Kötü niyetin de bu kadarı...

Tam o sırada, sanki ona ders olsun diye görünmez bir el, altındaki küçük dalı kırmasın mı... Tabii bizim prenses suyu boylayıverdi.

“Arthur! İmdat! Yüzme bilmiyorum!”

Prensес uçma bilmeyen bir kuş yavrusu gibi delice çırpınıyordu.

Arthur yalnızca yüreğinin ve yiğitliğinin sesini dinledi o an. Hemen dalın ucuna koşup, balıklama süper bir atlayış yaptı. Ne yazık ki su çok sığdı, bizim kahraman da kafa üstü çakılıp kaldı.

Betameş arkadaşına acımıştı.

“Bu iyice kaptırmış gönlünü!”

Arthur başını tutarak ayağa kalktı. Su dizlerine geliyordu. Ama Prensес Hazretleri hâlâ çırpınıyordu.

“Ama... Selenya! Su filan yok, bak! Bir boy ver hele!”

Selenya yavaş yavaş sakinleşti. Ayakları gerçekten de yere değiyordu. Biraz duraksadıktan sonra dikildi. Su baldırlarındaydı.

Betameş fırsatı hiç kaçırmadan taşı gediğine oturttu:

“Aman canım... Alt tarafı su!”

Selenya'nın gururu feci incinmişti.

“Bağcığımı geri alabilir miyim?”

Yüzünü görmesinler diye, arkasına dönmeden Arthur'ün elinden kaptı ipi.

“Şaka maka, bir gün içinde ikinci kez hayatını kurtardı!”

Betameş, ateşe körükle gitmeye bayılırdı. Ama Prensес'in huysuzluğu geçmemişti anlaşılır:

“Onun yerinde hangi centilmen olsa böyle yapardı!”

“Belki öyledir ama... Ayıptır canım, bir teşekkürü hak etti bence,” diye üsteledi Betameş.

Arthur, boş ver anlamında elini salladı. Övgü duymaktan çok utanırdı.

Ama Betameş ayak diretti. Kardeşini kızdırmaya bayılırdı.

Selenya sonunda bağcığını bağlamayı becerdi. Ürkek ürkek Arthur’e doğru yürüdü. Kurtarıcısının karşısında durdu ve elindeki kılıcı çekip aldı. Kupkuru bir teşekkürden sonra öne geçip hızla uzaklaştı.

Betameş gülümseyerek omuz silkti.

“Ne yaparsın, prenses işte,” dedi Arthur’e.

Kadınca numaraları anlamak, şu azgın nehirle savaşmaktan bile zordu Arthur için.

On Dördüncü Bölüm

Anneanne sokak kapısını açıp onu görmeye gelen iki polisi içeri aldı. Üniformalıydılar, ama kibarlık gösterip şapkalarını ellerine almışlardı.

“Kocam üç yıl önce kayboldu. Şimdi de torunum... bu acılara daha fazla dayanamayacağım,” diye dertlendi yaşlı kadın dantel mendilini avucunda sıkarak.

Polis memuru gene kibarca:

“Sakin olun Madam Suchot,” dedi. “Eminim küçük bir kaçamaktır bu. Bunca olay onu altüst etmiş olmalı. Fazla uzağa gitmediğine kalıbımı basarım.”

Bunu söylerken gözü ötelerdeydi, oysa tek yapması gereken eğilip çimenlere bakmaktı.

“Etrafı kolağan edelim! Bulacağımıza hiç kuş-kum yok! Bize güvenebilirsiniz!”

Polis memuru bir an Arthur’ün uydurduğu, hendekleri karış karış dolaşan, fiyakasıyla televizyon dizilerindeki kahramanları aratmayan o devriye gibi konuşmuştu tıpkı.

Madam Suchot içini çekti, biraz rahatlamıştı.

“Ne kadar teşekkür etsem az...”

Polisler onu kibarca selamladılar, sonra şapkalarını başlarına takıp arabaya bindiler.

Araba bahçeden ayrılırken, kadıncağız polis-

leri el sallayarak uğurladı. O sırada motorun böğürtüsü toprak hizasına kadar yayılmış, otları titretiyordu. Minimoy boyunda bir yaratık için altı üstü bir arabanın kalkıp gitmesi bile, giderek hafifleyen bir depremden farksızdı.

Arthur'ün ödü kopmuştu:

“Bu da neydi böyle?”

“İnsanlar,” diye karşılık verdi Selenya, alışıktır bir tavırla.

“Haaa,” dedi Arthur, kendini biraz suçlu hissetmişti.

Bir insanın günlük hayatındaki sıradan hareketleriyle çevresine bu kadar zarar verebileceği hiç aklına gelmemişti doğrusu.

Betameş sırlıslam olmuş, rengi atmış haritasını açtı.

“Tüh be! Hiçbir şey okunmuyor! Ne yapacağız şimdi,” dedi kaygıyla.

Arthur başını havaya kaldırdı.

“Güneş şurada. Depo kuzeyde. Demek ki bu taraftan gitmek gerek,” diye gösterdi eliyle. “Bana güvenin!”

İlk kez bu kadar iddialı konuşuyordu.

Ne var ki, üç ot parçasını yana çekip geçeyim derken, kendini koca bir çukurun, daha doğrusu bir kraterin içinde buldu. Neyse ki bir bitki köküne tutunarak, yüz metreden yere çakılmaktan son anda kurtulmayı başardı. Kökten destek alarak kraterin kenarına çıktı. Ağzı fırın gibi açık bu kuyu onu dehşete düşürmüştü.

“Bu da nedir böyle?”

Selenya hüzünle karşılık verdi:

“Gene insanların işi. Dünden beri kökümüzü

kazımaya yemin mi ettiler, nedir... Dünden beri orayı burayı eşeleyip duruyorlar.”

Arthur'ün hazine ararken kazdığı çukurlardı bunlar. Özür dilemek için içi gidiyordu, ama henüz kendini ele verecek cesareti yoktu.

Karşı kıyıda, bir karınca sürüsü kraterin dibine kadar uzanan bir yol kazmıştı. Her biri koca bir çuval toprağı sırtlanmıştı.

“Yuvalarını tamir edip elden geçirmeleri aylar sürecek,” dedi Selenya.

“Hayır yani, hiç olmazsa bu mankafaların derdinin ne olduğunu bilseydik,” diye ekledi Betameş de öfkeyle.

Arthur'ün içi içini yiyordu. Ah bir anlatabilseydi o sersemin kendisi olduğunu.

“Aptal aptal konuşma Beta! İnsanların varlığımızdan haberi yok ki! Bu durumda verdikleri zararları da bilemezler,” diye açıkladı Selenya büyük bir hoşgörüyle.

Arthur atıldı:

“Çok yakında haberdar olacaklar. Ve bu felaketler bir daha yaşanmayacak. Size söz veriyorum.”

“...Göreceğiz bakalım,” dedi Selenya her zamanki şüphesizliğiyle. “Her neyse, bu arada akşam oluyor. Uyuyacak bir yer bulalım.”

Batan günün turuncu ışığı neredeyse bütün manzaraya sinmişti. Bir tek gökyüzü, gece karanlığının etkisiyle kopkoyu bir maviye dönmüştü.

Küçük topluluk kıpkırmızı, yapayalnız bir gelinciğe yöneldi.

Betameş bilmem kaç işlevli çakısını çıkarıp kurcalamaya başladı.

“Nerede bunun çelik ipi?”

Düğmeleri kurcalarken birden dev bir alev fişkırdı. Arthur son anda başını eğmese yanmıştı.

“Ayyy,” dedi Betameş özür dilercesine.

Selenya çakıyı kapıp kendi karıştırmaya koyuldu.

“Ver şunu bana, en sonunda elinden bir kaza çıkacak!”

“Ne yapayım, daha yeni geldi. Doğum günümde verdiler,” diye anlattı küçük prens.

Arthur merak etti:

“Kaç yaşındasın?”

Betameş büyük bir neşeye açıkladı:

“Üç yüz kırk yedi. On sekiz yıl sonra reşit olacağım.”

Arthur’ün bu hesaba akli ermemişti doğrusu.

Selenya sonunda doğru düğmeyi bulup bastı. Çelikten bir ip, bıçağın ucundan fırlayıp gelinciğin taçyapraklarından birine yapıştı. Örümceka-dam Prenses’in yanında halt etmişti doğrusu.

Prenses çakıdan bir de sivri kazık çıkarıp yere çaktı. Bunun üzerine küçük bir mekanizma harekete geçti birden. İp yavaş yavaş kazığa doluyor, böylece gelinciğin taçyaprağı bir kalenin önündeki iner-kalkar köprü mantığıyla, giderek açılıyordu.

Arthur hâlâ kafadan hesap yapmaya uğraşıyordu.

“Peki... ya Selenya? O kaç yaşında?” diye sordu kavrayabilmek için.

“Yakında bini dolduracak, olgunluk çağına giriyor,” dedi Betameş hafif bir kıskançlıkla. “İki gün sonra doğum günü!”

Arthur artık hiçbir şey anlamaz olmuştu. O ki on yaşındayım diye kendini bir şey sanırdı!

Kırmızı yaprak şimdi iyice açılmış, Selenya'nın ayağının dibine kadar eğilmişti. Prensес çiçeğinin içine tırmandı.

Kılıcını çekip çiçeğinin erkek organını kesti; ardından silkeleye silkeleye ucundaki sarı topçukları yere dökerek yumuşacık bir döşek yaptı. Arthur onun yatak açmasını hayranlıkla seyrediyordu.

Selenya işi biten erkek organları attı ve çiçeğinin içine tırmanan oğlanları karşıladı.

Betameş kendini büyük bir keyifle, dosdoğru bu sarı topçuklardan yatağa attı.

"Yorgunluktan öldüm! İyi geceler," dedi; daha arkasını dönmeden uyuyakalmıştı bile.

Arthur gözlerine inanamıyordu. Nerede bu çocuk, nerede ilaçsız uyuyamayan anneanne!

"Çabuk dalıyor," dedi.

"Henüz yaşı küçük," diye açıkladı Selenya.

"Üç yüz kırk yedi, hiç fena bir yaş sayılmaz!"

Selenya kardeşinin çantasından küçük ışık topunu çıkardı. Şöyle bir sallayıp, yanınca gelincinin içine saldı.

"Ya sen? Gerçekten iki gün sonra bin yaşına mı basıyorsun?"

Prensес, "Evet," demekle yetindi. Sonra bir kılıç darbesiyle çelik ipi kesti.

Gelincinin yaprağı hemen yukarı kalkıp çiçeği kapattı.

İçeride hava ağır, ışık tatlı, atmosfer de alabildiğine romantikti. Arthur'ün adı Tarkan olsa, kadife sesini konuşurmanın tam sırasıydı.

Selenya biraz gerindi, sonra halıya uzanan bir kedi gibi sarı topçuklu yatağa kendini attı.

Arthur büyülenmiş, adeta sarhoş olmuş, kıscası biraz keçileri kaçırmıştı. Usulca Prenses'in yanına oturdu. Selenya sesini çıkarmadı, o kendi düşüncelerine dalmıştı.

"...İki gün sonra babamın yerine geçmek, kendi çocuklarım bin yaşına gelip yerimi alana kadar Minimoy halkına göz kulak olmak zorundayım. Yedi ülkeler dünyasında hayat böyledir işte."

Arthur bir an hiç sesini çıkarmadı. Gözleri dalmıştı.

"Ama... çocuk sahibi olmak için, şey... bir eş gerekmez mi?"

"Biliyorum. Ama neyse canım, daha önümde iki gün var! İyi geceler," deyip sırtını döndü Prenses.

Arthur aklında yüzlerce soruyla aptal gibi kalakalmıştı. Doğru duyduğundan emin olmak için eğildi, ama Selenya horlamaya başlamıştı bile.

Bizim bacaksız içini çekerek Prenses'in yanına uzandı. Aslına bakılacak olursa, bu kadarı da hiç fena sayılmazdı. Ellerini ensesinin altına soktu. Dudaklarına, yüzüne güzellik katan geniş bir gülümseme geldi yavaş yavaş.

Gece neredeyse çökmüştü. İlk yıldızlar göz kırpmaya başlamıştı bile. Uyuyan ormanın ortasında, bilinmeyen bir kıyıdaki bir deniz feneri gibi tek başına ışık saçıyordu gelincik.

Betameş'in çakısı, güneşin yokluğunda ay vurdukça parlıyordu.

Ne var ki ansızın bir el belirdi. Çakıyı kavradı. Kırış kırış bir eldi bu. Korkutucu bir el. Gece

gitgide koyulaşarak suçlunun kaçışını gözlerden gizledi.

Anneanne, elinde bir fenerle kapının önüne çıktı.

Bu zayıf ışığın yardımıyla geceyi inceden inceye yokladı, ama çevrede ne bir ses vardı ne de Arthur'den bir işaret.

Boynunu büküp feneri kapının üstündeki çengele astı. Eve girerken içi kan ağlıyordu.

Güneşin ilk ışıkları, ufuktaki kara tepelerin silüetini belirginleştirdi.

On Beşinci Bölüm

Birinci Toprak'ta, yani Minimoyların toprağında da gün doğdu elbet. Bir güneş ışını gelincğin tepesini gıdıkladı.

Selenya doğrulup kedi gibi gerindi. Ardından bir sıçrayışta ayağa kalkıp oğlanlara birer tekme yapıştırdı.

“Herkes ayağa! Yolumuz uzun!”

Sesi gelincğin içinde çın çın ötüyordu.

İki çocuk uyku sersemi, güç bela ayaklandılar. Arthur'ün ağrımayan yeri yoktu. Dolu dolu, ama zor geçen bir günün anısı.

Selenya ayağıyla bir taçyaprağı itince içerisi ışıllı oldu. Oğlanlar kuvvetli ışıktan korunmak için arkalarını döndüler.

“Pekâlâ! Öyleyse biz de taktik değiştiririz,” diye karar verdi Prenses.

Betameş bir taçyaprağın üzerinden yere kayarak çiçekten dışarı fırladı. Paldır küldür kendini bırakan Arthur onu izledi. Selenya da, bir taçyaprağı kaydırak gibi kullanılarak onlara yetişti.

“Herkes duşa!”

Besbelli gayet formundaydı bugün.

Arthur ihtiyarlar gibi uflayıp puflayarak doğruldu.

“Sizin burada ne kötü kalkıyorsunuz yataktan,” diye sızlandı. “Bizim evde anneannem, her sabah kahvaltımı yatağıma getirir.”

“Bizim burada yalnızca kralların yemeğı yatağına gider. Bildiğim kadarıyla sen henüz kral filan değilsin, öyle değil mi?”

Arthur “evet” lafı ağzından kaçmış gibi kıpkırmızı kesildi. Kral olmak onun en gizli hayaliydi. Ama zerre kadar umursamadığı iktidara ya da birtakım ayrıcalıklara sahip olmak için değil, iki gün sonra kraliçe tacı takacak kişinin kocası olma mutluluğı uğruna.

“Boşuna şikâyet etme,” dedi ona Betameş. “İki yüzyıldır beni tekmeleyerek uyandırır!”

Selenya, bir otun ucunda asılı kalmış bir su damlasının altına geçti.

Saçını bağladığı dikenlerden birini damlacığa batırdı. Delikten ince ince akan suyu avuçlarına doldurup yüzünü yıkadı.

Arthur onu neşeyle seyrediyordu. Bildiğimiz duşa ve insanın üstüne yapışan banyo perdesine hiç benzemiyordu böylesi. Bir yaprağın ucunda daha iri bir damla gözüne çarptı. Hemen altına geçti.

Prenses ona öneride bulundu:

“Bence onun altında durma.”

“Ya, öyle mi? Neden peki?” diye sordu Arthur şaşkınlıkla.

“Çünkü çok olgun.”

Prenses’in sözünü bitirmesiyle damlanın kopup Arthur’ün tepesine inmesi bir oldu.

Bu iri kütlenin, yapışkan damlanın altında

felce uğramıştı, bir türlü kendini kurtaramıyordu. Reçelin altında kalıp pestili çıkmış bir sinek düşünün, işte öyle.

Betameş gülmekten ölüyordu.

“Amma acemiymişsin,” dedi ona neşeyle.

Arthur bağırdı:

“Balina gibi güleceğine bana yardım etsene! Sıkıştım kaldım!”

“Geliyorum!”

Betameş damlayı trambolin farz ederek, hop diye üzerine atladı. Neşeyle zıplarken, Minimoylar arasında çok sevilen bir tekerlemeyi söylüyordu bir taraftan da:

*“Sabah düşmüş bir damla
Yuvarlanır oflaya puflaya
Ne dinleyen var ne yardım eden
O da der peşimden gelir beni seven!”*

Selenya, ilk kıtadan sonrasını Betameş’in ağzına tıkadı. Kılıcını çekip damlayı patlattı ve Betameş ansızın kendini Arthur’ün sırtında buldu. Oğlanlar sırlıklam olmuş, o gün için yıkanma faslı da böylece kapanmıştı.

Betameş hiçbir şey olmamış gibi atıldı:

“Karnım zil çalıyor. Sen acıkmadın mı?”

Selenya kılıcını yerine takıp gözleriyle yolu taradı.

“Daha sonra yeriz!”

Betameş çantasını sırtına taktı. Ablasının koyduğu yere gidip çakısına baktı. Birden telaşa kapıldı:

“Çakım? Kayıp mı olmuş yoksa? Selenya! Ça-

kımı çalmışlar!”

Selenya epey uzaklaşmıştı bile.

“İsabet olmuş! Hiç olmazsa kimseyi yaralamazsın!”

Küçük prens öfkeden kuduruyordu, ama gene de uslu uslu ötekilere katıldı.

Anneanne evinin kapısına çıktı. Güneş ona güzel bir ışık yollamıştı, ama Arthur'den hiçbir iz yoktu.

Süt şişesi de ortalıkta görünmüyordu o gün. Yerine bir not bırakılmıştı. Kadıncağız kâğıdı alıp okudu:

“Pek sevgili hanımefendi,

Bize olan borcunuzu kapatmadığınız sürece size süt bırakamayacağız.

Saygularıyla.

Emile Johnson.

Davido-Süt-Şirketi Müdürü.”

Yaşlı kadın hafifçe güldü. Bu hainliğin altındaki imzaya hiç şaşırılmamıştı doğrusu.

Bunu da sineye çekti. Mumu tamamen erimiş olan feneri alıp içeri girdi.

Betameş bir kırmızı top daha koparıp mideye indirdi.

Doymak bilmiyordu bu küçük adam.

Arthur de bir tane koparıp biraz kuşkuyla evirip çevirdi.

“Benim en sevdiğim yemektir,” dedi küçük prens ağzında lokmasıyla.

Arthur yarı saydam topu kokladı, sonra hart diye ısırıldı. Şekerli bir tadı vardı, azıcık da insanın diline batıyordu. Bezenin çok hafifini düşünün; işte öyle eriyordu ağızda. Arthur'un hoşuna gitmişti, topa bir diş daha attı.

"Mmmm! Nefis," diye kabul etti sonunda, ağzı dolu dolu. "Tam olarak nedir bu?"

Betameş karşılık verdi:

"Kızböceği yumurtası!"

Arthur ânında durdu. Az kalsın boğuluyordu, öğüre öğüre bütün yediklerini çıkardı.

Betameş dalga geçerek bir tane daha kopardı kendine.

Selenya az aşağıdan, bir yolun başından seslendi:

"Çabuk gelin de bakın!"

Arthur üstünü başını temizlemeye çalışarak hemen yanına koştu.

Betameş de bir salkım daha koparıp onu izledi.

Selenya insan eliyle kazılmış, büyük bir vadinin kenarındaydı.

İnsanlar, kanal boyunca düzenli aralıklarla kırmızı-beyaz çizgili iğrenç borular dikmişlerdi.

Arthur dehşete kapılmıştı... kendi marifeti olan bu korkunç şeyin karşısında.

Tabii ki sıra sıra kamışlar diktiği sulama kanalıydı bu.

Bu düzeneğin aşağıdan bakılınca bu kadar çirkin görünebileceği dünyada aklına gelmezdi.

"Bu ne berbat şey," diye haykırdı Betameş. "Bu insanlar gerçekten deli!"

Arthur huzursuzca kabul etti:

“Buradan bakınca pek güzel görünmediği doğru.”

Selenya tiksintiyle sordu:

“Bunun ne işe yaradığı hakkında fikri olan var mı?”

Arthur zararın neresinden dönsek kârdır, diye düşünerek bir açıklama yapmak zorunda hissetti kendini.

“Bu bir sulama kanalı. Suyu nakletmeye yarar.”

“Su mu? Gene mi?” diye bağırdı Betameş. “İyi ama böyle giderse hepimiz boğulacağız!”

Arthur’ün canı gerçekten çok sıkılmıştı.

“Üzgünüm, ama bilmiyordum.”

Küçük prensin tiksintisi yüzüne vurdu:

“Yoksa bu iğrenç şeyi sen mi yaptın?”

“Evet öyle, ama kanalın içindeki turpları sulamak için!”

“Ah! Yani o berbat şeyleri yiyor musunuz üstelik? Bu insanlar gerçekten kaçık!”

Selenya soğukkanlılığını koruyordu. Duygularını belli etmeden kanalı inceledi.

“Gene de dua edelim... icadın M.’nin eline geçmesin, çünkü nasıl kullanacağını tahmin edebiliyorum!”

Arthur birden kasıldı. Hem duyduğu cümleden, hem de Selenya’nın arkasında gördüklerinden dolayı.

“Çok geç,” dedi Betameş, “o da aynı şeyi görmüştü.”

Selenya arkasına dönünce, vadinin ucundan bir grup fedainin geldiğini fark etti. Birkaçının altında sivriböcekler vardı, ötekiler yürüyerek

ilerliyor, önlerine çıkan kamışları orakla kökünden biçiyorlardı.

Kesilen kamışlar yere düşüyor, vadinin ortasından akan dereye doluşuyordu. Kamış parçaları, akıntıyla sürüklenen ağaç kütükleri gibi, suyla birlikte akıyordu.

Kahramanlarımız kendilerini bir çalının arkasına atıp dönen dolabı gözlemeye koyuldular.

“Kamışlarımla ne yapacaklarını gerçekten çok merak ediyorum,” dedi Arthur.

“Bizi bu beladan kurtaracaksa, şu yapıları destekliyorum,” diye karşılık verdi Betameş.

Selenya kafasına bir tane indirdi.

“Eşek gibi anırmadan önce iki dakika düşün yahu! Minimoyların suya dayanmadığını biliyorlar ve suyu nasıl taşıyacaklarını keşfetmiş durumdalar... istedikleri her yere.”

Aklından geçen birtakım kara düşünceler bakışlarına vurmuştu.

“...Peki suyu nereye gönderecekler dersin?”

Yanıtı zaten biliyordu Prenses.

Fedailerden biri korkunç bir gürültüyle bir kamışı daha devirdi.

Betameş'in kafasına sonunda dank etmişti:

“Bizim köye! Ama bu korkunç bir şey! Hepimiz boğulacağız. Bütün bunlar Arthur'ün icadı yüzünden mi oluyor?”

Ufaklık kendini o kadar suçlu hissediyordu ki, soluk alamaz olmuştu. Boğazına koca bir yumru oturmuştu.

Gözlerinde yaşlarla ansızın ayağa kalkıp dereye yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?” diye fısıldadı Selenya,

fedailer duymasın diye.

“Aptallıklarımı tamir etmeye,” dedi Arthur büyük bir ciddiyetle. “Söylediklerin doğruysa kamışları Ölüler Kenti’ne kadar gönderecekler demektir. Ben de onlarla gideceğim!”

Arthur çalıktan çıkıp kendini yeni kesilmiş bir kamışın içindeki oyuğa attı.

Akılları fikirleri pis işlerinde olan fedailerin ruhu bile duymadı.

Arthur eliyle arkadaşlarını da çağırdı.

“Bu çocuk zirdelinin teki,” dedi Betameş.

“Deli meli ama haklı. Kamışlar eninde sonunda Yasak Kent’e varacak bizimle birlikte,” diye ekledi Selenya. Hemen ardından sığınağından dışarı fırlayıp o da kamışa tutundu.

Fedailer hâlâ hiçbir şeyin farkında değildiler, ama işlerini yaptıkça giderek yaklaşıyorlardı. Betameş, ona kalan pek az seçenek karşısında içini çekti.

“Gene de keşke arada sırada bana da fikrimi sorsalar!”

Böyle terslendikten sonra ötekileri yakalamaya koştu.

Fedailer bizim kaçakları taşıyan kamışın yanına kadar geldiler. Ayaklarıyla onu dereye ittiler hatta.

Kamış suda süzölmeye başladı. İçerisi dönmedolaba dönmüştü, kahramanlarımız paniğe kapıldı.

“Bıktım usandım böyle şeylerle yolculuk yapmaktan! Sırtım yara bere içinde kaldı,” diye sızlandı Betameş.

Ablası emretti:

“Vır vır edeceğine muf-muf’larını ver bana!”

“Eğer niyetin gene ağzıma tıkmaksa, avucunu yala!”

Dediğim dedik Selenya ortalığı çınlattı:

“Ver dedim sana!”

Betameş homurdana homurdana çantasından iki muf-muf’u çıkarıp ablasına uzattı.

“Kamışın deliklerini tıkayalım,” dedi Selenya iki tarafa birer muf-muf atarak.

“Çabuk, şişme hapları!”

Betameş üfürme borusunu çıkarıp içine küçük, beyaz bir hap koydu. Boruyu muf-muf’a doğru tutarak üfleyince hayvancık hemen top gibi oldu, üstelik sertleşti, rengi de mora döndü. Küçük prens aynı işlemi öbür uçta da tekrarladı. Böylece kamış sımsıkı kapanmış, dış dünyayla ilişkisi tamamen kesilmiş oldu.

Selenya ellerini ovuşturdu.

“Artık su almayız bari!”

“Ve de rahat rahat gideriz,” diye ekledi Betameş; sonra da kamışın oyuğuna kıvrılıverdi.

Ne var ki bu keyif uzun sürmedi. Cılız dere daha büyük bir akarsuya karışmış, hissedilir ölçüde kabarmıştı.

“Şu boğuk ses size de tuhaf gelmiyor mu?” diye sordu Arthur.

Selenya kulak kabarttı. Gerçekten de alttan alta devam eden bir uğultu vardı, çok hafif bir titremeyi andıran, boğuk bir ses.

Selenya, Arthur’e döndü:

“Söyle bakalım çokbilmiş, bu su nereye varıyor, onu da biliyor musun?”

“Tam olarak değil, ama bütün akarsular er ya da geç birleşir ve aynı yere dökülürler, yani...”

Arthur ağzından çıkanı yavaş yavaş anlamaya başlamıştı.

Üç kahramanımız bir ağızdan, korku dolu bir sesle haykırdılar:

“Şeytan Çavlanı’na!!!”

Eğlence gezisi bitmişti. Kamışlar birer ikişer dipsiz çavlanı boylamaya başlamıştı.

Selenya Arthur’e çıkıştı:

“Fikirlerin de birbirinden süper!”

“Şeyi düşünmemiştim...”

“Güzel, bir dahaki sefere önce düşün, sonra yap!!! Betameş! Çalıştır kafayı, buradan çıkmamız şart!”

“Uğraşıyorum! Uğraşıyorum!” dedi küçük prens karşılık olarak; bu sırada gereksiz eşyayla dolu çantasını bir kez daha boşaltıyordu.

“Niye bu kadar telaşlanıyorsunuz ki?” diye sordu Arthur. “Muf-muf’lar iki ucu da güzelce kapatıyor. Bize bir şey olmaz ki! Hem zaten çavlan o kadar büyük sayılmaz!.. Topu topu bir metre ya var ya yok!”

Kamış, Minimoy ölçülerine göre bin metre yüksekliği olan çavlanın kenarındaydı şimdi. Borucuk hafifçe sallandı ve boşluğa daldı.

“Anneciimim,” diye haykırdı üç kahramanımız, ama suyun kulakları sağır eden gürültüsü çığlıklarını yuttu.

Yalnızca saniyeler süren, ama dakikalar gibi gelen bir atlayıştan sonra kamış, köpüklü anaforların tam ortasına indi. Daldı, çıktı, yuvarlandı, sonunda akıntının etkisiyle küçük, sakın bir göle sürüklendi.

“Toplu taşıma araçlarından nefret ediyorum,” dedi Betameş. Bilmem kaçınıcı kez çantasını topluyordu.

“Çavlanı geçtik. Bundan sonrası daha rahat olur,” diye ötekileri rahatlatmaya çalıştı Arthur.

Kamışların birer ikişer doluştuğu göl kuşku uyandıracak kadar sakindi.

Derken yaratığın teki kamışın üstüne atladı. Gökten tepelerine araba düşse bu kadar olurdu.

Kamış şeffaf olduğu için yaratığın ayaklarını seçebiliyorlardı. O kadar iğrenç görünüyordu ki yürekleri korkuyla çarpmaya başladı.

“Bu da neyin nesi gene?” Betameş kamışın dibinde donup kalmıştı.

Selenya birden parladı:

“Ne bileyim ben?”

“Susun,” diye fısıldadı Arthur. “Sesimizi çıkarmazsak işini bitirip gider.”

Arthur haklı çıkmıştı, ama yalnızca üç saniye için. Ondan sonra kocaman bir testere, kamışı doğramaya koyuldu, üstelik çığlık çığlığa bağırarak Selenya’nın hemen yanından başlayarak.

İçerisi savaş meydanına dönmüştü. Sağdan soldan parçalar dökülüyordu. Gürültü dayanılır gibi değildi. Kamışın üçte ikisi, meyve suyu içeren borunun istenince kıvrılmasını sağlayan akordeonlu kısmın tam altından kesilip atılmıştı.

Kahramanlarımız emekleyerek öbür uca kaçtırlarsa da yaratık bir sıçrayışta tepelerine binince gerisin geri dönmek zorunda kaldılar. Bizimkiler şimdi akordeon-borunun içinde, suyun kıyısında, ölümün kıyısında.

Yaratık bu sefer akordeonun öbür tarafındaki

boruyu da kesip attı.

Üç dostumuzun sığındığı bu küçük, boğumlu parçayı ayırdı. Galiba bir tek kamışın burası ilgisini çekiyordu zaten.

Üç Minimoy dehşet içindeydiler. Mül-müller gibi sımsıkı sarılmışlardı birbirlerine.

Yaratık akordeon-borunun üzerinde gezinmeye devam ediyordu. Hâlâ yalnızca ayaklarının tabanlarını görüyorlardı. Ama sonra bir şey ilgisini çekti anlaşılan, çünkü önce dizlerinin, sonra ellerinin gölgesi belirdi. Emekliyordu. Kamışın ucundan, başaşağı içeri bakıverdi.

Yaratığın deniz kabuklarıyla örülmüş, boşlukta sallanan uzun saçları vardı.

Bu bir Koolomassai idi. Kısaca Minimoyların Bob Marley'i diyebiliriz.

Adam koruyucu gözlüğünü çıkarıp ödü patlamış durumdaki kahramanlarımızı süzdü. Sonunda güzel, beyaz dişlerini sergileyen, kocaman bir gülümseme belirdi yüzünde. Başaşağı durduğundan gülümsemesi de tersten görünüyordu ve Arthur bunun neye işaret ettiğinden pek emin değildi.

Koolomassai gülerek sordu:

“Ne işiniz var içeride?”

Selenya yanıt vermeye pek gönüllü değildi, hele uzaktan bir sivriböcek yaklaşırken.

“Fedailer bizi bulursa, bunu size anlatmak zevkinden mahrum kalırız,” dedi büyük bir ciddiyetle.

Koolomassai mesajı almıştı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu fedai; sivriböceğini kamış kalıntısının üzerine park etmişti.

İşçi uyuşuk uyuşuk karşılık verdi.

“Hayır. Özel bir durum yok. Yalnızca yıpranmış mı diye bakıyordum.”

“Bizi yalnızca borular ilgilendiriyor, bu parçayı istemiyoruz,” dedi fedai akordeonu kastederek.

“Denk düşmüş öyleyse! Çünkü biz de yalnızca bu parçayla ilgileniyoruz! Kavga etmeyeceğiz demek ki,” diye şaka yaptı işçi.

Ama şakalar genel olarak fedainin ruhuna hitap etmiyordu.

“Çabuk ol. Efendi bekliyor,” diye kestirip attı. Anlaşılan anlayışı da, sabrı da biraz kıttı.

“No problemo,” dedi Koolo.

Sonra Arthur’e döndü:

“Burada durun! Az sonra gelip sizi alacağım!”

Kamıştan kamışa atlayarak gözden kayboldu.

Gölde yüzen öbür kamışlara dağılmış olan arkadaşlarına, “Çabuk olun, efendi bekliyor!” diye bağırdı Koolo. İşçiler efendiye yaranmak için hızlandılar, ama aslında isteksizdiler. Aceleniz olduğunda iyice yavaştan alan taksi şoförlerini hatırlıyorlardı.

Koolo, elindeki sıırıkla düz boruları başka bir akarsuya aktardı. Arada akordeon-boruları ayırıp kıyıya doğru itti. Bizim ayrılmaz üçlü, Koolo’nun sözünü dinleyip yerlerinden kımıldamamışlardı.

Tahtadan ve sarmaşıktan yapılmış bir tür vinç, boğumlu küçük parçayı yakalayıp dev bir sepetin ortasına bırakıverdi. Akordeonun düştüğü yerde onun gibi en az yirmi tane daha vardı, iyi

toplamışlardı doğrusu.

Sepet dev bir böceğin sırtındaydı. Bu hayvana teve denir, genellikle deve ya da katır niyetine kullanılan, çok dayanıklı bir tür bokböceğidir. Adı aynı zamanda halk arasındaki pek çok deyimde de geçer, örneğin “teve gibi inatçı” ya da (şu an olduğu gibi) “teve gibi yüklü”.

“Neredeyiz?” diye sordu Arthur kaygıyla.

“Bir tevenin sırtında. Şimdilik bizi saklıyorlar.”

Betameş atıldı:

“Önce saklayıp sonra sırtımızdan vuracaklar! Bir Koolomassai’ye nasıl güvenirsin! Yedi ülkeyi karış karış dolaşsan, onlar kadar yalancısını, onlar kadar zevzeğini zor bulursun!”

“Bize ihanet etmeye niyeti olsa, çoktan yapardı zaten. Bence bizi güvenli bir yere götürecekler,” dedi Selenya sağduyusuna dayanarak.

On Altıncı Bölüm

Bayıra doğru küçük, madenî bir kapak açıldı. Teve arkaya eğilerek, küfesini çöp tenekesine inanılmaz benzeyen kara bir çukura boşaltmaya hazırlandı.

“Bu mu senin güvenli dediğin yer?” diye sordu Betameş, bundan sonra olacıklardan endişe duyuyordu.

Onlarca akordeon paldır küldür kara çukura döküldü. Manzarayı görseniz, bizim kahramanların sonunu hayal etmek bile istemezsiniz.

Akordeonlar siyahımsı bir zeminde biraz yuvarlandıktan sonra durdu. Artık kıpırdayan hiçbir şey kalmamıştı. Sessizlik geri geldi. Kaygı da öyle.

“Kıpırdamayın dedi bize. Öyleyse gelip bizi almasını bekleyelim,” dedi Selenya otoriter bir havayla.

Otomatik bir kol, bizimkilerin akordeonunu bir hamlede kapıp, diklemesine yere oturtuverdi. Kamış parçası hemen ardından bir yürüyen bantla birlikte harekete geçti. Dostlarımız o kadar çok hırpalanmıştı ki, artık nasıl duracaklarını bilemiyorlardı. Otomatik kol işine devam ediyor, bütün akordeonları tek tek yürüyen banda dizip

gönderiyordu.

Az ileride başka bir makine her akordeonun ortasına bir ışıklı top, bir bakıma bir sürpriz yerleştiriyordu. Bizimkiler “sürprizi” kafalarına yemekten son anda yırttılar.

Akordeonlarının ortasında şimdi turuncumsu bir ışık vardı. Bu nesnelere ne iş için kullanacaklarını da yavaş yavaş anlamaya başlamışlardır herhalde.

Son bir makine kamış parçalarını yakalayıp bir kabloya asıyordu. Kablo ilerliyor, böylece çizgili fenerlerden oluşan muhteşem bir kolye de gözler önüne seriliyordu.

Kablo gittikçe gidiyor, en sonunda daire şeklindeki bir dans pistinin çevresini sarıyordu. Dans pisti dediğimiz, aslında otuz üç devirlik bir plaktı. Bar ve pist yerine geçen eski bir pikabın üzerinde duruyordu. Fenerlerin sıcak ışığı daha gizemli ve yeni insanlar tanımaya kesinlikle daha elverişli bir ortam yaratıyordu. Zaten bu amaçla bir sürü küçük masa konmuştu çevreye. Sağ tarafta pikabın kolu, iğnesi ve DJ vardı. Solda ise, tıklım tıklım dolu koca bir bar. Müşterilerin yarısı haliyle Kraliyet Ordusu'na bağlı fedailerdi.

Arthur ile arkadaşları, fenerlerinin içinden bu tuhaf gece kulübünü ilgiyle incelediler.

Arthur yorgunluktan bitmişti.

“Daha fazla böyle duramayacağım,” dedi.

“İnmeyi gerçekten istiyor musun?” diye sordu Selenya, parmağıyla bara yeni giren bir grup fedaiyi göstererek.

Arthur biraz düşündükten sonra verdi yanıtını:

“...Yok canım, biraz daha dayanırım!”

Koolomassai personel kapısından dans pistine girdi. Arkasından şefi geliyordu, ondan daha uzun, daha iri yapılıydı, saçında da daha fazla örgü vardı.

Koolo başını havaya kaldırarak fenerlerde kaçakları aradı. Bulmak zor değildi zaten, fenerler saydam olduğu için tuhaf şekillere girmiş bedenleri hemen seçiliyordu.

“Tamamdır! İnebilirsiniz,” dedi Koolo gülümseyerek.

Arthur ikiletmeden piste attı kendini, pili bitmek üzereydi. Biraz utanarak ayağa kalkarken Selenya onun kollarına, peşinden Betameş de ablasının kollarına kondu. Arthur aptal aptal gülümseyerek, bir saniye boyunca kucağında bu iki paketle öylece durdu. Sonra bacakları titremeye başladı ve üçü birden yere yuvarlandılar.

Patron biraz kuşkuyla sordu:

“Bunlar mı fedailerin fellik fellik aradığı paralı askerler?”

“Şey... galiba kafam biraz dumanlıymış,” diye itiraf etti Koolo.

“Ağacın hepsini değil, yalnızca kökünü içeceksin, biliyorsun değil mi?”

“Ya... Öyle miydi,” diye karşılık verdi işçi; kafası feci karışmıştı.

“Öyle ya,” dedi şefi. “Haydi kaybol, ben onlarla ilgilenirim!”

Koolomassai kuşku içinde uzaklaşırken, bizzimkiler de ayağa kalktılar. Patron bir çırpıda bambaşka biri olmuş, sahtekârca sırtmaya başlamıştı. Bütün dişlerini göstererek kollarını açtı:

“Dostlarım! CAYMABAR-KULÜP’e hoş geldiniz!”

Raşitik bir sivrisineğe benzeyen yaratığın teki, masaya dört bardak bıraktı.

“Herkes Jack-fire mı? Yani ateş suyu mu?” diye sordu patron, bu âlemlerin kurduydu anlaşılana.

“Evet! Evet! Evet,” diye coştı Betameş.

“Jack? Bas bakalım!”

Rasta-sivriböcek dört kollu hortumunu doğrudan yeni müşterilerin bardaklarına daldırdı. Basınçlı kaptan kırmızı bir sıvı akmaya başladı, köpürüyor, üzerinden dumanlar tütüyordu, en sonunda alev aldı.

Patron içkisinin alevini, bira köpüğü gibi üfledi. Bardağını kaldırarak haykırdı:

“Yaşasın Yedi Ülkeler!”

Herkes bardağını söndürüp kaldırdı. Patron bir dikişte sıvıyı midesine indirdi. Selenya ile Betameş de onun gibi yaptılar. Arthur ise, elini bile oynatmamıştı. Önce içkinin etkisini görmek istiyordu.

“Oh be! Çok iyi geldi,” dedi Betameş.

“Susuzluğa birebir,” diye ekledi Selenya.

Patron da kusur kalmadı:

“Çocuklarımin en sevdiği içkidir bu!”

Üçü birden yüzlerini hâlâ içkiye dokunmamış olan Arthur’e döndüler. Her an dalga geçmeye başlayabilirlerdi.

“Yedi Ülkeler’in onuruna,” dedi Arthur de gönülsüzce.

İçkiyi bir dikişte mideye indirdi. Ama bu bir

hataydı. Suratı şarap gibi kıpkırmızı kesildi. Bütün bütün kırmızı biber yese bundan iyiydi. Yarnardağ mı yutmuştu, nedir. On iki saat saunada kalmış gibi her yerinden dumanlar çıkıyordu.

“...Gerçekten de susuzluğa birebir,” diyebilirdi zar zor.

Betameş parmağıyla bardağın dibini sıyrırıp bir güzel yaladı.

“Hafif bir elma tadı var,” dedi; bu işten anlıyordu galiba.

“Elmaya varana kadar neler neler var,” diye araya girdi Arthur çatlak bir sesle.

O sırada, iki adım ötelere bir grup fedai oturmuştu. Bir süre çevreyi kestiler; birini ya da bir şeyi arıyorlardı galiba. Selenya endişelenerek oturduğu yerde iyice büzüldü.

“Hiç merak etmeyin,” diye onu rahatlattı patron. “Bunların görevi asker toplamak. Bazı müşterilerin zayıflığından yararlanarak onları Kraliyet Ordusu’na kaydederler. Yanınızda ben olduğum sürece hiç korkunuz olmasın.”

Dostlarımız biraz gevşediler.

Selenya, hafif bir kuşkuyla sordu:

“Nasıl oluyor da fedailer, Yedi Ülkeler’de yaşayan herkesle olduğu gibi sizinle de aralarını bozmadı?”

“Oh, çok basit,” diye belirtti patron. “Sigara-lık köklerin yüzde doksanını biz üretiyoruz ve fedai ordusu bir gün köksüz kalsa dağılır! O mereti hazırlamayı da bir tek biz bildiğimiz için, pek ilişmiyorlar!”

Selenya iş konusunda sağlamcıydı.

“Hangi ağacın kökleri var sizde?”

“Değişir. Ihlamur, papatya, mine çiçeği... Yal-

nızca doğal malzeme,” dedi patron rahatsızlık veren bir gülümsemeyle. “Denemek ister misiniz?” diye önerdi kibarca; Havva’ya elmayı veren yılanla akrabalığı vardı galiba.

“Hayır, teşekkürler; adınız neydi?”

“Dostlarım bana Max der,” diye karşılık verdi patron, sırtırken otuz sekiz dişi birden meydana çıkıyordu. “Ya siz? Sizin adınız nedir?”

“Ben Birinci Topraklar’ın Hükümdarı, on beşinci göbekten imparator SİFRAT DÖ MATRADOY’un kızı Selenya.”

“Vay canına!” Patron etkilenmiş görünmeye çalışıyordu. “Majesteleri!!!” diyerek, Selenya’nın elini öpmek üzere eğildi.

Selenya elini çekip yanındakileri tanıttı.

“Bu benim kardeşim, Betameş dö SAYMONO DÖ MATRADOY. Ona kısaca Beta diyebilirsiniz.”

Arthur, kendi kendini tanıtabilecek kadar içmişti.

“Ben de Arthur! Bizim evin Arthur’ü! Niye kestiniz bütün kamışlarımı?”

Alkolün verdiği cesaretle küt diye soruvermişti.

“İşimiz bu! Fedailer onları temizleyip dosdoğru Ölüler Kenti’ne dökülen kara nehre yollamamızı istediler.”

Bu haberi duyar duymaz, üç kahramanımız umutla doğruldular.

Prensese lafı hiç dolandırmadan sordu:

“Bizim de tam oraya gitmemiz gerek! Bize yardım eder misiniz?”

“Hey!!! Yavaş ol bakalım Prenses! Ölüler Kenti’nden dönen yoktur! Niye öyle bir yere gitmek istiyorsunuz?”

Selenya açıkladı:

“O bizi yok etmeden biz M.’yi yok edelim diyoruz.”

“Hepsi bu mu?” diye sordu Max, biraz şaşır-mıştı.

“Hepsi bu!”

Selenya hiç olmadığı kadar ciddiydi. Max ne düşünürse düşünsün.

Max meraklı turşucunun tekiydi:

“Peki M. niye sizi yok etmek istiyor?”

“Bu çok uzun bir hikâye,” diye döküldü Prenses. “Özet olarak, iki gün içinde evlenip babamın yerine geçmek zorundayım, ama lanetli M. aynı fikirde değil. Ben iktidara geçtikten sonra ülkeyi bir daha asla istila edemeyeceğini biliyor. Kehanet böyle yazılmış.”

Max’ta birden ilgi uyanmıştı anlaşılan, özellikle evlilikle ilgili şu ilk bölüme karşı.

“Peki... Kimmiş bakalım bu talihli?”

“Bilmiyorum. Henüz seçmedim,” diye karşılık verdi Prenses burnu havada.

Max bu işten ekmek yiyebileceğini anlamıştı. Yüzünde dürüst olamayacak kadar kocaman bir gülümseme belirdi. Arthur onun kafasından geçen hinlikleri (ve de damarlarındaki alkolü) hissediyordu.

“Hey! Yavaş ol dostum,” diye araya girdi bir eliyle onu iterek. “Biz buraya görevli geldik! Selenya henüz görevini tamamlamadı!”

“Ah ne iyi söylediniz, gitmeden önce biraz rahatlamak hakkınız! Jack? Tazele bakalım şunları! Bu seferki benden!”

Betameş’in ağzı kulaklarına vardı bunu duyunca.

Rasta-Jack bardakları doldururken, Max pikabın kolunun orada oturan DJ’e koştı.

“Hey, Plakçalar? Dans ettir bakalım şu dükânı,” dedi telaşla.

Plakçalar denen DJ, hemen pikabın arkasına eğilip, uyuşturucu kökleri çekip çekip uyumuş iki Koolomassai’yi dürttü.

“Haydi, kalkın bakalım! Hareketlendirin ortalığı,” diye emretti.

İki kökçü, uyuşuk uyuşuk toparlandılar ve hatmi çiçeği gibi açılarak bir güzel gerindiler.

Beş voltluk dev bir pili alıp, pikaptaki pil yuvasına kadar yuvarladılar. Alet çalışır çalışmaz ışıklar hareketlenerek pisti süpürdü. Otuz üçlük plak yavaşça çalmaya başladı. DJ iğneyi, seçtiği şarkının olduğu yere götürdü. Tavan arasından çıkma Amerikan şarkıları.

Max çapkınca Selenya’ya eğildi.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz?” diye sordu centilmence.

Selenya gülümsedi, Arthur ise, hayır.

“Yolumuz çok uzun Selenya! Artık gidelim!”

Rekabet Arthur’ün gözünü korkutmuştu.

“Beş dakikacık gevşemenin kimseye zararı olmaz,” diye karşılık verdi Selenya. Dans teklifini kabul etti; hem gerçekten içinden geldiğinden, hem de Arthur’ü kızdırmak için.

Max ile Selenya dans pistine çıktılar. Romantik bir müzik başladı.

Mül-mül kılıklı Arthur kıskançlıktan kuduruyordu:

“Beta! Bir şeyler yap!”

Betameş yanıt olarak, ateş suyunu tekrar kafaya dikti.

“Elimden ne gelir,” dedi gök gürültüsü gibi geçirerek. “İki gün sonra bin yaşına girecek. Artık kocaman bir Minimoy o!”

Arthur kırgındı. Tam o sırada bakışlarını barda gezdirirken, kemerinde çakısı olan bir Koolomassai’ye ilişti Betameş’in gözü.

“Ama bu benim çakım,” diye haykırdı. “Gideyim de şu hırsıza iki çift laf edeyim!”

Betameş ayağa kalktı, arada ablasının ateş suyunu da hakladıktan sonra kararlı adımlarla bara yöneldi.

Arthur umutsuzca, yıkılmış bir halde yapayalnız kalmıştı şimdi. O da bardağını kapıp içkiyi mideye indirdi, daha hızlı unutabilmek için.

On Yedinci Bölüm

Max, Selenya'ya sokulmaya çalışıyor, ama o kibarca direnerek cilve yapıyordu. Arthur'e bir göz attı. Şaşkın haline bayılmıştı. Kadınca, küçük numaralar işte.

"Farkında mısınız, iki gün içinde koca bulmak hiç kolay değil," dedi Max; çenesi açılmıştı. "İsterseniz sizi bu dertten kurtarabilirim!"

"Çok nazıksınız, ama kendi başıma halledebilirim," dedi Selenya, bu oyun çok eğlenceli gelmişti.

"Çok yardımseverimdir ben. Yapım böyle. Üstelik tam vaktinde geldiniz, hayatım şu sıralar gayet sakin: Yalnızca beş karım var!"

"Beş karınız mı var? Ama bu çok fazla iş demek, öyle değil mi?" diye sordu Prenses gülümseyerek.

Patron onun içini rahatlatmaya çalıştı:

"Ayrıca çok çalışkanımdır! Haftanın yedi günü, gece gündüz çalışırım, gıkım çıkmaz!"

Arthur masanın üstüne yığılmıştı. Hüzünlü bakışları Prenses'e kenetlenmişti. Dans ediyordu Selenya. Bir başkasıyla.

"Hem zaten bana göre çok büyük," diye geçirdi aklından umutsuzca. "O bin yaşında! Bense yalnızca onumdayım! İhtiyarın tekini ne yapayım?"

Derken, orduya asker yazan fedailerden biri

gelip tam karşısına oturdu. Prenses'in önüne geçmişti.

"Senin gibi bir delikanlının önünde boş bardağın işi ne," diye laf attı fedai, güvercin kokusu almış av köpeği gibi sırıtarak.

Arthur alkolün etkisiyle iyice gevşemişti.

"Doldurmak istiyorsan, önce boşaltacaksın, öyle değil mi?"

Fedai gülümsedi. Av artık avucundaydı.

"Şakacısın üstelik? Pek güzel," diye iltifat etti. "İçimden bir ses seninle iyi anlaşacağımızı söylüyor!"

Arkasına dönmeye zahmet etmeden kolunu uzattı.

"Hey, Jack! Tazele bakalım şunları!"

Tam o anda Betameş de bara gitmiş, çakısını çalanı itekliyordu. Adam ağzındaki ateş suyunu olduğu gibi çevreye püskürttü.

Koolomassai'nin gözü dönmüştü sinirden:

"Hey? Derdin ne senin?"

"O çakı benim! Onu benden çaldın," dedi Betameş, bir pitbul kadar hırçındı. "O benim bıçağım! Doğum günümde verdiler bana!"

Koolomassai kolunu uzatıp çocuğu az öteye itti.

"Hey! Sakin ol mızımız seni! Bende de aynı çakıdan olamaz mı?"

Betameş diretti:

"O benim, adım gibi eminim! Bin tanenin içinde tanırım! Ver onu bana!"

Fedainin biri kasıla kasıla yanlarına geldi. Rütbeli birine benziyordu.

"...Bir sorun mu var?" diye sordu.

“Yoo! Her şey yolunda,” dedi Koolomassai, ağzından bal damlıyordu.

“Yoo! Her şey berbat,” diye karşılık verdi Betameş de. “Çakımı çaldı!”

Hırsız şaka yapılmış gibi gülümsedi.

“Yarım akıllı işte, pek de oyuncu! İzin verin de açıklayayım Yüzbaşım!”

Koolomassai el çabukluğuyla iki tumbul sigara çıkardı. Hınzırca bir teklifte bulundu:

“Bir fırt çeker misiniz?”

Fedai duraksadı, ama fazla dayanamadı. Kaskını arkaya itti. Yüzü tabak gibi ortaya çıktı böylece. Genellikle kasklı dolaşan fedai takımından birinin yüzü ilk kez ortaya çıkıyordu ve anlaşılıyordu ki görmemekle hiçbir şey kaybetmezmişiz. Fedainin kafası dımdızlaktı. Saçı olmadığı gibi, kaş, kulağı, dudağı da yoktu. Yusuvarlak, dümdüz suratı yüzyıllardır aşınmaktan parlamış bir çakıl taşından farksızdı. Hastalıkların kemirdiği, alacalı bulacalı bir taş. Küçücük kırmızı gözlerde ışık kalmamıştı neredeyse, belki çok savaş görmekten. Kısacası, bakınca insanın içi açılmıyordu. Fedai sigarayı ağzına götürdü. Koolomassai avucunun içinde ustaca bir kibrit çaktı. Fedai ağır ağır bir nefes çektikten sonra dudaklarında ürkütücü bir gülümseme belirdi.

Betameş kaygılıydı. Kabak onun başına patlayacaktı galiba.

O sırada Max birkaç santim daha sokulup Selenya'ya iyice yapışmıştı. Akli fikri işi bağlamaktaydı:

“Eee? Ne diyorsunuz teklifime?”

“Çok hoş, ama evlilik önemli bir mesele, öyle

bir anda karar verilmez,” diye yanıtladı Selenya onu; kedi fareyle oynar gibi oynuyordu Max’la.

“İşte bu yüzden ben de size kısa bir deneme öneriyorum! Masraflar bizden! Göreceksiniz: Deneyince vazgeçemeyeceksiniz.”

Selenya hafifçe güldü. Kendini beğenmişliğin bu kadarı da komikti doğrusu!

Gözü Arthur’ü aradı, ama yoldaşı artık ona bakmıyordu. Burnunun dibindeki bir sözleşmeyi imzalamak üzereydi. Fedai ona kalemını uzattı. Arthur bir elindeki bardağa baktı, bir öbür elindeki sigaraya. Bardaktan başlamaya karar vererek Jack’in-ateş-suyu’nu gık demeden mideye indirdi. Bardağını bırakıp serbest eliyle kalemı kaptı. Fedai kolaylık olsun diye sözleşmeyi kalemin altına itti. Arthur tam imzayı basacakken Selenya’nın eli ona engel oldu.

“Özür dilerim ama... Benden başka birine bağlanmadan son bir kez onunla dans etmek istiyorum!”

Fedai pek hoşlanmamıştı bu işten, ama Selenya Arthur’ü çoktan piste sürüklemiş, kollarının arasına almıştı bile.

“Bu dansı bana lütfetmen büyük incelik,” dedi Arthur aptal aptal gülümseyerek.

Selenya hiç böyle öfkelenmemişti:

“Az önce ne imzalayacaktın, farkında mısın?”

“Hayır. Pek sayılmaz, ama ne fark eder ki,” dedi alkol bulutlarında gezinen Arthur.

“Kalbimi böyle mi çalacaksın? Sigarayı, içkiyi seven, üstelik kütük gibi dans eden bir adamla evlenir miyim sence?”

Birkaç saniye sürdü ama, Arthur sonunda

mesajı alabildi. Biraz doğrularak, doğru dürüst kontrol edemediği ayaklarına laf geçirmeye çabaladı. Alkolle savaşan dostunun insanüstü çabaları karşısında, Selenya gülümsedi.

“Böylesi daha iyi,” diye onayladı.

Plakçalar ifte uzaktan bir göz attı.

“Kızı şu cüceye kaptıracak mısın?” diye sordu gözünü pistten ayırmayan Max’a.

“...Biraz rekabetten kimseye zarar gelmez,” dedi Max gülümseyerek, içi rahattı.

Arthur biraz kendine gelmişti. Dans şimdi daha samimiydi. Cesaretini toplayıp ağzını açtı.

“Sence... sence gerçekten... bir şansım var mı? Aramızdaki yaş farkına karşın?”

Selenya gülmeye başladı.

“Bizim burada yıllar kraliyet çiçeği olan Selenya’nın amasına göre hesaplanır!”

“Yaa! Peki yleyse... Ben kaç yaşımda oluyorum?”

“Yaklaşık bin. Tıpkı benim gibi,” diye karşılık verdi Prenses muzipe.

Ansızın olgunlaşmak Arthur’n ggsn kabbartmıştı. Aklına bir anda binlerce soru şşt.

“şey... Eskiden sen de benim gibi küçük bir kız mıydın? Demek istiyorum ki, ben erkeğim ama... İşte bizim mahalledeki kızlar gibi miydin yani?”

“Hayır. Ben böyle doğdum,” dedi Selenya, sorudan biraz rahatsız olmuştu. “stelik Yedi lkeler’in dışına hiç çıkmadım.”

Prenses’in sesinde bir kırıklık vardı, ama herhalde ldrseler kabul etmezdi bunu.

“...Keşke bir gün seni... Benim dünyama götürebilsem...”

Küçük çocuk, bin yıl sonra bile olsa günün birinde ondan ayrılacağını düşündükçe kahroluyordu.

Selenya'nın da giderek keyfi kaçıyordu.

“Neden olmasın,” dedi öylesine, belki de konuşmalarının önemini azaltmak için. “Ama o gün gelene kadar, önce görevimizi hatırlatırım sana... Ölüler Kenti!”

Son sözcük Arthur'ün kafasında çınladı ve onu birdenbire ayıltıverdi.

Asker toplayan fedai müşterisini kaybetmişti. Yeni bir kurban bulma umuduyla bara yöneldi. O sırada hâlâ hırsızla ve başçavuş bozuntusuyla kavga etmekte olan Betameş'in önünden geçti. Koolomassai aklına ne zırvalık gelirse sayıp dö-küyordu.

“Ondan sonra yere saplanmış bir çakıya takılmasın mı ayağım! Haliyle tuzak kokusu aldım!”

Dumanı ciğerlerine dolu dolu çeken fedai kırdadı.

“Bu güzelmiş yahu,” diye kahkahayı bastı; anlatılana mı gülüyordu, yoksa elindeki sigaraya mı, belli değil.

Betameş umutsuzlukla içini çekti. Fedainin elinde oynayıp durduğu çakısını geri alması zor görünüyordu.

Orduya asker yazan fedailerden biri, kendisine karşı çıkamayacak kadar sarhoş iki kurban yakalamıştı. Selenya arkalarından baktı. Aklına bir fikir gelmişti.

“Bana öyle geliyor ki, şu fedailerin peşine ta-

kılırsak şıp diye Ölüler Kenti'ne varırız.”

Arthur onunla aynı fikirdeydi. Hemen bir harekât planı yaptı.

“Haklısın,” diye gürlledi. “Şıp diye varırız!”

“Bizim görevimiz bu,” dedi; kabaran yurtseverlik damarlarının ve alkol kalıntılarının etkisiyle. “Oraya gidince dedeme kavuşurum, hazineyi bulurum, en sonunda da şu Lanetli Maltazar mıdır nedir, işte ona unutamayacağı bir kötek atarım!”

Bu ad ağzından çıktığı anda dünya durdu sanki.

Plakçalar hemen plağı bir kenarından yakalayıp müziği susturdu. Yirmi kadar fedai ağır ağır dönüp, bu adı söyleme zekâsını gösteren müstakbel cenazeye baktılar.

Başçavuş kaskını tekrar indirdi ve duman içinde kaldı, çünkü sigarasını atmayı akıl edemişti.

“Ayy,” dedi Arthur ürkekçe, yediği haltın farkına varmıştı.

“Senden iyi bir prens olur mu bilmem, ama pot kırma kralı öldüğün kesin!”

Selenya'nın bakışları sitem doluydu.

Max gülümsüyordu.

“Ortalık kızışacak anlaşılın,” dedi neşeyle. “Gösteri zamanı!”

Plakçalar'a bir işaret gönderdi. O da hemen plağı bırakıp pikabın iğnesine bir tekme yapıştırdı. Müzik tekrar başladı. Bir kovboy filmi şarkısı.

Fedailer yaklaştılar, giderek gerileyen çiftin üzerine doğru yavaş yavaş yürümeye başladılar. Salonda her an şamata kopabilirdi.

“Arthur? Ayılmak için tam üç saniyen var!”

“Demek öyle! Tamam! Ama... Üç saniyede ayılmak için ne yapmak lazım?”

Selenya suratının tam ortasına sıkı bir tokat yapıştırdı. Düşman başına diyeceğiniz cinsten. Arthur kafasını salladı. Dişleri zıplayıp duruyordu.

“Teşekkür ederim... Geçti!”

“İsabet olmuş,” dedi Selenya kılıcını kınından çekerken.

“Peki ben neyle dövüşeceğim?” diye sordu Arthur kaygıyla.

“Dua ederek!”

Selenya gardını aldı. Hâlâ dönmekte olan plak, onları Max ile DJ'in önüne getirmişti.

“Hey! Ufaklık!”

Patron bir kılıç çıkarıp geçerken Arthur'e attı.

“Teşekkürler beyefendi,” dedi çocuk şaşkınlık içinde.

Max da DJ'i dürtükledi:

“Haydi bakalım! Dans ettir şunların hepsini!”

Plakçalar pikabın iğnesini plağın başka bir yerine sürükledi.

Film değişmişti. Şimdi sokak çeteleriyle ilgili başka bir filmin müziği çalıyordu.

Arthur Selenya'nın yanında savaş pozisyonu alırken, fedailer de çiftin çevresini sarmak üzere yayılıyordu.

Betameş çakısına el koymuş olan fedainin peşini bırakmıyordu. Kibarca öneride bulundu ona:

“Yetmiş beşinci düğmeye basarsanız, lazer hançeri çıkar. Klasik bir şey, ama işe yarıyor.”

“Ya? Gerçekten? Sağ olasın ufaklık,” oldu fe-

dainin yanıtı, kafası hâlâ dumanlıydı.

Savaşçı bozuntusu yetmiş beşe basar basmaz dev bir alev fışkırdı. Kaskı içindeki her şeyle birlikte tutuşuverdi. Fedainin gövdesi yerinde duruyordu, ama başı kül olmuştu. Betameş elindeki çakıyı aldı.

“Ay, çok pardon! Yanlıklık oldu. Yoksa tersi miydi? Elli yedi olmasın sakın?”

Betameş elli yediye bastı bu kez, çakıdan çelik mavisini bir lazer hançeri çıktı.

“İşte şimdi oldu!”

Lazeri görünce öbür fedailer geri çekilip, Betameş’in Arthur ile Selenya’nın yanına gitmesine izin verdiler.

İşte gene bir aradaydı bizimkiler, ama eğlenmesine değil, dövüşmecesine.

Sırt sırta verip kılıçlarını öne uzattılar. Süper bir üçgen oluşturdular böylece.

Ansızın fedailer meşhur naralarını patlattılar ve herkes birbirine girdi.

Plakçalar kesikli eldivenlerini giydi. Plâğın kenarını tutup elini üstüne sürttürmeye koyuldu. Kavganın temposu brek-danstan bçter artmıştı şimdi.

Selenya sürekli ustalığını ve çevikliğini sergileyerek atak üstüne atak yapıyordu. Gerçek şövalyelerin zarafeti ve mahareti vardı onda.

Betameş daha kaba dövüşüyordu. Bowling oynasa felaket olurdu.

Arthur’ün onlar kadar deneyimi yoktu, ama darbeleri savuşturmayı bilecek kadar uyanıktı. Bir saldırıyı püskürtmek için kılıcını uzattı, ama fedai silahını paramparça etti.

Max'ın hayalleri yıkılmıştı güya.

“Amanın! Zavallı çocuk! Kim verdi ona bu beş para etmez kılıcı,” dedi sahte bir üzüntüyle. Plakçalar onun yüzüne baktı. İki iğrenç herif ayı gibi kahkahayı bastılar.

Arthur yağmur gibi yağan darbeleri savuşturarak pistte koşmaya başladı. Pikap iğnesinin öbür tarafına sığındı. Fedailer hiç yerinde durmayan, plağın üzerinde devamlı ilerleyen iğneye ikide bir çarpıyor, bu arada en kral hiphop'çulardan bile daha iyi sesler katıyorlardı müziğe.

Patron bu işten anlayan biri olarak yorumda bulundu:

“Müzik, şu ufaklığın kanında var gerçekten!”

O sırada üç fedai de Betameş'in karşısında bitmişti. Onların da ellerinde lazer hançeri vardı.

“Üçe karşı bir mi? Utanma yok mu sizde? Günah benden gitti, ben de gücünü artırırım!”

Betameş düğmeye bastı basmasına, ama lazer iptal oldu ve yerine bir demet çiçek fıskırdı.

“Beğendiniz mi?” diye sordu hatasından utanarak.

Fedailer bir çığlık atıp koşarak uzaklaşan küçük prensin peşine düştüler. Betameş bir masanın altına daldı. Tesadüfe bakın ki, Arthur de oradaydı!

“Silahım artık çalışmıyor,” diye bağırdı Betameş doğru düğmeyi arayarak.

“Benimki de kaput!”

Arthur de elinde kalan kabzayı gösterdi.

Çok geçmeden fedainin teki yaklaştı, lazer hançeriyle masayı ikiye biçiverdi.

Bizimkilerin biri bir yana yuvarlandı, biri bir yana.

“Ne var ki onunki gayet iyi çalışıyor!”
Yükselen bu baskı Arthur’ü kaygılandırmıştı.

Betameş titreyen ellerle çakısını kurcalarken nihayet bir silah çıkarmayı başardı: bir köpüklük. Bu sabun köpüğü yapmaya yarayan, minicik bir borudur. Saniyede yüz tane baloncuk üretebilir. Böylece hızla bir bulut oluşur, o kadar korkutucu olmasa da ortadan kaybolmak için birebirdir.

Fedailer bizim iki kafadarın izini kaybetmişti. Tabii öfkeden deliye dönüp kılıçlarını sağa sola savurdular, ama rengârenk, sevimli köpüklere yetti güçleri.

Selenya fedainin birini saf dışı bıraktıktan sonra bir başkasının saldırısını savuşturmak için diz çöküp kılıcı başının üzerine kaldırdı. El çabukluğuyla fedainin bacağına taşıdığı yedek bıçağı kaptığı gibi ayağına saplayıverdi. Asker acıdan iki büklüm oldu.

Patron öfkelenmişti:

“Hey! Dikkat edin biraz! Plağıma zarar vermesiniz sakın!”

Arthur köpük bulutundan emekleyerek kurtulunca Betameş’in sırt çantasıyla burun buruna geldi. Ve bir de, bir fedainin ayaklarıyla. Savaşçı kılıcını tadına vara vara, ağır ağır kaldırdı.

Arthur çılgına dönmüştü. Çantanın ağzından sarkan birtakım topları kapıp rasgele fedainin ayaklarına fırlattı. Bu onları ya kurtarırdı, ya da acılarına bir an önce son verirdi. Her iki durumda da kârlıydılar.

Küçük cam toplar fedainin ayaklarının dibin-

de patlayıverdi. Merak duymayacak kadar man-
kafa olduğundan önce hiç tepki vermedi savaşçı.

Bir saniyeye varmadan büyü yapılmışçasına
muhteşem bir egzotik çiçek demeti ortaya çıktı.
Fedaiden bile uzundu boyu!

“Ah! Çiçekler! Ne kadar nazıksın,” dedi asker
mahcup bir ifadeyle.

Buketin önüne geçip dizlerinin üzerinde geri
geri kaçan Arthur’un üzerine yürüdü:

“Mezarına koyacağım onları,” diye böğürdü
kılıcını savurarak.

Kötülük gözünü kör etmişti. Dolayısıyla arka-
sında dev çiçeğin et seven kocaman ağzını açtığı-
nı görmedi.

Sevimli bitki, fedaiyi bir lokmada ağzına attı
ve ağır ağır çiğnedi. Savaşçının öbür yarısı olduğu
yerde donup kalmış, sırasını bekliyordu.

Arthur lokmasını yutup bir güzel geçiren bu
canavar çiçeğe bakarken gözlerine inanamıyordu.
Biraz tiksinimişti de...

“Afiyet olsun,” dedi ona.

Betameş bir düğmeye daha bastı. Bu sefer
tutturmak zorundaydı. Tepesinde oyun oynama-
ya hiç niyetli olmayan üç fedai vardı.

Çakıdan üç ağızlı bir lazer hançeri fıskırdı.

Betameş’in keyfi yerine gelmişti. Şişinerek
silahını gösterdi. Fedailer birbirlerine baktılar,
sonra çakılarının ayarını değiştirdiler. Dönen altı
kollu bir lazer hançeri. Betameş taş kesilmişti.

“Yeni mi çıktı bu model?” diye sordu kibarca,
başka derdi yokmuş gibi.

Karşısında duran fedai başıyla evet dedi, son-
ra şiddetli bir darbeye Betameş’in silahını havaya

uçurdu. Çakı arkaya doğru fırladı, ta ki bir ayak, üzerine basıp onu durdurana dek. Kanlar içinde, kırk sekiz numara bir fedai çizmesiydi bu.

Plakçalar plağı yakalayıp yavaş yavaş durdurdu. Pisttekiler yavaşladı. Dövüş bir an durdu. Efendinin onuruna ortama bir sessizlik çöktü: Darkos. Karanlıklar Prensi. Maltazar'ın oğlu.

Üç kahramanımız birbirlerine sokuldular. Max da kaygılı görünüyordu.

Darkos bir fedaiye benziyordu, ama onlardan daha iri yapılıydı, donanımı da kesinlikle beş baskardı ötekilere. Ondaki cephaneye savaşa uçaklarında bile bulunmazdı ve yedi diyarda sahip olmadığı tek bir silah yoktu. Belki ayağıyla üzerine bastığı şu küçük çakı hariç. Yavaşça eğilip aldı onu.

“Eee Max? Demek eğlence yapılıyor ve bizim haberimiz yok,” dedi Darkos şakadan, çakıyı elinde çevirerek.

Max yanıt verirken gülümseyerek rahatsızlığını gizlemeye çalışıyordu:

“Planlanmış bir şey değil! Yeni müşterilerin ayağı alışsın diye öylesine bir parti işte!”

Fedai şaşırılmış gibi yaptı:

“Yeni müşteriler mi? Kimmiş bakayım onlar?”

Askerler dans pistinin kenarlarına çekilerek, bizim yapışık üçüzleri dımdızlak ortada bıraktılar.

Darkos yaklaştıkça Prensese'i tanıdı. Memnuniyetinden ağzı kulaklarına vardı.

“Prensese Selenya? Bu ne güzel sürpriz!”

Gidip kızın karşısına dikildi.

“Sizin gibi birinin bu saatte böyle bir yerde ne işi var?”

Selenya soylu bir tavırla yanıtladı onu:

“Canımız dans etmek istedi.”

Darkos fırsatı kaçırmadı:

“...Öyleyse dans edelim,” dedi parmaklarını sıklatarak.

Fedainin biri pikabın koluna tekmeyi yapıştı-
rınca romantik bir parça çalmaya başladı.

Darkos hafifçe eğilerek kollarını uzattı.

“Darkos, sizinle dans edeceğime ölürüm daha
iyi,” dedi Selenya yalnızca; düğmeye basıp bir
atom bombası patlatsa bundan beter olamazdı.

Fedailer korkuyla iyice kenara çekildiler. Dar-
kos’a hakaret etmek, hele bunu başkalarının
önünde yapmak belaya davetiye çıkarmak demek-
ti. Prens yavaşça doğrulurken kalleşçe gülümsü-
yordu.

“Arzularınız benim için emirdir,” dedi koca kı-
lıcını çekerek. “Sonsuza kadar dans et bakalım!”

Darkos, Selenya’yı dilim dilim doğramaya ka-
rarlıydı.

“Ya baban,” diye haykırdı Prenses. “Baban
Lanetli M. ele geçirmeye can attığı prensesi öl-
dürdüğünü duyunca ne diyecek? Hayallerini süs-
leyen mutlak gücü ona kazandırabilecek biricik
kişiyi?”

Selenya Darkos’u can evinden vurmuştu. Ba-
basının bir tanecik oğlunun kafası bulanmıştı.

“Sana aferin mi der sanıyorsun? Yoksa bütün
öbür oğulları gibi seni de ağır ateşte kızartma mı
yapar?”

Salon her an karışabilirdi. Selenya kendisini
dinletmesini bilmişti. Darkos silahını yavaşça in-
dirdi.

“...Haklısın Selenya. Ayrıca ileri görüşlülü-
ğün için sana teşekkür ederim,” dedi kılıcını

yerine takarken. “Doğru, ölün beş para etmez... Ama ya canlıyken!”

“Hay aklımı seveyim,” gibilerden sıyrıttı. Ama Max onun kafasından geçenleri okumuştı:

“Plakçalar! Kapatıyoruz!”

DJ durumu derhal anlayıp dükkânın arkasına koştu.

Darkos’un, “Yakalayın şunları!” diye böğürmesiyle otuz kadar fedai bizimkilerin üzerine atıldı.

Arthur, üstüne gelen dalganın karşısında denizin kabarmasını seyreden bir sörfçü gibiydi.

“Bir mucize gerek,” diye haykırdı.

Selenya, bir prensese yaraşır şekilde ölmeye hazırdı:

“Haklı davaya can feda!”

Kılıcını öne uzatıp cesaret toplamak için bağırmaya başladı.

O kadar çok bağırdı ki, sonunda ışıklar söndü. Tabii Plakçalar elektriği kesmiş de olabilir. Her neyse, sonuç olarak ortalığa karanlık çöktü ve karmaşa çıktı. Kılıç şakırtıları, tekme, bıçak sesleri, birbirine çarpan ya da ısırın dişlerin gürültüsü duyuluyordu.

“Tamam! Buradalar! Yakaladım! Bırak beni aptal herif! Affedersin şef! Ayy! Hangi alçak ısırıldı beni!”

Zifiri karanlıkta bu keşmekeşten dışarı sızan konuşmalardan bir demet sunduk size.

O sırada Max bir kibrit çaktı. Alev gülen yüzünü aydınlattı. Kendine bir sigara yaktı. Darkos kor ışığı görünce geldi. Öfkeden kuduruyordu ve şu kırmızı ışık hiçbir işe yaramazdı. Tükürükler saçarak sordu:

“Neler oluyor?”

“Saat on. Kapatıyoruz.”

“Ne! Saat onda dükkân kapatılır mı?”

Darkos hâlâ burnundan soluyordu.

“Yalnızca talimatlarınızı yerine getiriyorum efendim,” diye açıkladı fedai kılıklı yalaka Max.

Darkos öfkesinden söyleyecek söz bulamıyordu.

“Bugüne mahsus tekrar açıyoruz!”

Öyle bir bağırdı ki en sağlam insanın bile kulakları patladı.

Max ağır ağır sigarasından bir nefes çekti.

“...Olur,” dedi sakince.

Plakçalar pillerin arasına soktuğu plastik parçayı kaldırıncaya ışık geri geldi. Pistin orta yerinde alt alta, üst üste yatan fedailer de meydana çıktı. Hüsrarla sonuçlanan bir ragbi maçı olmuş sanırdı gören.

Darkos piste doğru ilerlerken, bizim ragbiciler birbirlerinden ayrılmaya çalışıyorlardı.

En alttakilerin biraz pestili çıkmıştı ama, tepeden tırnağa sucuk gibi bağlanmış tutsaklarını gösterirken pek gururluydular.

Darkos üç tutsağa şöyle bir göz attı, sonra bu bir kamera şakası filan mı yoksa, dercesine çevresine bir göz attı. Sucuk gibi bağlananlar da fedaiydi. Bizimkiler tüymüştü. Kamera şakası değildi yani olanlar. Hepsi gerçektir.

Max kıkır kıkır gülüyordu.

“Sıkı hatunmuş şu küçük prenses!”

Darkos’un patlamasına ramak kalmıştı.

“Bulun onları,” diye uzadı gitti gürlemesi.

On Sekizinci Bölüm

Darkos'un sesi yeraltında, bizimkilerin sığındığı yerde bile çınladı.

"Şu bağırtıyı duyuyor musunuz? İnsanlıkla hiç ilgisi yok," dedi Betameş.

"Umarım bizim yüzümüzden Max ile arkadaşlarının başına bir bela gelmez," diye kaygısını belirtti Prens.

Arthur karşılık verdi:

"Sen onu merak etme. Max kaçın kurası. O işini bilir!"

Selenya içini çekti. Kaçmak hiç hoşuna gitmiyordu, ama Arthur kesinlikle haklıydı.

"Haydi bakalım! Unutma ki saat ilerliyor ve bir görevimiz var," diye hatırlattı Arthur onu kolundan çekerek.

Selenya söz dinledi. Kahramanlarımız yola koyuldular.

Epeyce bir süre, bitmek bilmez beton bir duvar boyunca uzanan, yeşilimsi, nemli kaldırım izlediler.

Sonunda bir sınıra vardılar. Dev bir dökme levhaydı bu. Eski bir kanalizasyon çıkışı olmalıydı. Selenya tam ortasındaki bir deliğin başına çöktü.

Çok büyük sayılmazdı. İçine zor sığılırdı. Altında dibi görünmeyen, çamurlu bir tünel uzanıyordu. Pek iç açıcı bir yer sayılmazdı kısacası.

“İşte burası,” dedi Selenya yutkunarak.

Arthur karşılık verirken doğru anlamamış olmayı umut ediyordu.

Selenya dipsiz kuyuya baktı:

“Ölümler Kenti’ne tek yön bilet. Buradan sonra bilinmezlik vardır. Bu kâbus diyarından hiçbir Minimoy geri dönmemiştir. Dolayısıyla, peşime düşmeden önce iyice düşünüp taşının.”

Üç ortak sessizce bakiştılar. Yaşadıkları müt-hiş serüven geçiyordu o an akıllarından.

Arthur, son kez görüyormuş gibi içli içli baktı Selenya’ya.

Selenya, gözyaşlarını tuttu ve zoraki gülüm-sedi. Ona birkaç güzel söz söyleyebilseydi keşke, ama ayrılık acısı iyice koyardı o zaman.

Arthur elini yavaşça deliğin üzerine uzattı.

“Geleceğim seninkine bağlı Selenya. Yani bundan böyle yanındayım.”

Prenses’in sırtında bir ürperti dolaştı. Şu protokol belası olmasa, çoktan Arthur’ün boynuna sarılmıştı.

Elini Arthur’ünkinin üzerine koydu.

Betameş de elini en üste koydu.

Üç kahramanımız böylece anlaşmayı mühür-lediler. İyi günde de kötü günde de, sonuna kadar beraberdiler. Önce en berbat günlerden başlaya-caklardı.

“Tanrılar yardım etsin,” diye haykırdı Pren-ses tumturaklı bir şekilde.

“Tanrılar yardım etsin,” diye tekrarladı oğlan-

lar bir ağızdan.

Selenya derin bir soluk alıp kendini yapışkan tünele bıraktı. Betameş de burnunu tıkayıp hiç düşünmeden ablasının peşinden gitti. Delik onu da yok etti.

Arthur, kum denizleri gibi bedenleri yutan bu kuyunun dehşetiyle, bir an durdu.

Ardından o da derin bir soluk alıp deliğin içine zıpladı. Gecenin ve çamurun içine gömülmeden önce haykırdı:

“Sıkıysa çık karşıma Maltazar!!!”

Şu lanetli adı gene kaçırmıştı ağızından. Umarız bu sefer ona uğur getirir.